

Catalunya Cristiana

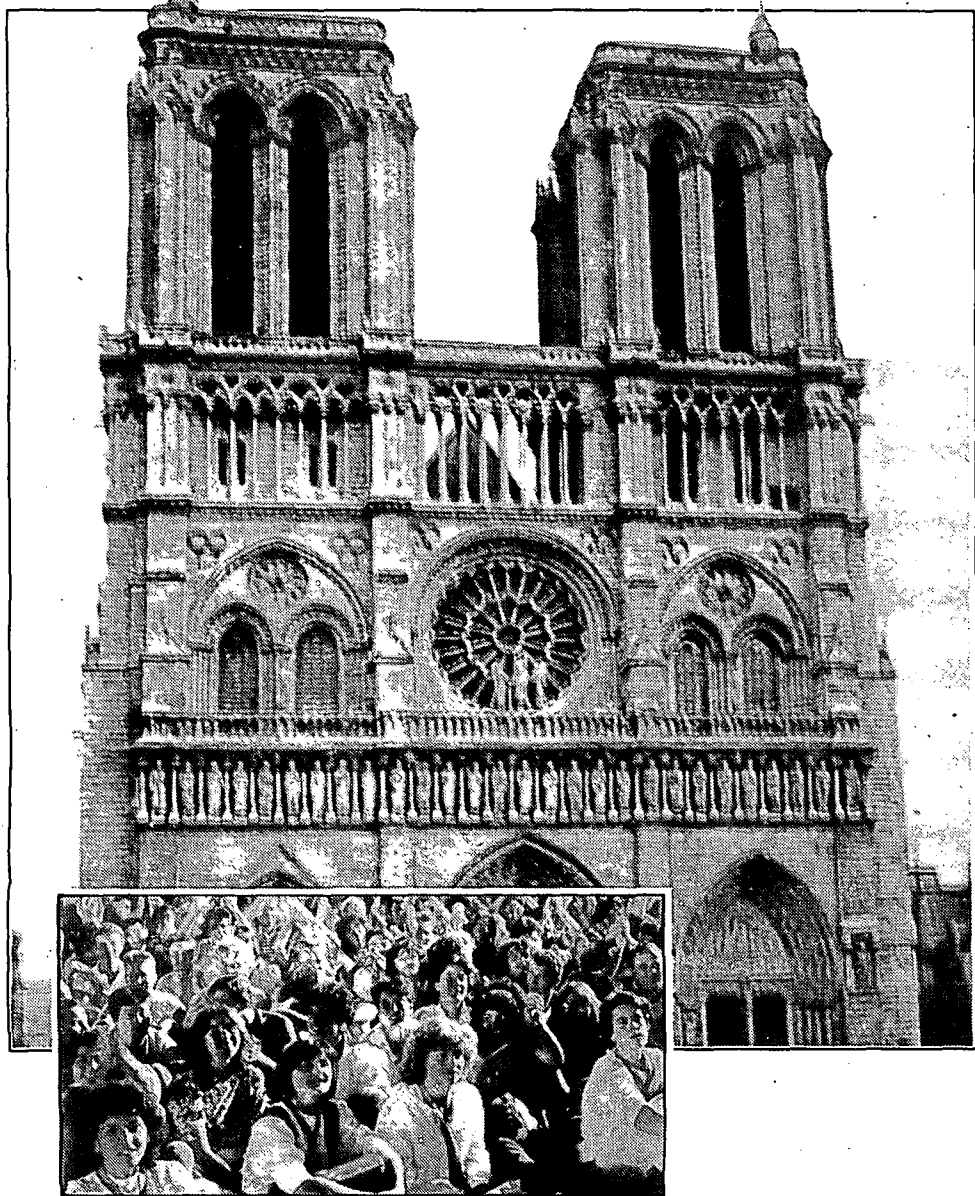
setmanari popular d'informació i de cultura religioses

Dijous, 30 de maig de 1991

Edita: Fundació Catalunya Cristiana

Director: Joan E. Jarque i Jutglar

Número 610 150 ptes.



Es reuniren a París responent a la crida de
"Jeunes Chrétiens Service"

12.000 joves treballen per un avenir cristià per Europa

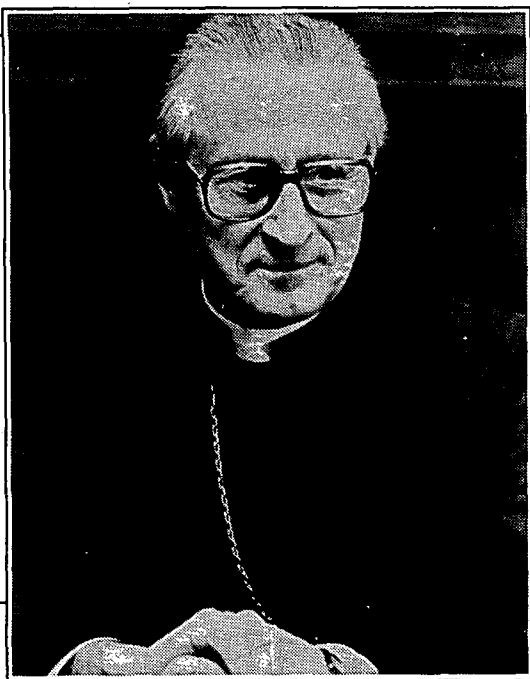
PARÍS.- Durant el darrer cap de setmana, més de dotze mil joves -entre 18 i 35 anys- es reuniren el Parc de la Porta de Versailles de París, lloc habitual de les grans Fires Internacionals, responent així a la iniciativa de l'Associació "Jeunes Chrétiens Service", organitzadora d'un "Congrés Europeu de Joves Cristians" sota el tema "Un futur cristià per Europa".

Aquest Congrés, que ha reunit durant dos dies 150 institucions i moviments diversos, se situa exactament entre Compostel·la (agost 1989) i Czestochova (agost 1991) i respon a les repetides crides del papa Joan Pau II a favor d'una "nova evàngelització d'Europa" emeses a Compostel·la ara fa dos anys.

Els participants eren de tots els països europeus -de forma especial de l'Europa de l'Est- i de totes les regions de França. Setanta oradors s'encarregaren d'animar una trentena de fòrums en els quals eren tractats els "desafiaments" als quals Europa avui està confrontada: desafiament ecològic i humà, econòmic i polític, cultural i sobretot espiritual.

El Dr. Ricard Maria valora per a
"Catalunya Cristiana" el primer
any del seu mandat

**"Em preocupa
multiplicar els
camins
d'evangelització"**



El dilluns, 27 de maig, es complí el primer aniversari de monsenyor Ricard M. Carles com a Arquebisbe de Barcelona. En declaracions per a "Catalunya Cristiana" realitza un balanç d'aquest temps de pastor de la Diòcesi que transcrivim tot seguit. El setmanari felicita cordialment l'Arquebisbe de Barcelona i l'encoratja a tirar endavant la tasca a fer.

"En complir-se el primer aniversari de la meua presa de possessió com a Arquebisbe de Barcelona crec que és de justícia agrair al bon Pare Déu la seva benedicció que m'ha acompanyat en tot moment."

Aquesta benedicció l'he constatada, sobretot, en la col·laboració generosa dels preveres, diaques, religiosos i laics, que amb il·lusió malden per fer present el Regne en aquesta gran i complexa Diòcesi. He descobert grans necessitats, tant a nivell de mancances espirituals com materials i, com he repetit més d'una vegada al llarg d'aquest any, la meua preocupació fonamental ha estat que els qui no coneixen Déu puguin arribar a conèixer-lo, multiplicant amb imaginació tots els camins d'evangelització i de santificació, i els qui el coneixen s'obrin amb generositat als germans més necessitats, augmentant les iniciatives en favor dels més pobres i marginals."

AFINANT

"Catalunya Cristiana" i Terra Santa

Molta gent associa naturalment "CATALUNYA CRISTIANA" amb els pelegrinatges a Terra Santa. N'estem orgullosos tot i que reconeixem que, aquesta també, és una gràcia que hem rebut. Tant de bo, "dèixala" la sapiguem conservar i fer-la fruitar.

Rebèrem l'herència dels monjos montserratins de Deir et Tantur i maldem per continuar servint tots aquells que es disposen a ser "pelegrins de la Paraula". Fins l'any passat, en què es realitzà el XVIè, els pelegrinatges començats el 1980 varen anar augmentant fins arribar al nombre de quatre en un any. La malaurada guerra del Golf ens va obligar a suspendre els que teníem projectats per la tardor passada i aquest hivern. Aquests dies, tanmateix, un grup de lectors de CC es troba a Terra Santa. És el primer pelegrinatge després de la

"tempesta del desert". Déu faci que molts altres el segueixin. Els pelegrinatges ajuden l'economia de CC. No ho hem amagat mai. Ara, CC hi posa el coll per fer-ne uns dies inoblidables, una experiència d'Evàngeli, de vida cristiana, que només el pelegrinatge amorós als llocs sanis de la nostra redempció pot donar.

■ Joan E. Jarque i
Jutglar

VIATGE AL BENELUX

Del 10 al 21 juliol

BÈLGICA;

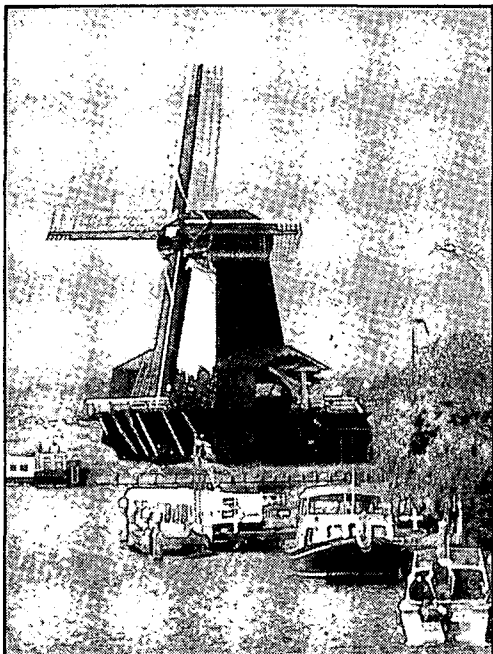
BRUSSEL·LES
GANT
BRUGES
LIEJA
BANNEUX

LUXEMBURG:

LUXEMBURG

HOLANDA:

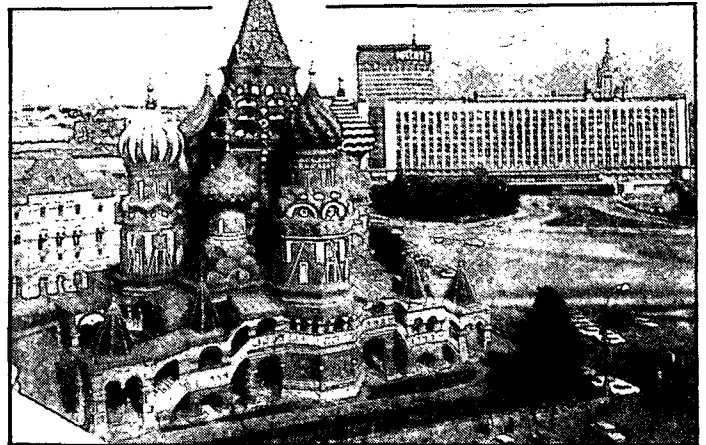
AMSTERDAM
UTRECHT
MARKEN
VOLENDAM
LA HAIA
ROTTERDAM



VIATGE A RÚSSIA i Txecoslovàquia

Visitant: Del 16 al 30 d'agost

Praga i rodalies
Moscou i Zagorsk
Leningrad
Kíev



Del 29 de juliol al 4 d'agost

PELEGRINATGE A

LOIOLA

En la cloenda del 5è Centenari del naixement de sant Ignasi

TOT VISITANT EL PAÍS BASC I NAVARRA

- **SANT SEBASTIÀ** (Donostia): la perla del Cantàbric / **BIARRITZ**.
- **PAMPLONA**: la ciutat pirinenca més gran.
- **LEYRE** (monestir) / **XAVIER** (castell) / **OLITE** (castell medieval).

• EXCURSIONS PEL PIRINEU NAVARRÈS:

- per visitar el pas i la col·legiata de Roncesvalles.
- per la vall de Salazar fins a Ochagavia.
- per Isaba a la vall del Roncal (mausoleu Gayarre).



OBERTA LA INSCRIPCIÓ - DEMANEU-NE INFORMACIÓ

**LECTORS / SUBSCRIPTORS I AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA, UN ESFORÇ CONJUNT I NECESSARI
PEL MANTENIMENT DE "CATALUNYA CRISTIANA" COM A MITJÀ INFORMATIU DE LA NOSTRA ESSLÉSIA**

Compte per a aportacions: Caixa d'Estalvis i Pensions de Barcelona, 2011 - 3040 - 5-249-76
Adreça de l'Associació d'Amics: Plaça d'Urquinaona, 11, 3r. 3a. A, 08010 Barcelona, tel.(93) 301 37 18

EDITORIAL

Sobre les vagues dels serveis públics

És comprensible que des d'una visió democràtica de la societat no resulti gaire atractiu ni políticament rendible referir-se a la regulació de l'exercici de drets cívics tan reconeguts com el de la vaga. Sempre apunta la sospita de si, amb el pretext d'una regulació, no s'intentarà l'eliminació pràctica del dret... Si, a més, com aquí s'esdevé, encara és fresc el record d'èpoques de negociació sistemàtica de molts drets humans, la dificultat augmenta.

Per això no té res d'estrany que el govern central de l'Estat vagi ajornant la presentació d'un projecte de llei sobre la vaga, ni que la premsa es mostri generalment tímida a l'hora de judicar situacions socials tan perjudicials per a la majoria de ciutadans com l'originada per les recents i actuals vagues de molts serveis públics.

És comprensible... però no és just. La doctrina social catòlica sempre ha afirmat, al mateix temps, el dret de l'obrer i dels sindicats que el representen a la vaga, el caràcter d'últim recurs d'aquesta i la necessitat que "les exigències sindicals no es transformin en una espècie d'egoisme de grup o de classe." (Laborem exercens, 20). Quan tota vaga era prohibida, el primer punt d'aquesta doctrina era citat moltes vegades com a alçaprem per a la reivindicació, com encara poden recordar alguns sindicalistes actuals. Ara, en democràcia, ens cal considerar-ne, també, els altres punts.

Sobretot necessiten una regulació especial les vagues dels serveis públics, a causa de la seva incidència, més enllà de la confrontació entre empresari i treballador, en un tercer tan important com és el conjunt de la societat. En efecte, la vaga clàssica va néixer com a instrument de pressió sobre l'empresari. Però en el cas dels serveis públics, aquesta és exercida sobre els ciutadans, els quals no tenen a la mà fer cap concessió als treballadors del servei en conflicte i, d'altra banda, abonen exactament les tarifes que els són exigides per al seu ús. És cert que del malestar social produït per la vaga se'n deriva, també, una pressió sobre l'administració. Però la utilització dels ciutadans, indefensos entre les dues parts, dona un caràcter molt especial a aquests conflictes, que haurà de ser tingut en compte pels legisladors. Per a més mal humor del ciutadà corrent, sovint els funcionaris en vaga no són precisament els més mal retribuïts. Aquell no pot deixar de pensar, entre les incomoditats que li produeix la vaga, que tot plegat servirà per a l'obtenció d'un índex d'augment salarial que ell no tindrà...

Ara que sortim d'un període electoral i abans que no entrem en un altre, caldria que fos empresa una regulació legal de l'exercici de l'irrenunciable dret de vaga que conciliés, tan equitativament com sigui possible, les justes reivindicacions dels treballadors del sector públic i el bé general dels ciutadans.

L'esperança de les Esglésies no farà més que enrobustir-se si el repte que se'ls ha llançat és presentat clarament com una tasca positiva, la de la nova evangelització de la vida cristiana en una societat inèdita, altament tècnica i científica, que ha dominat les seves necessitats materials essencials".

Aquesta opinió de l'arquebisbe de Milà, el P. Carlo M. Martini, S.J., cal acollir-la en tot el seu abast, precisament quan acaba d'aparèixer la nova encíclica missionera de Joan Pau II, amb motiu de 25è. aniversari del decret conciliar sobre l'activitat missionera de l'Església (**Ad gentes**).

Aquesta encíclica arriba just en el moment en el qual es percep un cert "cansament missioner" entre els cristians, i que les veus discordants i els refredaments es noten una mica arreu en l'Església. Era urgent que una veu autoritzada, després de recordar que "la missió de Crist redemptor confiada a la seva Església, és encara molt lluny de complir-se", ens repetís i ens refresqués la memòria sobre la urgència de la missió i afirmés fortament la novetat sempre actual de l'Evangeli.

Hem d'escollar amb goig el Papa recordant-nos que aquesta missió evangèlica constitueix el primer servei que l'Església pot fer a l'home. Si, la missió urgeix (urgent vol dir roent), no perquè hagi brotat de l'Església, sinó del cor de Déu i que la Bona Nova és sempre bona i sempre és nova per a tots els homes i totes les cultures, o sigui per al home "ensituació", en relació amb els altres i amb la societat.

La paraula "nova evangelització" forma part des d'ara del llenguatge i de la pràctica cristians. Alguns, quan en parlen, diuen que cal començar de nou, com si el treball apostòlic del passat no tingués cap valor. Com si l'evangelització es fes per decret o plans de campanya. L'acte missioner no es pot programar: És la vida que el comença.

Comencem a adonar-nos de la indiferència religiosa d'aquest temps. Ens posa més a prova que l'ateisme militant. Ha arribat el moment de fer-ne una lectura "en l'Esperit". Potser aleshores ja no oblidarem més dues coses.

D'una part, que ningú no hereta la fe cristiana. La fe neix o reneix sempre de l'acolliment de la Paraula de Déu i de la trobada amb testimonis. I de l'altra, aquesta situació "ens recorda que l'interès per Déu no és una constant humana amb la qual sempre es podria comptar, com si un indiferent fos sempre un idòlata, sino que ha de ser desvetllat i que pot fer-ho amb una nova evangelització (2)".

És aquí, una vegada més, que cal repetir que la nova evangelització ha de permetre "una nova síntesi creadora entre l'Evangeli i la vida" (3), i no una reconquesta de terrenys perduts. Dit altrament, i caldrà rellegir la nova encíclica de Joan Pau II, la missió d'avui dia afavorirà un retrobament "entre la novetat de l'Evangeli i la novetat d'una cultura humana". Ningú no pot preveure les formes que adoptarà aquest reencontre. No ens enganyem pas si pronostiquem que aquest reencontre "no es realitzarà avui com es va realitzar ahir a no ser en la mesura en què els cristians seran animats per un amor purificat de tota condescendència i per una estima lúcida i confiada del seu temps i dels seus contemporanis".

Jo afegiria això. Aquesta trobada també demana que ens abstinguem de parlar de "la crisi de les Esglésies", principalment les de l'Europa Occidental. Només "30

GIORNI" s'enfronta vivament amb els catòlics: "Una Església buida, un cristianisme delmat, invisible i sobretot enutjós". Això no s'hauria de dir. Tanmateix, es va dient. En lloc de la sana emulació que alguns esperen, tals propòsits corren el risc de minar l'esperança i les ganes de treballar. Per això sant Pau posava en guàrdia: "Qui ets tu, tu que jutges?" (Rm 2).

Aquesta crida a la urgència de l'evangelització i de la novetat de l'Evangeli no es pot fer sense interrogar-se sobre les vocacions diverses en l'Església. ¿Tothom és cridat a l'anunci explícit de l'Evangeli? Pau ja es preguntava: "¿Tots són apòstols? ¿Tots són profetes?". La missió, en bona teologia, no és pas d'antuvi una activitat de l'Església, sinó una activitat de Jesús. Moltman va dir sobre això paraules definitives: "No és pas l'Església que té una missió de salvació envers el món sinó que és la missió del Fill i de l'Esperit enviats pel Pare, que ha creat sobre el seu camí una Església." (**L'Eglise dans la force de l'Esprit**, 1980).

Se'n deriven tres coses. Abans de tot, el carisme de l'apostolat no el té tothom, incloent-hi els preveres. "Aquest carisme l'Església el 'rep', el discerneix, el sosté, el fa possible però no el crea". No hi ha pas una sola manera de treballar per la difusió del cristianisme i pel seu creixement. Cadascú, allí on és, vivint "l'elemental cristià" (pregària i amor del germà), hi concorre a la seva manera.

Això és dir també que el resultat de l'apostolat, altrament dit la conversió, va per altres camins que el de la catequesi o de l'ensenyament. Tota conversió ro-

man fràgil per una banda i sempre s'ha de reprendre. A més, humanament parlant, nosaltres vivim cada vegada més situacions o encontres amb "homes que no sembla pas que Déu els cridi, almenys en els temps que vivim, a rebre el baptisme. No tots els homes són cridats a entrar en l'Església de fet (4)". Ja els autors del Nou Testament i els Pares pressentien aquestes afirmacions insòlites. Predicar l'Evangeli a tots els homes no és el mateix que acollir la Paraula. Sant Pau ja remarcava que molts homes no s'adherien a l'Evangeli i observava tranquil·lament: "No tots tenen la fe" (2T 3:2).

Una tercera constatació s'imposa... La Bona Nova és bona i és nova, però qui se'n beneficia primer és l'anunciador. Molts laics cristians poden donar-ne fe. Havent estat silenciosos molt de temps en la seva fe o sobre la seva fe, heus ací que un dia descobreixen la felicitat d'evangelitzar perquè un fill els ha preguntat, un parent, un col·lega els ha preguntat, o perquè s'han sentit empesos, per una crida interior. Fan aleshores l'experiència que "l'evangelització és una invitació a la gràcia d'una altra manera de viure amb Déu, amb si mateix i amb els altres en aquest món".

Concloem. Un cristià vivent, és un cristià confessant. La fe aspira a comunicar-se, s'engrandeix compartint-se i s'aferma quan hom la dona. També el testimoni cristià és així. "La fe, ja és una manera de posseir allò que s'espera i que no es viu" (Carta als Hebreus). ¿És petulant afegir amb Kierkegaard: "Déu té bona cura dels seus afers"?

(1) 7è. Simposi dels Bisbes europeus; Roma 12-17 octubre 1989.

(2) Maurice Vidal, **Christus** nº 145 (Gener 1990). Llevat d'indicació contrària, les cites d'aquest article són de M. Vidal.

(3) Joan Pau II, **La DC** del 17-11-1985.

(4) **Spiritus** nº 74, article de monsenyor Teissier.

■ Xavier Nicolas, s.j.

RESPIR

Una bona pregària

És atribuïda a sant Tomàs More, l'home que donà la vida en defensa dels drets de l'Església d'Anglaterra en uns moments difícils. Era home d'acció i de consell, i home de pregària, però una de les seves característiques més conegudes fou el sentit de l'humor, manifestat en les ocasions més diverses, les plaents i les desplaents i les crítiques. Precisament va compondre una pregària titulada: "Per demanar el sentit de l'humor", que, en realitat, no té res d'humorística, ans és molt seriosa, llevat d'alguna expressió que pot semblar desenfadada. El títol d'aquest RESPIR no es refereix, però, a aquesta pregària, sinó a una frase que se li atribueix i que a mi m'ha resultat sempre molt simpàtica. Diu així: "Feu-me la gràcia, amable i bon Senyor, de treballar a fons les coses que us demano". És allò que diuen els castellans: "A Dios rogando y con el mazo dando". Podria significar el mateix, modificant-ne una mica el sentit, la divisa que s'atribueix als monjos benedictins: Ora et labora.

■ Miquel Estradé

Director: Joan E. Jarque i Jutglar

Sots-directors: Francesc Malsosa Riera i Joan Carrera Planas.

Redacció i col·laboradors: Núria Albert; Montserrat Albert; Josep M. Aragonès; Joan d'Arquer; Jordi Bassas; Pilarín Bayés; Esteve Busquets; Pietat Campmajó; Oriol Camps; Pere Campàs; Salvador Cardús; Rosa Collé; Francesc Gamissans; Núria Giralt; Pau López; J. L. Martín Descalzo; Enric Graupera; Jaume Mora; Francesc Nicolau; Núria Oriol; Albert Pera; Antoni Plaça; Tomàs Puntí; Joan Salvador; David Vidal; Pere Vives; Manuel Valls; Miquel Estradé; Francesc d'A. Picas; Pere Saumell; Antoni Munné.

Corresponsals: Leonard Santacana, CERVERA; Carme Frigola, FIGUERES; M. Caballé, GIRONA; Josep Nadal, IGUALADA; Jaume Montaña, LLEIDA; Enric Badosa, ROSES; Dolores Viñas, SABADELL; Joan Boronat, TARRAGONA; Norbert Miracle,

TORREDEMBARRA; Antoni Mirabet, SEU D'URGELL; Antonio Gil, ANDALUSIA i SUD D'ESPANYA.

Disseny: Josep Samper.

Compaginació: Carlos Aguado

SUBSCRIPCIONS ANUALS

Catalunya, resta de l'Estat espanyol, Andorra, Gibraltar i Portugal 7.800 Ptes.

Resta d'Europa: 11.960 Ptes. □ America, Àfrica i Filipinas: 16.120 Ptes. □ Àsia més oriental i Oceania: 22.360 Ptes.

Edita: FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA

Gerent: Jaume Roigé i Torrentgenerós

Redacció, administració, publicitat i autoedició:

Edifici de la Parròquia de la Mare de Déu dels Angels, c/. València, 244, 2º. Telèfons: 215 27 39 / 215 27 84. Fax 215 28 05 - 08007 BARCELONA.

Impresora: Publiagraf, S. A. L. Passatge Valeri Serra, 30, Tels. 454 16 30 / 17 77 BARCELONA.

D.L. B.14.387/79

Difusió controlada per O.J.D.

MEMBRE DE LA UCIP



ARA MATEIX

El barri badaloní de Sant Roc celebra els seus vint-i-cinc anys d'existència... És a dir, els recorda dolorosament, en reviu la història, se sent joiós de les conquestes esgarripades pam a pam pels seus veïns durant aquest temps i, malgrat tot, manté una escletxa oberta a l'esperança. Es tracta, doncs, d'una celebració matisada, no pas eufòrica. L'opuscle commemoratiu que acaba de publicar l'Ateneu Sant Roc es titula, prou significativament, *Sant Roc, 25 anys de lluita*. Vull fer-me'n, modestament, ressò perquè, com observa en el seu primer paràgraf l'esmentada publicació, "la data ha passat totalment desapercibuda". I això no és bo. Vivim un temps de molt poca comunicació entre els ciutadans de barris diferents, sobretot entre els anomenats *residencials* -curiosa denominació- i els més pobres on, malgrat no merèixer aquell nom, hi resideixen també milers i milers de persones...

Jo encara tinc viu el record d'algunes circumstàncies que acompanyaren la creació d'aquest barri, a l'indret on havien estat construïts uns barracots amb motiu de les inundacions de la tardor de 1962. El començament de les obres suscità un gran moviment d'expectativa i d'il·lusió entre la massa dels barraquistes de Badalona: aconseguirien, finalment, un pis? Tot seguit es va començar a parlar ja de la utilització de materials de baixa qualitat i d'irregularitats. Es deia, per exemple, que alguns camions de ciment, després d'haver passat el control, sortien com havien entrat, és a dir, sense descarregar, i que la sorra, en canvi, abundava més del compte. Eren veritables, aquells rumors? Llegint ara *Sant Roc, 25 anys de lluita*, dedueixo que si no ho eren, potser, en la literalitat de l'anècdota, devien ser-ho, certament, en el fons.

Durant vint-i-cinc anys els veïns de Sant Roc han hagut de lluitar per la dignificació dels seus habitatges. El 1976 denunciaven a l'administració un seguit de deficiències greus: sòls dels soterranis aixecats, desguassos en pessimes condicions, cornises que queien, baranes febles que van ocasionar la mort de dos infants, mala instal·lació, ja d'origen, dels ascensors, etc. Abans ja havien hagut de reivindicar enllumenat públic i uns mínims serveis mèdics i de neteja. Després vindrien, encara, les accions per aconseguir escoles i guarderies, mercats, instal·lacions esportives, etc. A cada moviment de protesta, l'administració responia introduint algunes millores amb la qual cosa reconeixia la raó dels veïns però sempre insuficients. L'èxit més important obtingut pel barri va ser l'aprovació, el 2 de

març de 1978, del projecte dels arquitectes Pigrau i Schmit que suposà la inversió de 912 milions per a la reparació dels habitatges i 420 per a la urbanització. Tot i amb això, restaren recobriments de façanes per fer i algunes reparacions es van realitzar malament. Ara s'espera l'aplicació d'un pla especial en el qual col·laboren el Departament de Benestar, de la Generalitat, i l'Ajuntament de Badalona, que comprèn un conjunt substancial de mesures socials.

La gran qüestió latent darrera totes aquestes millores, tan treballosamente aconseguides, és la del progrés humà i social dels habitants del barri. La història de frustracions de moltes famílies, que van passar de l'emigració a la barraca i d'aquesta a un barri marginat i marginador, pesa negativament. L'heterogeneïtat de la població, amb un notable component d'habitants de

raça gitana i la manca de recursos culturals són també dificultats condicionants. Però hi ha altres aspectes molt positius: l'associacionisme que no ha defallit mai, del Centre Social dels primers anys a l'Ateneu d'avui... el manteniment de la convivència... la solidaritat en els moments més crítics... la capacitat

d'iniciativa demostrada en accions tan significatives com la lluita contra la droga... són valors que permeten l'esperança.

La presència cristiana a Sant Roc, a través de la Parròquia del mateix nom, de la de Sant Jaume i de l'escola Lestonnac, data de la mateixa fundació del barri i es manté viva, discreta i encarnada. Moltes iniciatives han sortit d'aquest medi o hi han trobat acolliment i suport. Potser pel fet d'haver estat redactor del llibret *Sant Roc, 25 anys de lluita*, precisament el rector de Sant Roc fa que aquesta presència hi sigui només insinuada, defugint qualsevol aparença de protagonisme. Però es tracta, objectivament, d'un punt important. Aquests han estat anys de fonamentació, tant pel que fa al barri com respecte de la comunitat cristiana, és a dir, anys de treball dur i poc brillant.

Tant de bo l'evocació d'aquest aniversari ajudés una mica a crear solidaritat, a no escudar la consciència amb anècdotes pintoresques com la del ruc que volien fer pujar per l'escala, a pensar des de l'autopista, potser de camí cap a la platja, que dins d'aquell conjunt de blocs grisos que veiem a sota hi té lloc la vida d'uns conciutadans nostres. I que es tracta d'una vida especialment difícil.

Sant Roc, un barri de Badalona

■ J. Carrera Planas

Els mitjans de comunicació ens tenen feliçment acostumats -especialment des de l'època de l'últim Concili- a les informacions que presenten el Pontífex Romà que encoratja tota mena de projectes que sorgeixen dins l'Església, encaminats a promoure tasques en el camp de l'evangelització i de l'espiritualitat, mentre ofereixin aquell mínim de garantia moral que ve de la recta intenció i l'amor a Déu, i del desig de servir l'Església i la societat.

I aquesta comprensió es fa també patent quan l'afany de predicar a Jesucrist es dona en cristians no catòlics que no estan en plena comunió amb l'Església, i en el tracte amb els

quals es tenen en compte les normes jurídiques i de conducta, perfila-

des arran de l'esmentat Concili, que orienten la pràctica de l'ecumenisme, que duen a reconèixer aquella part de bondat que hi ha en les accions dels altres, i reglamenten els contactes i les possibles col·laboracions en totes les coses positives que es comparteixen, ensems que alimenten sincerament l'esperança que algun dia l'acord pugui arribar a ser complet.

Hom té la impressió que, a escala universal, hi ha força consciència de la conveniència d'aquell respecte a tots els seguidors actius de Crist, sobretot en aquells indrets en què la tasca es fa difícil i se sent la urgència de l'aportació de la feina de tots els homes i dones de bona voluntat. Tanmateix, no sempre aquest model és el que prospera en alguns àmbits més locals: en comptes de la llibertat d'iniciativa, impera de fet un dirigisme -segurament de manera inconscient- derivat potser d'algunes formes d'autoritarisme, que protagonitzen persones o grups que creuen fer així un servei a la jerarquia, i donen directrius d'actuació, en nom d'una pastoral de conjunt entesa sovint d'una manera massa unilateral, que comporta el perill d'ofegar les manifestacions del buf de l'Esperit en els fidels, imposant normes que van més enllà del que el fet estableix, i col·locant entre bancs paralitzadors.

El resultat sol ser el cansament o el desinterès de molts, i una pèrdua d'il·lusió en els qui s'ocupen d'aquestes coses i que freturen l'ajut dels altres.

■ Ferran Blasi

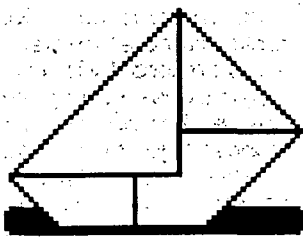
Missa a TV-1

• Sr. Director:

Des d'aquestes ratlles vull expressar la meua més sincera disconformitat pel tractament

que els responsables de la missa dominical a TV1 donen a la celebració de l'Eucaristia.

Tot i que m'hi esforço no trobo cap criteri vàlid que sostingui l'estil de producció que



munitat on celebren alguna festa particular. Em sembla greu, ja que també per a les misses televisades es va escriure el número 108 de la Constitució "Sacrosanctum Concilium" del concili vaticà segon, que diu: "El propi del temps ha de mantenir el seu lloc adient per damunt de les festes dels sants, perquè tot el cicle dels misteris de la salvació sigui celebrat degudament".

També hem d'esmentar com n'és de deficient, tot sovint, l'execució litúrgica de les misses que aquí comento. El dia de l'Epifania, per exemple, és un cas flagrant ben real: és que no li va dir ningú al celebrant principal que l'homilia no es pronuncia des de l'altar? ¿ningú no va fer veure a aquells preveres que els ornaments que portaven potser serien sig-

nificatius al Japó o a Filipines, però que aquí tenien altres connotacions i no pas religioses? Durant tot el temps d'Advent hem contemplat presbiteris plenissims de flors, com si fos el mateix dia de Pasqua. ¿I l'austeritat pròpia d'aquell temps? ¿És que l'Ordenament General del Missal Romà no té vigència a TV1? Etcètera, etcètera.

¿Pot ser que els responsables de la Comissió Episcopal de Litúrgia de la Conferència Episcopal Espanyola no vegin mai aquesta emissió? I el Secretariat Nacional de Litúrgia, no hi té res a dir?

Per favor, facilitem el pas a la reforma conciliar, que ja n'és hora!

Jaume González i Padrós,

pvre.

Caldes de Montbuy

ACUDIT



"Centesimus annus"

Encara no havia aparegut i ja l'atacaven. S'ha publicat l'encíclica i ja ens la fan irrecognoscible els qui, a la vista del que escriuen, o no l'han llegida, o no l'han entès, o no volen entendre-la. Afortunadament, són els menys, i l'encíclica s'ha guanyat el respecte dels qui, creients o no creients, importen més; però és lamentable que els qui, "embolicats en els seus pellingots, menystenen totallò que ignoren", confonguin a altres i els privin del benefici d'un document excepcional.

Anticapitalista? D'això l'acusen, i, concretant més, d'"atac ferotge al sistema nord-americà"; exposat dramàticament, "el Papa de l'Est es llança a l'atac d'Occident". Les pregunten pel futur de les relacions entre el Vaticà i Bush i se sorprenen que no hagi fet impacte en les cotitzacions de Wall Street. És curiós que la majoria dels qui ara li retreuen a Joan Pau II aquesta actitud s'hagin passat la vida ficant-se amb el capitalisme i la Casa Blanca; allò que no toleren és que ho faci el Papa. Però, ¿ha fet realment això, és aquesta la seva actitud?

En primer lloc, la condemna del marxisme es manté íntegrament, enfortida per l'"abast inesperat i prometedor dels esdeveniments dels últims anys"; no cal pas dir quins.

En segon lloc i ha una acceptació explícita de la democràcia, encara que es posi en guàrdia contra el perill del "totalitarisme visible o encobert" en què pot convertir-se la democràcia quan la intervenció, justa en principi, de l'Estat és substituïda per un "onerós i opressiu sistema de control burocràtic que esterilitza tota iniciativa i creativitat". L'Estat ha de respectar la "subjectivitat dels individus" i la "subjectivitat de les societats", el desconeixement de les quals és el gran pecat dels règims socialistes, però pot ser-ho també dels democràtics.

En tercer lloc, el sistema d'economia de mercat és expres-

sament confirmat com "l'instrument més eficaç per col·locar els recursos i respondre més eficaçment a les necessitats" i es reconeix l'esforç realitzat després de la segona Guerra Mundial "per reconstruir una societat democràtica inspirada en la justícia social". El que fa l'encíclica és recordar els casos en els quals aquesta justícia no s'ha realitzat, o sigui: els països del "tercer món", "on són vigents encara les regles del capitalisme primitiu" i "avui dia es pot parlar, com en els temps de la "Rerum Novarum", d'una explotació inhumana"; el "quart món" format pels marginats de les societats opulentes; i, finalment, aquestes mateixes societats opulentes si se les contempla desde l'òptica del "consumisme", o sigui de l'"estil de vida orientat a tenir i no a ser, i que vol tenir més no per ser més, sinó per consumir l'existència en un gaudi que es proposa com a fi en si mateix". A això el Papa aplica l'expressió, d'encunyament marxista, d'alienació, que es produeix "en el consum, quan l'home es veu implicat en una xarxa de satisfaccions falses i superficials en lloc de ser ajudat a experimentar la seva personalitat autèntica i concreta", i en el treball quan "no es preocupa que el treballador, mitjançant el propi treball, es realitzi com a home".

El Papa precisa encara més la seva actitud quan es pregunta si es pot dir que, després del fracàs del consumisme, el sistema vencedor sigui el capitalisme, i distingeix: si per capitalisme s'entén un sistema econòmic que reconeix el paper fonamental i positiu de l'empresa, del mercat, de la propietat privada i de la lliure creativitat humana, "la resposta certament és positiva, encara que potser seria més adequat parlar d'economia de mercat o simplement d'economia lliure"; però si per capitalisme s'entén un siste-

ma en el qual la llibertat econòmica no està al servei de la llibertat humana integral, "aleshores la resposta és absolutament negativa".

La diferència correspon a la que es pot establir entre societat de consum i consumisme: la primera correspon a l'economia; el segon, a la moral; i és aquí on se situa l'encíclica: "Aquestes crítiques -diu- van dirigides, no tant contra un sistema econòmic com contra un sistema ètico-cultural". Per això no tenen sentit les explosives manifestacions que el Papa ha descobert la socialdemocràcia (no cal dir "sobtadament i tard"), o parlar de "socialcristianisme", de "socialteocràcia" o de "nova Església d'esquerres". No es tracta d'una tercera via entre capitalisme i socialisme, perquè això és el que repetidament han negat els Papes que sigui la seva doctrina social. No és encertat tampoc descobrir en l'encíclica la juxtaposició de dos documents: l'econòmic, elaborat pels experts, i el que li ha afegit el "messiànic" Wojtyla. No es tracta de dues encíclics enganxades, sinó de dos plans, l'econòmic i l'ètic, i és en aquest on incideix l'encíclica, encara que, naturalment, total l'orientació moral s'adreça a les consciències i a través d'elles cal traduir en decisions concretes sobre tots els aspectes de la vida.

Conta Sant Agustí, en les seves "Confessions", que era turmentat pels seus dubtes quan al jardí

d'una casa veïna una veu infantil ("de nen o nena, no ho sé", confessa el sant) cantà, com si estigués jugant: "Pren i llegeix, pren i llegeix!". Agustí va obeir, i prengué en ses mans la Carta als Romans, de Sant Pau, i llegí, i aquella fou l'hora de la seva conversió. Cent anys fa que els Papes proclamen la seva doctrina i encara hi ha qui els jutja sense molestar-se a llegir-la, incitant així, naturalment, a assabentar-se del què diu, s'estigui o no després d'acord amb el seu contingut. Passà així amb Lleó XIII i amb la seva encíclica "Rerum novarum", els cent anys de la qual commemora la que aquí comentem. Hi hagué els qui s'entusiasmaron sense mesura. Com diu un personatge de Bernanos: "Vam creure que la terra tremolava sota els nostres peus. ¡Aquesta idea tan senzilla que el treball no és una mercaderia sotmesa a la llei de l'oferta i la demanda, que no es pot especular amb els salaris i la vida dels homes com amb el blat, el sucre o el cafè!"... Però hi havia altres catòlics que pregaven per la conversió del Papa "socialista" i foren majoria els creients i no creients als quals l'encíclica va escandalitzar. Des de fa uns quants anys la relació s'ha invertit. Si de Lleó XIII es va dir que era un general sense tropes, quan Joan XXIII publicà la seva encíclica "Pacem in terris", va ser aplaudida arreu del món, des del secretari general de les Nacions Unides

fins a Caps d'Estat i de Govern, les diferents Esglésies i els diaris de difusió mundial; i també l'efecte de la "Sollicitudo rei socialis", l'anterior encíclica social de Joan Pau II, fou immediat, universal i profund. Per primera vegada, davant la sinceritat del seu compromís social, reteren al Papa l'homenatge del seu respecte els qui fins aleshores només l'havien considerat blanc de les seves crítiques. No hi ha cap motiu perquè sigui diferent l'acollida general a aquesta nova encíclica, en la qual els grans temes de l'anterior es desenvolupen i maduren. Malgrat tot això, ja es veu que no manquen els escandalitzats.

I tanmateix, tot el que senzillament cregui en l'home s'hauria de reconèixer en aquesta doctrina que després d'un segle es manté en peu mentre al seu voltant s'han ensorrat els orgullosos sistemes que un temps l'eclipsaren, ja que de l'home i de la seva dignitat n'ha fet eix i clau: el que Joan Pau II anomena "la centralització de l'home en la societat". ¿I no és la defensa de l'home la necessitat més apressant en els llinars de l'any 2000, les magnituds aclaparadores del qual semblen reduir la criatura humana a la condició de simple element o molècula de tot el que l'envolta? L'home no és més que un jonc, deia Pascal, però és un jonc que pensa, i per això, encara que l'univers l'esclafi, continua essent superior, perquè sap què és allò que mata, i l'univers, no.

■ José María García Escudero
(De ABC)

Declaració dels Sindicats Europeus

La Confederació Europea de Sindicats (CES), en el seu VII Congrés, celebrat a Luxemburg del dia 13 al 17 de maig, ha fet pública la següent declaració:

La CES, reunida pel seu Congrés durant la setmana de la commemoració de la publicació de l'encíclica "Rerum Novarum", saluda l'encíclica "Centesimus Annus", important declaració de l'Església Catòlica sobre la dimensió social.

La CES constata, d'una part, que els valors fonamentals i els ideals del moviment sindical europeu es retroben en la nova encíclica i, d'altra part, que els qüestionaments i les aspiracions majors de la CES són objecte d'una atenció particular en la "Centesimus Annus", especialment de cara a que:

- el món industrialitzat compleixi les seves responsabilitats envers els pobres dels països en vies de desenvolupament que continuaran enfangats en la pobresa si no s'augmenta l'ajut oficial i si no es multipliquen els acords comercials equitatius;
- siguin aixecades les restriccions, imposades a la pràctica, dels drets sindicals fonamentals per a tots els treballadors;
- es comprometi a realitzar la plena ocupació fent-ne l'objectiu primer de la política econòmica nacional i internacional;
- es tracti de reduir la intolerable pol·lució del medi ambient nacional.

Així, "Centesimus Annus" aporta als treballadors un nou suport, afirmant que les forces del mercat han de ser circumscrites a l'interior d'un potent marc jurídic, que les posaran totalment al servei de les llibertats humanes, i que els sindicats són essencials perquè els permeten prendre part de la seva vida en el seu lloc de treball i corregir les insuficiències de l'economia de mercat.

La Confederació Europea dels Sindicats crida l'atenció dels governants i dels empresaris sobre l'obligació que tenen d'animar la justícia social i l'exercici de les llibertats fonamentals.

SORDESA: PER FI UNA NOVETAT! UN APARELL QUE HI ÉS PERÒ NO ES VEU

El somni dels dèbils d'oïda s'ha convertit en realitat? Avui hi ha "Timpans Electrònics" que funcionen meravellósament i sistemes per sentir, pràcticament invisibles

Als darrers anys s'ha fet molt a favor dels dèbils d'oïda, però encara els problema continua, tantes promeses, tantes esperances i la realitat sempre la mateixa, un aparell acústic es veu massa. L'ideal seria un aparell petit, tan petit que resultés gairebé invisible, potent, que resolgui bé la sordesa de cadascú.

Doncs bé, joies com aquestes ja n'hi ha, tan petits que són invisibles, garanteixen una audició segura, clara, confortable que els dèbils d'oïda amb aquest aparell miniaturat poden sentir les veus familiars, la televisió, el sacerdot durant la confessió i sobretot entendre bé les paraules, totes les paraules... Aquests "Timpans Electrònics" són tan petits que queden completament amagats,

tothom pot provar-los gratuïtament en els centres "GRIMOFON". N'hi ha prou amb uns segons per sentir novament amb alegria, clarament, sense nervis, les paraules amb veu baixa, totes les paraules de la televisió sense haver de pujar el volum; evitant així molestar els veïns.

GRIMOFON desitja que tots els dèbils d'oïda puguin per fi dir que el seu somni s'ha fet realitat; amb ocasió de les demostracions que es realitzaran en els centres GRIMOFON es farà un descompte o facilitats de pagament en còmodes terminis sense interessos. Qui estigui ja utilitzant un aparell acústic "tradicional" podrà canviar-lo ell mateix amb unes condicions molt favorables.

DEMOSTRACIÓ ESPECIAL ELS DIES:

Tot el mes de juny de 1991 (de 10 a 13.30 i de 16 a 19.30 h.)

Dissabtes tarda tancat, a:



GRIMOFON

C/ Pau Claris, 138, 1.º 4.º
Tel. (93) 215 04 40
08009 BARCELONA

Si no es possible assistir personalment a la demostració especial, sol·liciti informació, sense cap compromís.

NOM.....
EDAT..... TELÈFON.....
ADREÇA.....
POBLACIÓ..... PROVÍNCIA.....

Missatge de la XXIII Assemblea general del CELAM a l'Església llatinoamericana

Preocupacions i motius d'esperança

Finalitzada la XXIII Assemblea del Consell Episcopal llatinoamericà (CELAM), celebrada a Buenos Aires, Argentina, els seixanta bisbes participants, han publicat un missatge a tota l'Església hispano-americana, del qual en publiquem els fragments més significatius.

Després de conèixer el treball realitzat pel CELAM en els darrers dos anys i d'escoltar els informes de la vida de l'Església en cada un dels nostres països, volem compartir algunes preocupacions i esperances, amb la plena convicció que en Crist podem vèncer totes les dificultats i obrir nous horitzons. Unes es refereixen a la vida de l'Església; unes altres pertanyen a la vida de la societat.

Ruptura entre Evangeli i cultura

Ens preocupa, en primer lloc, que a Amèrica Llatina, continent majoritàriament cristià, encara hi hagi, a voltes de forma escandalosa, "la ruptura entre Evangeli i cultura", que Pau VI denuncià com "el drama del nostre temps".

Aquesta ruptura presenta dues manifestacions, aparentment contradictòries: el secularisme i la invasió de les sectes i moviments pseudo-religiosos.

El secularisme l'entendem com l'organització de la vida al marge de Déu, és a dir, pensar o viure com si Déu no existís.

Proliferació de les sectes

També la proliferació de les sectes constitueix una preocupació pastoral, en primer lloc perquè promouen l'apostasia dels catòlics i ataquen obertament l'Església del Senyor. D'altra banda, les sectes atempten contra la identitat cultural dels nostres països, de matriu catòlica, i produeixen una profunda divisió en la família; moltes vegades fomenten en els seus membres una actitud passiva, fent així més difícil la promoció integral dels nostres pobles. Tanmateix, no podem ignorar que, tant el secularisme com la invasió de les sectes, indiquen deficiències

de la nostra evangelització i buits pastorals que han deixat a molts fidels desemparats.

Especial menció mereix la situació de les ètnies indígenes i afroamericanes que, amb motiu del V Centenari del descobriment d'Amèrica, han pres més clara consciència dels seus drets i de la seva injusta situació. Sobre això, hem d'assenyalar que aquestes races estan majoritàriament presents en el grup mestís del continent.

Creix la delinqüència i la corrupció

Amb els nostres pobles sentim profunda preocupació per la situació econòmica, que colpeja sense cap misericòrdia els més pobres. Aquesta intolerable situació es veu agreujada per la injustícia de l'omnipresent deute extern i intern i per les mesures d'ajust estructural, de tall neoliberal, que s'estan implantant en el continent, sense realitzar els necessaris correctius que exigeix la justícia, segons la doctrina social de l'Església.

En aquest context creixen la delinqüència i les distintes formes de violència. Al mateix temps, cada cop és més dramàtic el flagell de la corrupció, del narcotràfic i el terrorisme. La joventut és la víctima principal d'aquesta situació.

Com podríem guardar silenci davant de tantes formes d'atemptar contra la vida, com l'avortament, la contracepció, l'eutanàsia, el tràfic d'infants i fins i tot la seva eliminació física per al trasplantament d'òrgans? Tot això, com la violència, la fam i la desnutrició infantil, constitueixen una "cultura de la mort" que contradueix radicalment l'opció del cristià per la vida, do de Déu contra la qual ningú no pot atemptar.

Motius d'esperança

Els desafiaments que es presenten a l'Església, certament, són formidables. Però no estem sols. Ens acompanya la força de l'Esperit, que és "el protagonista de la missió". Ell actua en la realitat sacramental de la nostra Església en nosaltres i a través nostre. Ell actua també en el cor dels germans i germanes als quals és adreçada la nostra missió. A la llum de l'Esperit del Senyor, assenyalen alguns motius d'esperança que han estat subratllats en aquesta assemblea.

Els informes de cada una de les Conferències episcopals d'Amèrica llatina mostren la creixent vitalitat de l'Església en les nostres nacions.

Prova d'això és el despertar del laïcat que en forma progressiva va descobrint la seva vocació a la missió. La seva sòlida formació i una més gran inserció en els diferents ambients del món temporal, amb els criteris de l'Evangeli són indispensables per a l'evangelització de la cultura. També ens consola el sostingut esforç d'unitat del poble de Déu amb el Vicari de Crist i els bisbes.

D'altra banda, veiem la confiança que els nostres pobles han disposat en l'Església a la qual veuen encarnada en la seva història. És una confiança que no podem defraudar.

Uns altres motius d'esperança els sentim en la societat civil a la qual servim, cada vegada més

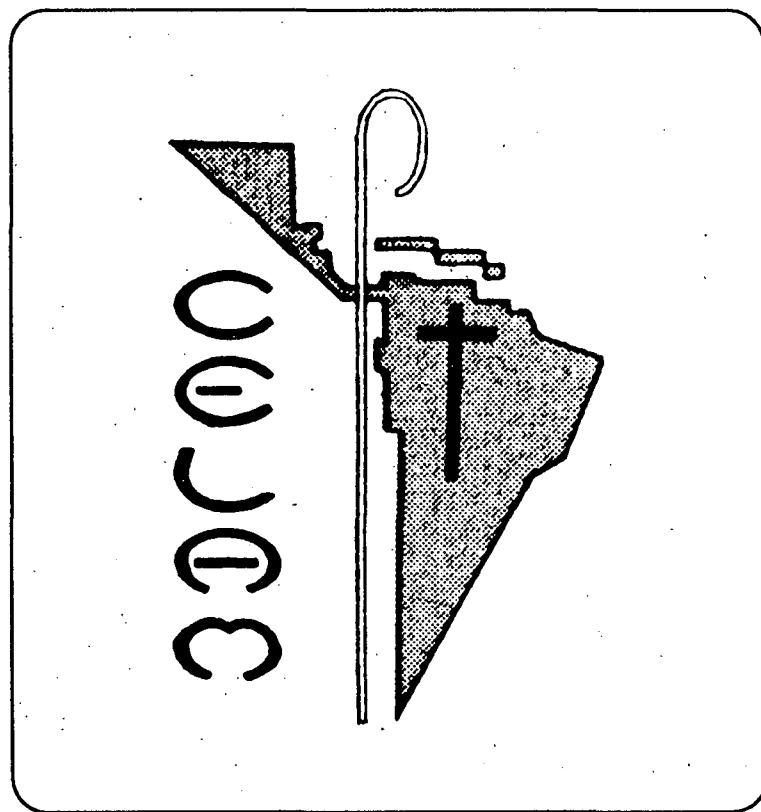
interessada a defensar la seva identitat cultural i a promoure i consolidar els processos democràtics.

El nostre compromís: l'evangelització

La XXIII Assemblea del CELAM mira els pobles llatino-americans amb amor i esperança. En aquesta hora de l'Església renovem el nostre compromís de pastors, d'anunciar-los Jesucrist, l'únic Salvador. Ho anunciarem amb el

testimoni i amb la paraula, juntament amb els sacerdots, els nostres més propers col·laboradors; amb els religiosos i religioses, el potencial evangelitzador dels quals ha deixat profunda empremta en el continent; i amb els fidels laics, als quals desitgem veure més presents en la vida de l'Església i en la transformació del món.

Als peus de Nostra Senyora de Lujan, patrona d'Argentina, dipositem humilment el fruit d'aquesta assemblea.



FILTRANT LA NOTÍCIA

Bioètica: punt de vista del teòleg Bondolfi

"L'enginyeria genètica és una revolució científica que troba la seva aplicació en l'agricultura, la botànica i la biologia. Els reptes ètics i morals són múltiples".

Això ha expressat, segons l'agència APIC, el professor de teologia, Albert Bondolfi, encarregat dels cursos de teologia i d'ètica social de la universitat de Delémont (Suïssa). La seva intervenció fou en una trobada sobre bioètica organitzada per l'"Equip d'animació Centre-Sant Francesc" de la mateixa capital.

El professor Bondolfi, invitat a la trobada que tingué lloc l'11 d'abril, proposà una llei-marc definida des d'una cimera europea, connectada amb organismes nacionals de vigilància. Aquests organismes podrien legislar per cada cas a mesura dels descobriments.

Bondolfi afirma que el punt final a la revolució genètica, es recolza en una qüestió de **justícia**. Justícia vers les dones, que no son totes iguals en les llistes d'espera de la procreació assistida, i justícia vers la creació. Sobre enginyeria genètica i procreació assistida, segons el professor de Delémont, cal que els estats dictin lleis comunes. "Una legislació restrictiva en una regió o en un país, quan es permissiva en altres, provoca obligatòriament un **turisme mèdic**". És ben conegut aquest turisme en l'avortament, i hi capen el turisme procreador. "Si l'accés al banc d'esperma

-continua Bondolfi- està prohibit estrictament, correrem el risc que funcioni un mercat negre. No és aquí on cal legislar, sinó sobre l'enginyeria genètica en si mateix".

A Suïssa, el Consell Nacional ha discutit i legislat en bioètica, essent molt precís pel que fa als animals, però més restrictiu en matèria de procreació humana. En aquest últim aspecte, entra de ple, l'ètica social. Quina cal que sigui la posició dels cristians? El Dr. Bondolfi afirma: "No és fàcil treure una bioètica de l'evangeli, donat que el marc del nostre horitzó no és el mateix que el de la Bíblia." "Sempre seran imperfectes les nostres lleis sobre el tema, i l'ètica dels cristians no és totpoderosa i eterna", va comentar l'esmentat professor.

Pel que fa a la posició del Vaticà que s'oposa a tota forma de procreació artificial, Bondolfi pensa que "L'Església catòlica està perdent el tren". I afegeix: "No és pas per les seves propostes dures, sinó perquè ha escollit el registre ètico-sexual i l'anticoncepció; un dossier que no ha estat encara digerit". Amb tot, alguns bisbes matisen millor, sobretot referent a la inseminació homòloga. Ofereixen la possibilitat d'un consens versemblant.

El tema va per llarg, tot i la seva seriositat i urgència.

■ Francesc Gamissans



EL MIRACLE

Un lloc adient per a la pregària i el retrobament amb Déu, pel silenci i solitud del seu entorn

Activitats pel mes de juny:

JORNADES DE REFLEXIÓ I PREGÀRIA: Del 10 al 16

El P. Alcú Serras, monjo, parlarà sobre l'Eucaristia. El Memorial del Senyor.

EXERCICIS ESPIRITUALS: Del 20 al 24.

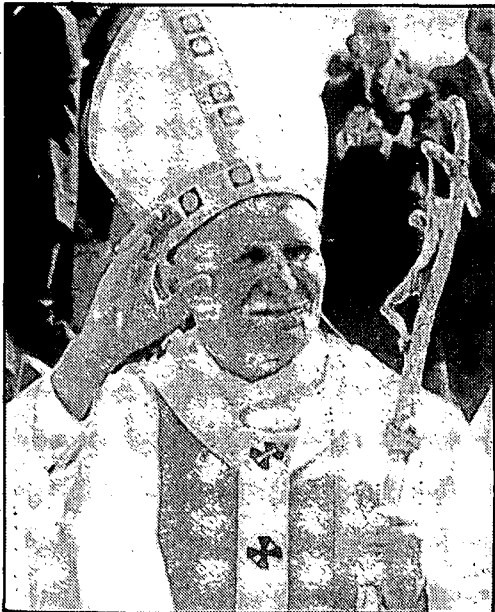
Els dirigirà Mons. Antoni Delg, bisbe de Solsona.

RECÉS: Del 28 al 30.

Per informació i inscripcions: Casa d'Espiritualitat. Telf. 973/ 48 00 45.

De l'11 al 14 de maig

Gràfics de l'estada del Papa a Fàtima

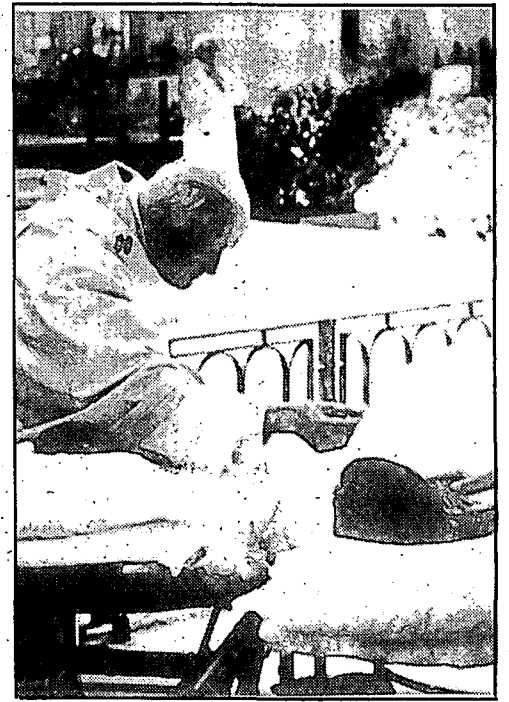


El Papa saluda la multitud en arribar al lloc de Fàtima on se celebrà la missa a l'aire lliure. Joan Pau II digué que venia a donar gràcies a la Mare de Déu de Fàtima pel final del comunisme a l'Est d'Europa i per la seva curació de l'atemptat d'ara fa deu anys

Presentem un petit record il·lustratiu -com hem fet altres vegades- de l'últim viatge del Sant Pare que ha estat a Fàtima (Portugal).

Els objectius prioritaris d'aquest viatge pastoral foren exposats clarament pel mateix Sant Pare: agrair a la Verge Maria la caiguda del comunisme ateu i la nova llei de llibertat religiosa en l'Est europeu; el restabliment de la seva salut arran de l'atemptat que va patir ara fa deu anys, i la petició als portuguesos d'un retorn als valors espirituals. Finalment Joan Pau II demanà a la Verge una benedicció especial pel proper Sínode dels bisbes dedicat a Europa després dels canvis de l'Est.

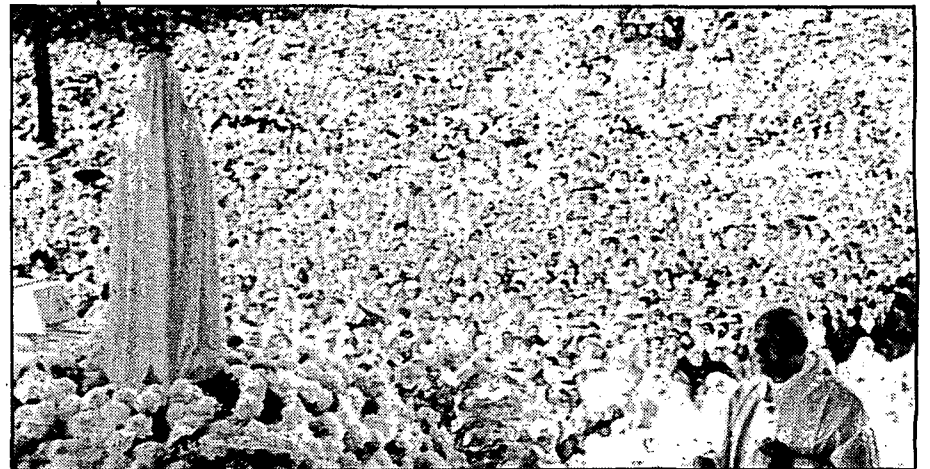
El Papa beneeix la multitud en arribar a "Campo de São Francisco" on s'hi celebrà l'Eucaristia a l'aire lliure. El lloc es troba a l'illa portuguesa de "São Miguel" de les Açores



Joan Pau II distribueix la comunió a un grup de malalts invàlids



Joan Pau II és saludat per la multitud a Ponta Delgada, capital portuguesa de les Açores



Joan Pau II davant la imatge de la Mare de Déu durant la missa, amb assistència de més de cent mil persones

Els Carmelites descalços han celebrat Capítol General

Nous mètodes i formes d'expressió, comprensibles al món d'avui

"El Carmel descalç se sent Església i vol viure sota el signe de la nova evangelització a les darreries d'aquest segon mil·lenni" fou el missatge del Capítol General celebrat a Ariccia (Itàlia) a mitjan abril últim.

Reunits els provincials i delegats d'arreu del món, analitzaren l'estat actual del seu orde, per avaluar els projectes endegats en anteriors Capítols i impulsar noves iniciatives que responguin a la situació i necessitats actuals de l'Església i el món.

El carisma renovat

El tema centra de reflexió ha estat la nova evangelització: donar al missatge evangèlic nous mètodes i noves formes d'expressió que el facin comprensible als homes del nostre temps; necessitat de viure el carisma teresià amb un dinamisme renovat, i una nova pastoral de l'espiritualitat. En definitiva: "evangelitzar-nos i evangelitzar, partint de la pregària com a camí vers l'experiència d'amistat amb Déu, i encarnats en la realitat del món on vivim". Això demana un esforç decidit, especial-

ment a l'Est d'Europa, a l'Àsia, a Amèrica llatina i a l'Àfrica. El canvi experimentat pels països de l'Est europeu ha obert nous horitzons i possibilitats pastorals en llocs on l'orde treballa des de temps, com a Iugoslàvia, Hongria, Romania, Txecoslovàquia, Polònia i la Unió Soviètica. També l'Àfrica està destinada a conèixer una embranzida cristiana en els propers anys. Els carmelites hi són presents a 11 nacions, entre elles el Congo, on en zones pobres, a la regió nord del país, hi treballa una petita comunitat de carmelites catalans.

El nou General de l'orde

Després de 12 anys d'un servei valuós i esperit evangèlic, malgrat moltes dificultats, dut a terme pel pare Felipe Sainz de Baranda, ha estat elegit nou general el pare Camilo Maccise.

Nascut a Mèxic l'any 1937, el pare Camilo és llicenciat en Sagrada Escripura per l'Institut Bíblic de Roma i doctor en Teologia per la universitat Javeriana de Bogotà. Professor d'Escripura i d'Espiritualitat en diversos centres d'Amèrica i d'Europa, formava part també de l'equip de teòlegs de la Conferència Ilatinoamericana de Religiosos (CLAR). És autor de llibres sobre la seva especialitat, i ha estat molt atent a les tendències i necessitats de l'Església, en particular a Amèrica llatina.

Cal dir que al Capítol General, com a representants de Catalunya i Balears, hi assistiren els pares, Marià Rosanas i Josep Castellà, i com a nou conseller del pare General -representant la Península Ibèrica i Amèrica llatina-, fou escollit el pare Félix Balaxetxebarra, un basc nascut el 1932.

"Signes vivents de la llum sobrenatural"

Acabada la magna assemblea, tots els participants foren rebuts en audiència pel papa Joan Pau II, exhortant-los a una fidelitat



El nou general del Carmel descalç, pare Camilo Maccise

cada vegada més gran i més convençuda al carisma de l'orde: "Sigueu per als vostres contemporanis -digueu- signes vivents de la llum sobrenatural que és font d'esperança i d'amor".

Una nova etapa del Carmel teresià. El IV Centenari de la mort de sant Joan de la Creu -el primer carmelita descalç- ha estat vista com una invitació als reptes del Capítol: compartir l'experiència de Déu i la plenitud humana del sant.

■ Agustí Borell



BARCELONA

• **Centre Cristià Universitari. CCU.** - El proper **dia 6** de juny, dijous, **CONFERÈNCIA:** "Índia, emancipació de la dona i defensa dels infants", a càrrec del P. Arumanayakam, responsable de la missió del poble de Kattakode (diòcesi de Trivandrum, Kerala), i promotor de projectes amb nens, adolescents i dones. **ESPAI DE PREGÀRIA.** Els **dijous del mes de juny**, l'àrea d'acció social juntament amb l'equip de pregària prepararan un cicle en el qual pregaran per l'ecologia (dia 6), el tercer món (dia 13), la dona (dia 20) i la marginació (dia 27). **EUCARISTIA.** Cada diumenge i festius a les 20 h. El diumenge, 30 de juny, serà l'última Eucaristia del curs, per reprendre-les el dia 1 de setembre. CCU, c/. Villarroel, 81. Tel. 323 33 68.

• **Ajuda a l'Església Necessitada.** - "Dijous d'A.E.N.". Projecte de pel·lícules-vídeo i conferència. Dijous, **dia 6:** "Un màrtir entre milions: el P. Kolbe" (va sacrificar la seva vida per salvar la d'un company). Entrada lliure. Hora: 6 de la tarda, c/. Lluís Antúnez, 24, 2on. 2a. (cantonada Via Augusta). Tel. 237 37 63.

• **Pelegrinatge a Puig Agut.** - Dia **9 de juny**, diumenge, Pelegrinatge al Santuari de Puig Agut, el primer temple de la nostra terra dedicat al Sagrat Cor de Jesús. A les 10'30 h., concentració a l'ermita de Sant Jaume, de Manlleu, on s'iniciarà el pelegrinatge a peu cap al Santuari. Conferència sobre el Sagrat Cor i Adoració eucarística. Dinar (cal portar-se'l cada u; hi ha servei de bar). A les 18 h., celebració de l'Eucaristia. Per anar-hi en autocar des de Barcelona, telefonar al 301 95 34. Per a més informació: 430 87 21.

• **Societat Grignon de Montfort.** - El dimecres, **12 de juny**, a les 6 de la tarda, Conferència a càrrec del P. Rafael Casanovas, sdb, sobre el tema: "Camí d'unió amb Maria". Centre Eucarístic, c/. Aribau, 286. Tel. 318 08 29.

• **Les grans intuïcions de Sant Ignasi.** - Recés de cap de setmana, del **14 al 16 de juny**, dirigit pel P. Lluís Cortés. Casa d'Exercicis de Sarrià. Tel. 203 88 62.

• **Exercicis per a religioses.** - Mes de juny, del **12 al 21**. Director: P. Jaume Roig; i del **21 al 30**, director, P. Josep Vi-

cente Bonet. Casa d'Exercicis de Sarrià. Tel. 203 88 62.

• **Explicació i diàleg de l'evangeli dels diumenges.** - Cada **dijous**, a les 8'30 del vespre, a la parròquia de la Mare de Déu de Betlem (Rambles/Carme), el P. Raimon Negre, s.j. farà una breu explicació de l'evangeli del diumenge següent, seguida de diàleg. Per qualsevol consulta: tel. 340 75 05.

• **Assemblea Diocesana d'A.N.F.E.** - L'Adoració Nocturna Femenina celebrarà la seva Assemblea Diocesana, el proper diumenge, **dia 9** de juny, de les 10 del matí a les 7 de la tarda, a la Casa d'Exercicis de Sarrià, c/. Carrasco i Formiguera, 32. Totes les associacions ens trobarem en aquesta jornada de revisió, de programació de noves activitats, de formació i de pregària. Ho comuniquem també a totes les persones simpatitzants d'ANFE que vulguin unir-se a aquesta Assemblea. Per informació: CEDAIR, c/. Aragó, 268, baixos. Tel. 216 02 13, de dilluns a divendres, de 6 a 8 de la tarda.

• **Unió Eucarística Reparadora.** - El diumenge, **dia 9 de juny**, tindrem el nostre en-

contre mensual. Començarà a les 5 de la tarda, i acabarà amb la celebració de l'Eucaristia. Serà dirigit per Mn. Francesc de P. Sala, assessor diocesà de l'UNER. Lloc: Missioneres Eucarístiques de Natzaret, c/ Mare de Déu de la Salut, 26. Tel. 213 01 82.

• **Institut Llongueres.** - Dels dies **29 de juny al 7 de juliol**, tindran lloc, simultàniament, a l'Institut Llongueres, el curs AUDICOR, curs de Direcció Coral, i un curs de Cant, tècnica i interpretació, impartits respectivament pels professors Manuel Cabero i Venedas (direcció) i Montserrat Pueyo

(cant). En aquest últim, l'acompanyament de piano anirà a càrrec de Manuel Cabero i Pueyo. Les persones interessades poden demanar informació a l'Institut Llongueres, c/. Sèneca, 22, 1er. 08006 Barcelona, tel. 217 18 94 (de 18 h. a 20 h.).

• **CONCERT DE CARILLÓ.** - Palau de la Generalitat, diumenge, **dia 2 de juny**, a les 12 h., Concert de Carilló, a càrrec d'Anna M. Reverté. Interpretarà peces de W.A. Mozart, clàssics populars europeus, tres composicions per a carilló, melodies i balls de La Patum (Berga).

Institut de Teologia Espiritual de Barcelona

El curs s'inaugurarà el proper dia 8 d'octubre amb la lliçó **Mística, razón y futuro de Europa** dictada per Olegario González de Cardenal, Catedràtic de teologia a la Universitat de Salamanca i acadèmic de ciències morals i polítiques; les classes tindran lloc de dilluns a dijous, de les 19.15 a les 21 h.

És possible matricular-se a la totalitat del curs, amb classe diària, o bé únicament a alguna assignatura, amb classe només un dia -o determinats dies- cada setmana.

Les assignatures que es cursaran el primer semestre són: Teologia espiritual sistemàtica (Bellmunt: dilluns); Lectura espiritual de la Bíblia (dilluns); Orígens de la tradició bíblica (Franquesa: dimarts); Experiència de Dios (Fondevila: dimecres, del 19-X al 30-XII); Espiritualitat i litúrgia (Farnés: dimecres, del 7-XII al 25-I). Història de l'espiritualitat (Cors).

A més d'aquests cursos sistemàtics es professaran tres cicles de conferències, d'una setmana de durada, amb els següents temes i dates: El significado de la adoración eucarística (González: 24 al 27-X); El testimonio espiritual del Hermano Rafael (Martín: 14 al 17-XI); L'espiritualitat a la catequesi (Guiteras: 12 al 15-XII).

Per informar-vos o inscriure-us: Secretaria de l'Institut, Diputació, 231 (edifici del Seminari), els dimarts i dijous, des del 3-VI al 16-VII, de 5 a 7 de la tarda.

C.A.F. Vacances cristianes a Tiana per a nois i noies de 7 a 20 anys

1r Torn de 7 a 11 anys de l'1 al 10 juliol
2n Torn de 12 a 16 anys de l'11 al 20 juliol
3r Torn de 17 a 20 anys del 21 al 30 juliol

Preu: 15.000 ptes. Torn

Inscripcions al C.A.F. Barcelona

Rda. Universitat, 27, pral. T. 317 10 52 Dimecres de 19 a 21 h.

APOSTOLAT REPARADOR

Si desitja col·laborar, l'esperem!

Truqueu als telèfons
428 38 77 - 215 38 57
de 22 a 0 hores

SUBSCRIVIU-VOS A CATALUNYA CRISTIANA!

Catalunya Cristiana

València 244, 2n.
08007 Barcelona

Nom Adreça Població D.P. Tel.
Se subscriu a exemplar (s) ^{castellà} del setmanari **Catalunya Cristiana**.
L'import anual, 7.800,- ptes. es liquidarà de la forma següent:

☐ domiciliació bancària
(En aquest cas vulgueu emplenar l'ordre de domiciliació)

☐ xec nominatiu
☐ altra forma de pagament (indiqueu-la)

Data

Signatura

ORDRE DE DOMICILIACIÓ

Banc / Caixa Agència
Adreça

Senyors,

Els prego que d'ara endavant, fins nou avís, paguin els rebuts que els presentarà **FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA**, amb càrrec al meu ^{compte corrent} _{llibreta} (poseu les dades completes)

Data

Signatura

Les autoritats d'Andorra redacten la Constitució

L'Església urgeix l'afirmació cristiana dels creients

ANDORRA LA VELLA.- Les autoritats d'Andorra redacten actualment els principis constitucionals que han de regir la vida pública del País. Coincidint amb el moment transcendent que viu el Principat, l'Església andorrana ha urgí l'afirmació cristiana dels creients:

"L'Església de les Valls", òrgan informatiu de les parròquies d'Andorra, en l'editorial del seu darrer número, recorda la tradició cristiana del País: "Les nostres arrels són cristianes", proclama l'escrit que a continuació esmenta els documents que secularment han inspirat la vida social i política del País: "No ens dol gens ni mica de dir que no ens fa nosa ni la lletra, ni l'esperit del Manual Digest, ni del Polítar, ni dels altres documents que han vertebrat i conduït d'alguna manera la nostra vida col·lectiva".

L'editorial recorda que, en el moment històric que viu la societat andorrana, "cal afinar més i més la nostra capacitat de tolerància". I adverteix sobre tres possibles postures no prou ètiques ni honestes que ara poden sorgir. La por dels que temen "una possible pèrdua dels valors ancestrals". Denuncia també el possible egoisme dels que vulguin aprofitar el moment del canvi per assegurar-se situacions privilegiades. I finalment



La Massana. L'actualitat d'Andorra ha de contemplar el canvi sociològic dels darrers anys

l'informatiu parla de la nostàlgia dels qui opinen que la història i la tradició constitueixen les bases exclusives del futur.

La postura de l'Església d'Andorra no és fruit de cap oportunisme circumstancial, sinó que el pronunciament és contemplat amb una "urgència elemental i coherent de l'estimació fraternal que ens urgeix i mana el Crist". L'esperit de llibertat acompanya la declaració doctrinal que, als moments actuals, urgeix una clara afirmació cristiana.

La clau de la lectura i interpretació de l'escrit l'ofereix el canvi social i polític que Andorra pro-

tagonitza, sobretot a propòsit de la redacció del text constitucional. Dues vegades ja s'han assegut els redactors de la constitució andorrana a la taula tripartita que comparteixen els representants dels Co-Prínceps i del Consell General de les Valls. L'informatiu eclesial qualifica de "transcendental" l'actualitat històrica del País. I fa avinent que el canvi provoca "una sacsejada que ens afecta a tots". Ningú no en resta exclòs; això justifica el fet que l'Església d'Andorra hagi pronunciat una paraula oportuna, valenta i orientadora.

■ Antoni Mirabet

Joan Guitart visita el Bisbe d'Urgell

LA SEU D'URGELL.- La salutació personal era l'objectiu primordial de la visita que Joan Guitart, Conseller de Cultura, el dia 17 d'abril propassat, realitzà al Bisbe d'Urgell. L'entrevista, celebrada al despatx de monsenyor Martí, durà trenta minuts i el contingut va ser un assortit variat de temes d'interès comú per a ambdues personalitats.

Entre els temes tractats sumàriament cal esmentar la conservació del patrimoni monumental, els

mitjans de comunicació social i l'actualitat política d'Andorra. En la conversa va ser apuntat el "Plan de Catedrales", un projecte del Govern Central que preveu la restauració de la catedral de la Seu d'Urgell entre d'altres.

Joan Guitart havia viatjat a l'Alt Urgell per informar-se dels temes relacionats amb el Departament de Cultura que presideix. A la seu del Consell Comarcal li va ser lliurat un dossier informatiu sobre les obres de conservació i restauració a realitzar a les esglésies de la comarca.

■ Antoni Mirabet



En la conversa es va comentar el "Plan de Catedrales"

FETS I CRITERIS

La parròquia

Fa cinc anys que vaig començar la Visita pastoral per arxiprestats i he vist més de 150 parròquies. A la nostra diòcesi tenim una gran diversitat de parròquies: n'hi ha moltes de petites, un bon nombre de mitjanes i també n'hi ha de grans als caps de comarca i a les ciutats.

La meua constatació general és que la parròquia continua essent la cèl·lula vital de la diòcesi. Podem dir que és la nostra primera família espiritual, on el ministeri pastoral proporciona la cohesió d'una mateixa fe i d'una mateixa caritat.

El servei que hi fa un sacerdot, el rector, converteix la parròquia en l'escola de la Paraula de Déu, la taula del pa eucarístic, la casa de l'amor fratern i el temple de la pregària comuna (Pau VI).

Hi ha parròquies on hi ha més rutina que participació, si bé, en la majoria de casos, la celebració litúrgica està animada pels cants, les monicions, les lectures, la pregària dels fidels i una presidència digna i discreta.

He vist també un progrés en la catequesi per a les diferents edats i un esforç accentuat en la catequesi preparatòria de la confirmació. També he constatat que hi ha tot un ventall d'altres serveis i activitats que es mantenen gràcies a una major col·laboració i responsabilitat dels seglars.

Em sembla oportú presentar uns punts d'examen referents als rectors i als seglars. Els rectors poden tenir la temptació de ser més administradors que pastors, de no esforçar-se per conèixer les persones i les famílies, de no preocupar-se de les vocacions sacerdotals, de viure aïllats dels sacerdots veïns...

Els parroquians poden creure que la vida parroquial consisteix únicament en les cerimònies i celebracions religioses. També els pot passar que vegin la parròquia dividida en dos grups: "ells", els practicants, i "els altres". Pot haver-hi feligresos que a les col·lectes donin menys del que costa un diari...

M'atreveixo a indicar algunes prioritats en el treball de les parròquies: constituir el Consell de pastoral, tenir cura de la formació permanent dels catequistes, crear grups de joves després de la confirmació, promoure la catequesi d'adults, organitzar la Caritas parroquial...

Conten de Joan XXIII que durant els primers mesos de pontificat no dormia a les nits. Un dia, en un somni, una veu semblà dir-li: Àngel Roncalli, ets tu qui dirigeixes l'Església o és l'Esperit Sants. Després d'aquell dia va tenir sempre pau. A alguns rectors, especialment als de parròquies grans o als encarregats de diverses parròquies, els faria bé que tinguessin aquest mateix somni. És clar que això també val per als bisbes.

■ † Ramon Torrella i Cascante

Arquebisbe de Tarragona i Primat



**CASA
GAY**

Servei de lloguer per
a festes i banquets.
Cadires, taules,
cristalleria, vaixel·la, etc.

Roger de Llúria, 12 i 14
Tels. 318 14 95 - 301 67 31

PERE ROVIRA

Vinyes, Cellers i Destil·leries.



Blanc de Belart • Alta Mar • Vinya d'Irto • Viña Montal • Raquel Rosé • Viña Mater • Dry Solera • Ranci • Vinum Misae • Mas dels Frares • CALISAY.

Tel. (93) 337 18 12.

Mallorca, 87 - 89 - 08029 Barcelona

Lliurament dels premis del "VI Concurs Bíblic"

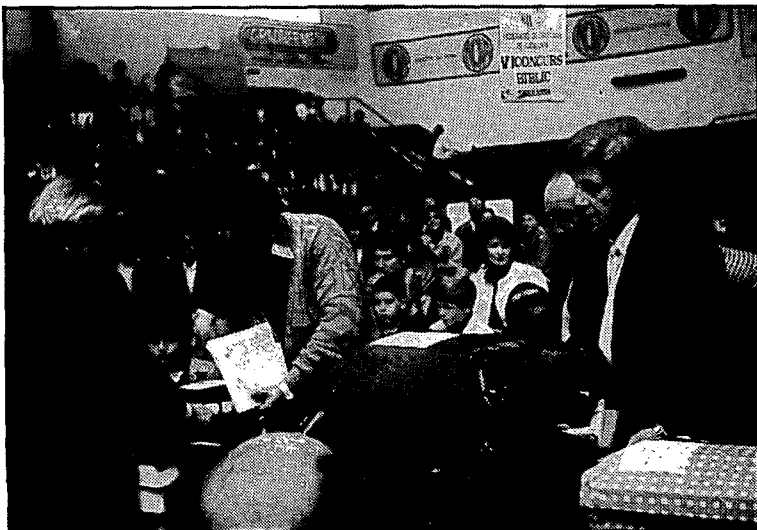
BARCELONA

La festa de repartiment de premis del "VI Concurs Bíblic" que organitzen conjuntament la Federació de Cristians de Catalunya i el Grup de Mestres Catòlics de Terrassa, s'ha fet recentment, sota la presidència del Consiliari Diocesà de la Federació, doctor Malaquías Zayas, canonge, i del Vicari Episcopal de la zona de Terrassa, mossèn Lluís Bonet, als quals acompanyaven mossèn Francesc Cima, consiliari de la Federació a Terrassa, el president d'aquesta entitat, Sr. Jaume Vernet, el vice-president del Consell Federal Sr. Joan Martínez i el Sr. Lluís Badia del secretariat d'Ensenyament del Bisbat de Solsona i altres elements de la junta i del jurat de qualificació del II Concurs de Redacció.

El lloc escollit per la celebració fou un altra vegada el pavelló esportiu ESFÈRIC de Terrassa, on es van aplegar més de set-centes persones que van anar seguint amb molt d'interès l'actuació d'un quadre gimnàstic fet per alumnes de l'Escola de Santa Teresa, i de l'animador infantil "Miki", Miquel Giménez.

Seguidament es van dir unes paraules de felicitació per tots els que havien estat premiats, cosa que fem els homes, però remarcant que Déu premia tots aquells que hi han participat, encara que els seus noms no constin. Els tres mossens subratllaren la necessitat de descobrir la paraula del Senyor a través de la Bíblia, del bé que feien els professors que els ajudaven i encoratjaven els promotors a no deixar la tasca començada i que ja dura 6 anys, posant fil a l'agulla per preparar el VII concurs bíblic l'any vinent.

Acabats els parlaments es passà a llegir els noms dels premiats, la llista dels quals va ser anunciada en el n°603 de Catalunya Cristiana.



En el qüestionari d'EGB hi van haver 8 premis, 1 per cada bisbat de Catalunya, 4 premis per escola, els quals anaren a parar a les poblacions d'Artés, Berga, Tordera i Palafrugell; 16 primers premis individuals i 140 accèssits per totes les comarques catalanes.

En el 2n. Concurs de Redacció, hi hagué una participació molt selectiva, i el jurat es veié obligat a donar dos accèssits més, un a cada grup. Els premiats foren de les poblacions de Reus, Orlana, Terrassa, Barcelona i Gironella; els premis van consistir en una Bíblia de Montserrat, amb dedicatòria del Sr. Arquebisbe de Barce-

lona, Dr. Ricard M. Carles, i en metàl·lic, segons ja havíem anunciat. Els premis d'EGB consistiren en material escolar, llibres, 1 Bíblia, diapositives de la vida de Jesús, Paràboles evangèliques i la Vida de Maria.

En fi, les més de set-centes persones que hi havia en el Pavelló de l'ESFÈRIC van prodigar molts aplaudiments als guanyadors i el més remarcable és que moltes persones s'acostaren als dirigents del Concurs Bíblic demanant-los que no fallin, que continuïn, que en els col·legis s'hi fa un gran treball en poder anunciar la paraula de Jesús als infants.

CARTA DOMINICAL

Això que ha de tenir solució

A la primera secció que vaig visitar hi havia tres nois que havien ingressat aquella nit. Vaig començar a parlar amb un d'ells. Em va preguntar si jo visitava la presó de Wad-Ras i em va dir que allà hi havia la seva mare. Ell havia estat detingut juntament amb el seu pare, que havia ingressat a la "Modelo" i a ell, l'havien portat al Centre de joves de la Trinitat.

Vaig veure allí moltes vides desfetes prematurament i la dedicació esforçada i del tot entregada de molts funcionaris, que viuen en carn viva les tragèdies d'aquells nois.

Em preguntava si a més a més de l'ajuda desinteressada i, sovint, heroica del voluntariat que hi ha la comunitat cristiana no podia fer alguna cosa més per a ajudar els qui són allí, perquè no arribin a ingressar-hi.

Una tarda vaig visitar el Raval, en companyia de dos sacerdots i d'un religiós. Aquest em presentava joves de setze anys que ja "es punxaven", i noies que eren pràcticament a la vora de la prostitució. Tant ells com elles podien haver passat per nois i noies normals de qualsevol barri de la nostra ciutat. Però eren del "barrio chino" i llurs vides eren com marcades i encaminades envers la droga, el robatori, la prostitució...

Em trencava el cor; pensava que eren tan fills de Déu i, per això, en alguna manera meus- com els joves de qualsevol altre barri. Em rebel·lava davant la idea que aquelles vides no tinguessin cap altra sortida. Em preguntava per què les coses havien de ser d'aquesta manera.

També en aquest barri són moltes les persones que treballen en centres que es proposen d'aixecar el nivell d'aquella gent. Però pensava que encara hem d'arribar a més persones properes a nosaltres, que no tenen la culpa d'haver nascut en aquell barri o de pares que no han pogut o no han sabut donar-los cap altra cosa que el mateix ambient en què ells han crescut i que, els uns i els altres, acaben considerant normal.

Però els creients no podem considerar normal que uns adults o uns joves estiguin, gairebé irremissiblement, abocats a la marginació i al dolor, i que uns altres no fem esforços molt més intrèpids en aquest ambient i més exigents amb nosaltres mateixos.

L'altre dia ens reunírem al voltant de mil persones que treballen amb els marginats, per conèixer-nos i coordinar esforços. Ens en caldrien més milers i canviariem, sens dubte, moltes coses.

¿Que potser el lector ha vist la cara de tristesa d'un jove condemnat a llargs anys de presó? ¿Que potser sap que, en alguna de les nostres presons, un nombre elevat de permisos extraordinaris de sortida que es donen són a fi que l'intern pugui assistir a la mort o a l'enterrament del cònjuge o del fill o de la filla mort de la Sida? ¿Té experiència de l'angoixa que produeix topar-se, al carrer d'un dels barris "marcats", amb joves, cordials i normals, de qui ens diuen, quan ens en separem, que acabaran sense remei en la més fonda marginació? I, finalment ¿podem dir, amb la consciència tranquil·la, que "això" no té solució?

Se'm ha acabat l'espai, però no se m'acaba la inquietud de fa mesos. Hi insistiré.

■ † Ricard M.,
arquebisbe de Barcelona

IMPROMPTU

El dit acusador

Recordo un cartell de propaganda que representava una mà amb el dit índex estès en direcció a l'espectador, i la frase més contundent que mai no s'hagués pogut imaginar millor: "Tu, ¿què has fet per la victòria?"...

En aquells temps era, senzillament, una acusació, un clam per conscienciar la gent per treballar per la victòria... Qualsevol bàndol, aleshores, podia fer-se'l seu. I durant uns anys el cartell va imperar damunt les altres propagandes, i fins després de la contesa n'apareixia algun que passava de ser clam a una pura acusació.

I és que aquell "tu" acusador valia per a totes les tendències. Fins i tot per aquells que se sentien allunyats de les dues faccions en pugna, perquè malgrat el seu allunyament també en patien les conseqüències.

Han passat molts anys. Més de mig segle. I encara veig aquell dit inquisidor i acusador formulant la mateixa pregunta. Només que puc canviar allò tan bel·licós, per altres conceptes més adients al moment present: Què fas o què fem per la pau i la justícia, què faig o què fem per despollar-nos d'absurds egoismes que fan gairebé impossible la convivència en el món?

■ Oriol Camps

■ C.T.

Orgues Litúrgics

Des de 80.000.- ptes. fins la nota més alta
Finançament segons necessitats
Preus nets especials
Servei Tècnic propi
Exemptes pagament IVA Inst. Religioses.

andragio



Curs
d'aprenentatge
gratuit.

Muntaner, 300
Telèfons
(93) 200 81 00
200 82 89
08021 BARCELONA

El doctor Torrella, als assistents a l'Aplec de l'Esperit

"Sigueu instruments de llibertat"

La trobada aplegà enguany 5.000 joves

► 9.00 h. L'acollida

Cinc-mil joves començaven a escriure de bon matí que volien compartir amb joia aquesta diada i anunciar arreu "que som i volem ser Joves en l'Església, testimonis en el món". Ho feien amb motiu d'aquesta quarta edició de l'Aplec de l'Esperit.

La dinàmica del matí començà amb la visualització, en dotze punts diferents, d'un àudio-visual sobre tres idees força: compromís, esperança, festa. I acabava amb l'himne de l'Aplec. Després i sempre en grups de deu, els joves marxaren per una ruta que els havien indicat vers el Col·legi de La Salle, on se celebraria la resta d'actes de la trobada.

► 12.00 h. La mostra

Amb la presència del conseller de Benestar Social de la Generalitat senyor Antoni Comas, que anava acompanyat de l'alcalde de Manresa, senyor Juli Sanclimens i el director general de joventut, senyor Josep M. Vila, a més dels Bisbes catalans, s'inaugurà la mostra titulada "La Pastoral de Joventut a Catalunya i Balears, avui".

S'hi mostrava l'estat actual de la pastoral juvenil a les diòcesis catalano-balears, als moviments i a diferents àmbits. De la pastoral vocacional, hi havia seminaristes de Barcelona i Vic, i joves religiosos de la Unió de Religiosos de Catalunya. Hi havia també espais per a la Comissió Catalana del 5è Centenari

del Naixement de Sant Ignasi de Loiola, les Trobades d'Estudiants d'Institut, Justícia i Pau, els joves de l'Hospitalitat de Lourdes, el Consell Català de Caritas, el Centre Cristià dels Universitaris i el Multifestival David. Presentant les realitzacions pròpies de les delegacions diocesanes de pastoral juvenil de Barcelona, Girona, Menorca, Lleida, Solsona, Tarragona, Tortosa, Urgell i Vic, i dels moviments JARC, JOBAC, JOC, MIJAC, MUEC, HORA-3 i ME/GSJC, hi havia els delegats diocesans i els presidents i consiliaris generals, respectivament.

► 13.00 h. La benvinguda

Ja al grandios envellat, que s'havia muntat en un dels patis del Col·legi de La Salle-Manresa, Josep Lluís Clèries, coordinador general de l'Aplec, donava la benvinguda als joves "que treballen pel compromís, l'esperança i la festa".

I el Bisbe de Vic, Dr. Josep M. Guix, en nom de la Diòcesi, afegia: "Benvinguts a aquesta ciutat. Joves de tot Catalunya i de les Illes: amb la vostra joia manifesteu davant els manresans i de tothom qui us vulgui mirar amb ulls nets, la vostra fe en Jesucrist. Demostreu també que l'Església, gràcies a vosaltres joves, continua essent un cos vivent ple de joventut, de vida, d'il·lusió, d'alegria. Déu compta amb els joves per millorar el nostre món. El futur de les nostres ciutats i

"L'Aplec de l'Esperit ha fet història", deia el delegat de Pastoral Juvenil de l'arquebisbat de Barcelona a aquest redactor. Ho feia a Manresa en acabar-se la quarta edició de l'Aplec de l'Esperit 1991. Se celebrava en la Pentecosta i sota el lema "Joves en l'Església, testimonis en el món". CATALUNYA CRISTIANA hi fou present i ofereix aquest reportatge que pretén anar més enllà de la notícia

de les nostres viles, el futur de Catalunya i del món, depèn de vosaltres joves. Vosaltres sou el futur. Crist us demana de no restar indiferents davant la injustícia i de comprometre-us responsablement en la construcció d'una societat més humana i més cristiana. Tingueu confiança en l'Església. L'Església no vol passar de llarg ni indiferent davant dels joves. L'Església us necessita per difondre el fervor evangèlic i missioner. Joves: jo us convido a transformar el món. Vosaltres joves, esperança de l'Església, estigueu sempre a punt per donar una resposta a tothom qui us demana raó de l'esperança que teniu. No sigueu passotes. Doneu testimoni de la vostra fe des del compromís, l'esperança i la festa. Benvinguts i que tingueu una bona estada".

En la benvinguda i a mesura que Josep Lluís Clèries els anava anomenant, els aplaudiments dels joves feien posar drets a cadascun

dels bisbes catalans. Els polítics, però, reberen un sol aplaudiment i, per tant, es posaren drets tots junts.

► 13.15 h. El retaule

Sobre el mateix lema de l'Aplec, el Centre Juvenil del Casal Claret, de Barcelona va escenificar cinc espais de temps amb text, mim i música.

Un primer temps, explicava com va ser aquesta davallada de l'Esperit Sant i quins deuen ser els primers crits de joia. En un segon temps, enmig de les benaurances, els actors representaven la societat de consum, l'egoisme, la hipocresia, i els valors negatius de la societat. Un tercer temps, titulat "Joves en l'Església", expressava els desigs dels joves cristians mentre es cantava l'himne de l'Aplec. Un quart temps, "obrim nous horitzons" i un temps final, "joves en l'Església, testimonis en el món", reclamava una Església més evangelitzadora, comunitària, pobra, oberta, humana i compromesa en tots els àmbits de

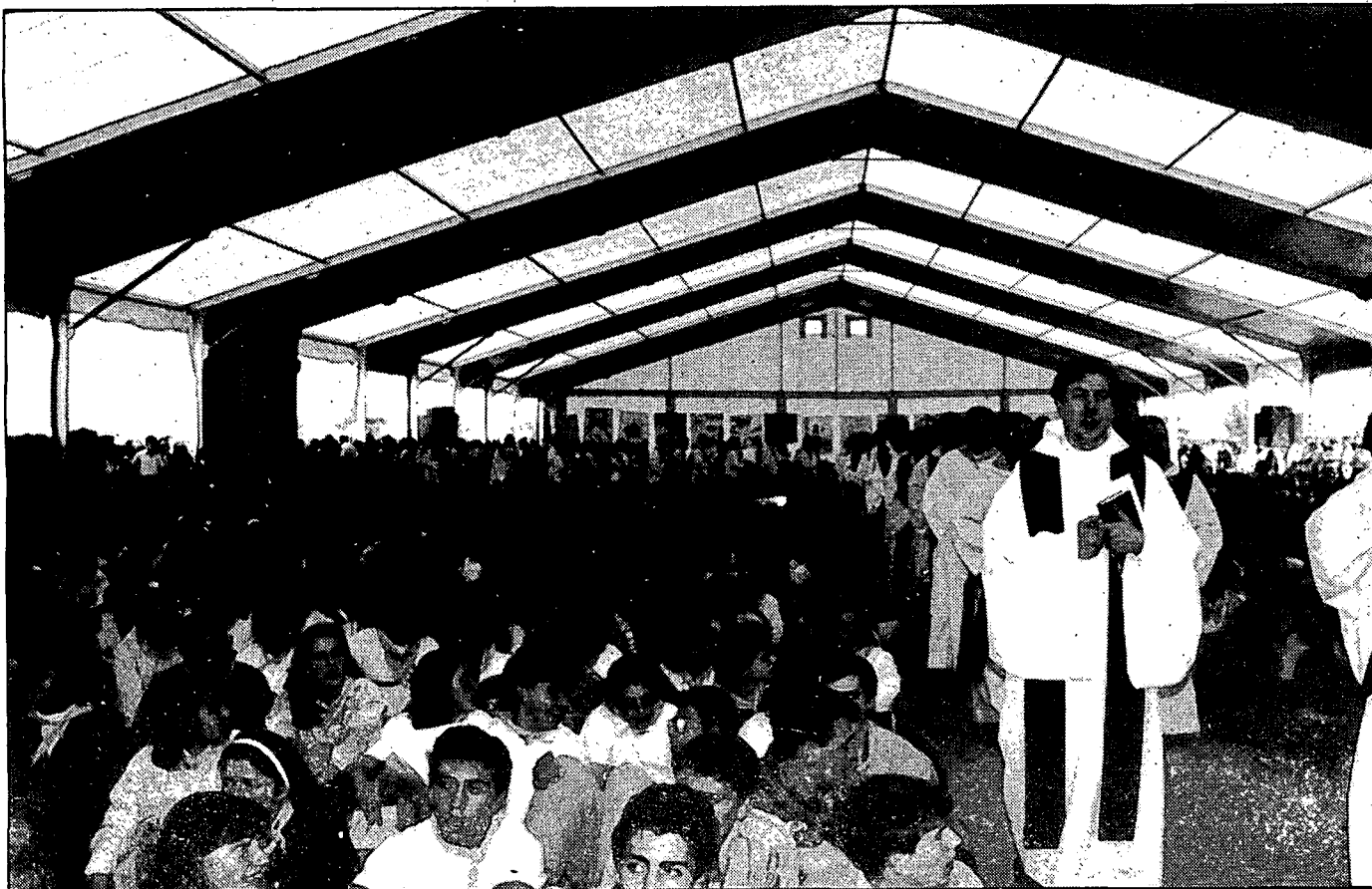
la societat.

Alguns joves criticaven l'excessiva durada del retaule, la utilització de material ja emprat en d'altres retaules i la crítica agosarada i forta que es feia dels aspectes negatius de l'Església "perquè l'hem de canviar des de dins". Durant el retaule hi hagué somriures i comentaris entre bisbes i polítics. Algun delegat s'amagava per evitar els objectius, mentre que el delegat de Tarragona, deia que el retaule li havia semblat "molt interpellador. Els ho agraeixo públicament".

► 16.30 h. L'Eucaristia

Presidida per l'arquebisbe de Tarragona i president de la Conferència Episcopal Tarraconense, Dr. Ramon Torrella, que concelebrava amb l'arquebisbe de Barcelona, Dr. Ricard M. Carles; el bisbe auxiliar de Barcelona i electe de Tortosa, Dr. Lluís Martínez Sistach; el bisbe de Vic, Dr. Josep M. Guix; el bisbe de Solsona, Dr. Antoni Deig i el bisbe de Girona, Dr. Jaume Camprodon.

En l'homília, monsenyor Ramon Torrella va dir: "Joves, deixeu-vos omplir de l'Esperit Sant. Deixeu-vos conduir per la seva llum i per la seva força. L'Aplec de l'Esperit és una convocatòria, és una crida a ser joves en l'Església per tal que sigui la comunitat dels creients i dels qui estimen conforme al manament nou. Aquesta celebració també és una crida perquè sigueu testimonis



Els joves aspiren a ser testimonis en el món, constructors en el Regne.



L'Eucaristia va ser pres



at i d'amor"

en el món, constructors del regne, instruments de llibertat, de justícia, de pau i amor".

En els parlaments finals es va donar lectura a un missatge que l'Arquebisbe Angelo Sodano, Prosecretari d'Estat, en nom de Joan Pau II havia adreçat a l'Aplec. D'acord amb el lema d'aquest Aplec, el Sant Pare us encoratja a sentir-vos membres vius i actius de l'Església, disposats a donar testimoni de l'Evangeli en els diferents ambients i circumstàncies de la vida diària. Davant de la buidor espiritual i de la manca d'autèntics valors en diversos sectors de la societat actual, molts de joves no troben respostes vàlides a llurs inquietuds i, en sentir-se fracassats, cauen en el desànim i la passivitat. Per això, el Sant Pare prega a l'Esperit Sant que vessi els seus dons sobre vosaltres per al que experimenteu el goig de la vostra fe, es consolidi la vostra esperança i, moguts per l'amor, us sentiu compromesos en l'evangelització dels altres joves, germans vostres".

El bisbe Lluís, com a responsable de la Pastoral Jovenil des de la Conferència Episcopal Tarraconense, va afegir que "havent rebut l'Esperit Sant, els bisbes en nom del Senyor, us enviem de nou per ser 'Joves en l'Església, testimonis en el món'. Joves sou de l'Església. L'Esperit Sant ens ha consagrat i ens ha fet veure que sou molts els joves que digueu sí a Jesús. Siguen apòstols dels joves

i anuncieu als vostres amics el que avui heu vist i heu celebrat".

Enmig de forts i llargs aplaudiments, el bisbe Lluís afegí: "als joves de l'estimada diòcesi de Tortosa, vull dir-vos que vull estar al vostre costat com un germà, que compto amb vosaltres i que podeu comptar sempre amb mi". Semblantment, l'arquebisbe Ramon cridà emocionat: "estic content d'haver celebrat la millor Pentecosta de la meua vida".

Aplaudiments finals per a Josep-Lluís Clèries, el Casal Claret, Crit, Kairoi, la ciutat, l'Ajuntament i l'alcalde de Manresa i el col·legi de La Salle. L'equip organitzador de l'Aplec valorava positivament la manera de comportar-se els joves.

➤ 18.00 h. La festa

Amb els Geganters de Manresa, i els grups Crit i Kairoi, un fi de festa posava punt i final a l'Aplec, mentre alguns militants de l'HORA-3 cridaven "¡Visca Barçal!". Més enllà de les nou de la nit, els 5.000 joves iniciaven la seva tomada, tot cantant l'himne del quart Aplec de l'Esperit, Manresa 1991: "Pentecosta ardent, Pentecosta jove, joves en l'Església, testimonis en el món".

■ Text i fotografies:
Joan d'Arquer i
Terrassa



l'arcebisbe de Tarragona.



El nou bisbe de Tortosa, doctor Martínez Sistiach, i el conseller Comas.

Valoracions

Amb molta amabilitat, les següents personalitats acceptaren fer una valoració del IV Aplec de l'Esperit a CATALUNYA CRISTIANA. Heus ací un extracte de cadascuna de les intervencions.

Dr. Ramon Torrella, arquebisbe de Tarragona: "Ha estat l'Aplec més viscut en el sentit comunitari, de joves compromesos a ser testimonis de la veritat i de l'amor de Jesucrist. L'Església sempre ha de tenir un espai d'esperança i amb aquests joves el té".

Dr. Josep M. Guix, bisbe de Vic: "Estic molt satisfet. Quan hom veu trobades com aquesta es rejovenix i creu que malgrat to, hem de tenir esperança perquè l'Església és nostra si tenim aquesta joventut".

Dr. Jaume Camprodon, bisbe de Girona: "És molt esperançador veure aquesta munió de joves i la manera com han participat en l'Eucaristia. Els joves han de ser joves de joia, sana i forta".

Dr. Antoni Deig, bisbe de Solsona: "Això és una cosa grandiosa. Amb tanta joventut com hi ha aquí, cal que facin això que diuen 'joves en l'Església, testimonis en el món'".

Dr. Ricard M. Carles, arquebisbe de Barcelona: "Això ja és una cosa consolidada, una tradició a nivell de tot Catalunya, de cohesió i comunió entre les diòcesis".

Dr. Lluís Martínez, bisbe electe de Tortosa: "Molt emocionant. La cançó de l'Aplec és jove i això ens estimula a tots que l'Església és jove i ha de ser jove perquè hi ha joves. Als joves de Tortosa els vull dir que compto totalment amb ells".

Mn. Jesús Carda, administrador diocesà de Tortosa: "He fruit molt. El nomenament del nou bisbe ha estat rebut molt bé i l'aplaudiment que li han fet els joves al bisbe Lluís demostra que el reben amb molt entusiasme".

Josep-Lluís Clèries, coordinador general: "Estem molt satisfets. Ens sembla que als joves, a la gent, els hi ha arribat al cor el lema d'enguany, que no hem de quedar-nos tancats a casa nostra,

sinó que hem de sortir al món, a donar-ne testimoni. Als joves el missatge de Jesús els interessa".

Mn. Salvador Pié, delegat d'Ensenyament a Barcelona: "Bona trobada i molt bon Esperit. Aquest intercanvi de diversos serveis i moviments i el que ha fet el Casal Claret dóna un significat nou a aquest Aplec que val la pena".

Mn. Joan-Anton Cedó, delegat de Joves de Tarragona: "S'hi respira una experiència de grup, de conjunt, que creix. Els joves tenen una presència activa en el món, amb un testimoni evangelitzador que evangelitza, planteja a fons el testimoni que hem de donar i comprometer".

Mn. Josep M. Riba, S.I.J. i delegat de Vic: "La valoració és molt positiva. Cal anar consolidant aquest Secretariat Interdiocesà de Joventut".

Mn. Ramon Prat, delegat de Joves de Lleida: "L'Aplec entra en una etapa de maduresa. Hi ha una solidesa. Posa de relleu el treball silenciós i callat que fan molts catequistes, preveres, religiosos i cristians. És l'any de la normalització, d'una Església present en el món, entremig dels joves, com un signe d'esperança. El llevat de l'Evangeli no falta ni faltará mai. Comunió i missió: el que avui és un infant demà serà un vell. Això fa dos mil anys que dura. Cal anunciar al món que l'esperança en el Crist és l'únic que dóna sentit a la vida. Mirem el futur amb il·lusió".

P. Antoni Serramonà, delegat de Joves de Barcelona: "Penso que el IV Aplec de l'Esperit fa història i que hem de continuar per aquest camí".

Sr. Antoni Comas, Conseller de Benestar Social: "Molt refrigerant. Veure 5.000 joves amb un ideal demostra que sí que podem fer de Catalunya un gran país. Que siguin fidels al lema de l'Aplec. Que estan en el camí bo. Construiran la Catalunya per la que tantes generacions han lluitat i que és la Catalunya d'ells, la Catalunya dels joves. El futur d'ells. Poden construir un gran país si són fidels a aquest lema".



El Papa rep el regal que li ofereix el president de Croàcia, Franjo Tudjman.



El diumenge, dia 26 de maig, a la Basílica de Sant Pere, el Papa conferí el sagrament de l'Orde Sacerdotal a 61 candidats d'arreu del món.



Votar, ni que sigui anant-hi a poc a poc, és un deure cívic per a tothom.

22, dimecres

Nova Delhi: mor en atemptat Rajiv Gandhi

Rajiv Gandhi, ex-primer ministre, fill d'**Indira Gandhi** i nét de **Pandit Nehru**, morí ahir en esclatar una bomba accionada a distància i camuflada en un ram de flors. Almenys dotze persones més moriren a causa de l'explosió. **Gandhi** estava fent campanya electoral al sud de l'Índia, a l'Estat de **Tamil Nadu**. El govern ha declarat l'estat d'alerta a tot el país, i el president del govern i el primer ministre han fet una crida a la calma. Tot i que ningú no ha reclamat l'autoria de l'assassinat, les sospites recauen en l'ètnia tàmil.

Addis Abeba: el dictador comunista Mengistu marxa del país

El "**Negus Roig**", com li deia el poble, ha tocat el dos amb la cua entre cames després de 14 anys de dictadura marxista-leninista que ha portat el país a la fam, a la pobresa i a la mort. En realitat, allò que l'ha obligat a fugir eren les successives victòries de les guerrilles del **Front Popular per a l'Alliberament d'Eritrea** i del **Front Popular d'Alliberament Tigre**, que els apropiaven ja a la capital. El fins ara vice-president **Tesfaye Kindane** s'ha fet càrrec de la presidència del país. Era un home de confiança de **Mengistu**. Les guerrilles no han acceptat l'oferta d'un alto-el-foc proposat pel nou govern.

Belgrad: confusa situació

Ante Markovic, primer ministre del govern iugoslau, ha format un gabinet de crisi i ha assumit el comandament de les forces armades. Ahir va cridar també a una reunió els caps de govern de les sis repúbliques de la **Federació**. **Stipe Mesic** ha declarat creure que **Sèrbia** i **Montenegro** acceptarien un compromís sobre la presidència. Ahir continuaren els incidents entre serbis i croats, encara que no hi hagué víctimes.

23, dijous

Nova Delhi: Sònia Gandhi, candidata a primer ministre

Sònia Gandhi, de 44 anys, d'origen italià, viuda de l'assassinat ex-primer ministre **Rajiv Gandhi**, fou nomenada ahir pel **Partit del Congrés** nou líder del **Partit** i candidata a primer ministre per les eleccions legislatives ajornades fins a mitjan juny. El sentiment popular i polític vol donar així continuïtat a la dinastia **Gandhi** que durant quaranta anys ha dirigit la política del país. Ahir no hi havia encara constància de la seva acceptació. Les despulles de **Rajiv Gandhi** seran incinerades demà en el mateix lloc on foren incinerades les de la seva mare. La crida a la calma del govern i el gegant aparell de seguretat desplegat arreu del país han evitat el temut bany de sang.

Addis Abeba: la guemilla a 50 quilòmetres de la capital

Atenent a la crida de les autoritats, la població de la capital d'**Etiòpia**, tot i la tensió creada per la proximitat a la capital de la guerrilla, guardà ahir un comportament d'absoluta normalitat. S'han pogut constatar, però, moviments de tropes i carros de combat, cosa que fa pensar en la possible continuació de la guerra. Tanmateix, hi ha una esperança generalitzada en les converses que el proper dia 27 de maig han de tenir a **Londres** els caps de la guerrilla i del govern. Entitats cíviques i polítiques del país han demanat a les **Nacions Unides** que pressionin perquè s'estableixi una treva que permeti negociacions de pau.

Damasc: signat el tractat entre Síria i Líban

Síria ha aconseguit donar estatut legal a la seva presència militar i a la seva influència política al **Líban**. Ahir, el president sirí, **Hafez el-Assad**, i el president libanès, **Elias Haraul**, firmaren el tractat de fraternitat, cooperació i coordinació. **Israel** ha posat el crit al cel perquè considera seriosament amenaçada la seva frontera nord. De fet, amb aquest tractat el **Líban** perd virtualment la seva sobirania.

24, divendres

Nova Delhi: Sònia Gandhi, no a la candidatura

Sònia Gandhi, vidua de **Rajiv Gandhi**, les despulles del qual seran incinerades avui, no ha volgut acceptar la presidència del **Partit del Congrés** i ser candidata, en les eleccions legislatives ajornades fins el juny, per ocupar el càrrec de cap de govern, al·legant que la tragèdia de l'assassinat del seu marit és un pes massa gros per a ella i pels seus fills. Personalitats d'arreu del món assistiran avui als funerals de **Rajiv Gandhi**.

Nova York: els assentaments als territoris ocupats, obstacle per a la pau

Pel que es veu, el quart periple de **James Baker** per l'Orient Mitjà no ha aconseguit ablandir l'actitud d'**Israel**. **Bush** ha declarat que la política d'assentaments als territoris ocupats, que **Israel** continua portant endavant, és un gran obstacle per arribar a una solució pacífica del conflicte àrabo-israelià. Alguns països àrabs ja han manifestat que no participaran en cap conferència de pau si no s'aturen els assentaments.

Brussel·les: reconciliació CE-URS

Els 650 milions d'ecus que la **CE** havia destinat com ajuda alimentària i tècnica a l'**URSS** l'hivern passat, i que quedà bloquejada per la intervenció militar soviètica al **Bàltic**, seran ara lliurats a l'**URSS** després de les converses que durant dos dies ha tingut a **Brussel·les** un comitè mixt **CE-URSS**. La **CE** creu que ha rebut garanties suficients que continuarà la democratització, el respecte als drets humans i el procés de liberalització econòmica.

25, dissabte

Nova Delhi: incineració de les despulles de Rajiv Gandhi

Milers de persones, i més de quaranta representacions oficials de diversos països, presenciaren la cremació de les despulles de **Rajiv Gandhi**, segons el ritus hindú. El seu fill **Rahul Gandhi**, després de donar set voltes al túmul funerari, amb una torxa calà foc a la pira, mentre la multitud cridava: "Llarga vida a **Rajiv**". La nota de color la donaren els cossos militars d'escorta, espectacularment uniformats. Tot i que els líders del **Partit del Congrés** continuen insistint perquè la viuda de **Rajiv** el substitueixi com a candidata del **Partit** en les eleccions, no sembla probable que ella ho accepti.

Belgrad: problemes a Eslovènia i Croàcia

Els problemes es plantegen principalment entre les tropes de l'exèrcit federal i les milícies para-militars de les dues repúbliques. **Eslovènia**, que s'ha autodeclarat independent, organitza el reclutament i els serveis de les seves forces autòctones, i això fa que constantment sorgeixin conflictes amb les tropes de l'exèrcit federal desplaçades al país.

Caracas: reunió guerrilla-govern de El Salvador

Se celebrarà d'avui al 3 de juny, i té com a finalitat principal acordar un alto-el-foc com a preludi de noves negociacions. L'agenda de la reunió es força atapeïda: forces armades i alto-el-foc, sistemes judicials i electorals, drets humans, acords econòmics i socials, acceptació dels acords sobre la reforma de la **Constitució** a què s'arribà en la reunió d'abril passat celebrada a **Mèxic**.



Al moment de sortir de l'Ermita del Rocío la imatge de la "Blanca Paloma", es desborda l'entusiasme dels seus devots.



Si us plau, una mica d'aigua i una mica de pa per calmar la set i la fam de cada dia.



"Dir-ho amb música", és una manera respectuosa i emotiva de demanar ajut.

26, diumenge

Espanya: avui, eleccions autonòmiques i municipals

Més de 30 milions de ciutadans poden avui exercir el seu dret a votar per elegir les corporacions municipals de tot el país i els parlamentaris de tretze comunitats autonòmiques. També avui, per primera vegada, els aranesos elegiran els components del **Consell General**, màxima institució del seu autogovern.

Tel-Aviv: èxit de l'operació "Salomó"

Davant la incertesa de la situació a **Etiòpia**, quan gairebé tot el nord del país està en mans de les tropes guerrilleres, que es troben a les portes de la capital, 14.000 jueus d'**Etiòpia** han estat traslladats per via aèria a **Israel** en 30 hores.

Londres: conferència guerrillers-govern d'Etiòpia

Demà, a **Londres**, els líders de les guerrilles d'**Etiòpia** i membres del govern del país encara en el poder celebraran unes negociacions de pau per mirar d'evitar mals majors al país. Un dels punts neuràlgics de les converses serà la independència d'**Eritrea**, per la que lluiten des de fa 30 anys les guerrilles de la regió. També les guerrilles de **Tigre** i **Oromo** reclamen el dret a la independència. La finalitat de la conferència és arribar a la formació d'un govern de transició que garanteixi el pas a un règim multipartidista després de la dictadura de **Mengistu**, que ha fugit del país.

Seül: continuen les protestes estudiantils

El nomenament de **Ghung Won Shik** com a primer ministre no ha aturat les protestes dels estudiants, que recorden el temps en què fou ministre d'Educació en què es guanyà l'antipatia del món estudiantil. Ahir un estudiant morí aixafat pels manifestants.

27, dilluns

Espanya: resultat global de les eleccions

Els comicis municipals en la totalitat dels ajuntaments del país, i els autonòmics en tretze **Comunitats**, presenten com a característiques principals: el manteniment del **PSOE** com a primera força política del país, tot i que disminueix en uns centenars de milers els seus vots, i perd en ciutats com **València**, **Sevilla** i **Madrid**; el creixement significatiu del **PP** i la pràctica desaparició del **CDS**; **IU** també puja i queda com a tercera formació política. A **Catalunya**, **PSC** i **CIU** mantenen pràcticament les seves posicions malgrat que ambdues formacions polítiques perden una certa quantitat de vots. Cal destacar un cert creixement del **PP**, la continuïtat d'**IC** i l'entrada d'**ERC**, que obté representació en diferents consistoris. El líder del **CDS**, **Adolfo Suárez**, ha presentat la dimissió.

Addis Abeba: els rebels a les portes de la ciutat

La situació de la capital és angoixant. La presència de les forces guerrilleres a les portes de la ciutat, i la continuada desfeta i desertació de l'exèrcit, fan imminent la caiguda del règim de **Mengistu**. L'armada governamental s'ha refugiat al port iemenita de **Mukha**. Aquesta situació pesarà molt en les converses que avui s'inicien a **Londres** entre el govern i els dos grups principals de les forces rebels. Ciutadans de diferents països abandonen apressadament el país, després de l'èxit de l'**Operació Salomó**, el pont aeri organitzat per **Tel-Aviv** que ha aconseguit l'evacuació de 14.800 falaixes, jueus etiòps, que en 36 hores han estat traslladats a **Israel**.

Oran: cimera Marroc-Algèria

Se celebrarà avui, entre el president algerià, **Chadli Bendjedid**, i el rei del Marroc, **Hassan II**. El tema principal serà sens dubte el referèndum d'autodeterminació del **Sàhara Occidental**. És probable que en aquesta reunió hi participi també **Pérez de Cuéllar**, artífex del pla de pacificació.

28, dimarts

Addis Abeba: les forces rebels ocupen la capital

Enmig del desconcert i del bandidatge, i no fent cas de l'alto-el-foc acordat en la reunió de **Londres** entre els líders guerrillers i el govern, ahir les tropes de l'exèrcit del **Front Democràtic Revolucionari del Poble Etiop** ocuparen la capital **Addis Abeba**. Mentrestant, milers de refugiats etiòps han buscat refugi a **Djibouti**. Ara falta veure si s'aconseguirà una situació propícia per establir una transició política que porti a unes eleccions generals i a la democratzació del país.

Geòrgia: Zviad Gamsakhúrdia, elegit president

Amb el 87% de vots en les eleccions presidencials celebrades diumenge, el líder de la formació nacionalista **Taula Rodona** es convertí en el primer president elegit per sufragi universal en una **República** soviètica, malgrat l'abstenció de la majoria d'electors de les regions d'**Ossètia del Sud** i **Abkhàsia**, contràries al separatisme del president **Gamsakhúrdia**. Precisament, durant el cap de setmana, representants de les sis **Repúbliques** secessionistes (**Lituània**, **Letònia**, **Estònia**, **Armènia**, **Geòrgia** i **Moldàvia**) es reuniren per coordinar esforços de cara a obtenir la independència. Recordem que el president electe és acusat de procedir amb maneres autoritàries i dictatorials.

Sàhara Occidental: alto-el-foc i referèndum

Ahir començà la cimera de tres dies de duració entre el rei **Hassan II** del Marroc i el president algerià, **Chadli Bendjedid**. **Pérez de Cuéllar**, que hores abans s'havia entrevistat per separat amb els dos mandataris, anuncià que a primers de juny s'establiria l'alto-el-foc, com a condició prèvia a l'organització del referèndum. **Cuéllar** veuria també amb molts bons ulls un encontre entre el **Polisario** i el rei **Hassan II**.

No saber perdre

Amb més d'una desena de convocatòries electorals, amb les seves corresponents campanyes, dies de reflexió, dies per votar i ressaques post-electorals, ja no ens hauria d'estranyar res. I malgrat tot... Malgrat tot encara sembla impossible la insistència de tots els grups polítics a assegurar que tots han guanyat, i que tots els adversaris han perdut.

Ha de ser una derrota molt grossa com perquè els responsables polítics n'assumeixin la realitat i la responsabilitat. Però en general, és patètic veure i sentir successivament, la nit de les eleccions, a la ràdio i la televisió, els candidats de cada partit assegurant que la victòria és seva.

Aquests programes informatius post-electorals acaben esdevenint una veritable escola d'incivisme i mala educació. D'incontinència a vegades histèrica. És acceptable que un personatge que s'ha caracteritzat per la seva duresa i les formes intransigents en l'atac a l'adversari polític, acabi donant consells de bona educació? És raonable que tot i que les dades són unes, les valoracions siguin contradictòries amb els fets?

La credibilitat dels polítics, que tant els preocupa, comença a perdre's, en cada convocatòria electoral, la nit dels resultats. L'elector se sent estafat, tant si ha votat una candidatura guanyadora com si és de les que ha perdut, perquè se li escamoteja el veritable sentit i destí que li ha donat al vot. Després vindrà el plor per l'abstenció, però l'única manera de prevenir-lo serà amb un intent mal dissimulat de criminalitzar-la, com si l'abstencionista fos simplement un irresponsable. En realitat, l'abstenció es cou en aquest comportament polític immadur i ridícul, en el qual tothom vol guanyar-ho tot.

Fa temps que tinc el costum de votar candidatures perdedores. No pel gust de perdre, és clar, sinó pel fet que les seves propostes m'interessen més que d'altres que tenen les de guanyar. Per què no em poden deixar perdre en pau, sense haver de passar la vergonya que fins i tot aquells a qui jo he donat suport busquin per tots els revolts de les xifres algun indici que, malgrat tot, els permeti dir que també han guanyat?

O és que potser, embalat per l'empenta de la campanya electoral, la nit dels resultats els candidats encara no han tingut temps de frenar l'eufòria simulada que han hagut d'aprendre per aconseguir vots?

■ Salvador Cardús



Ciències físiques i filosofia de la naturalesa

Allò que Déu té d'invisible, com el seu poder etern i la seva divinitat, des de la creació del món es fa visible a la intel·ligència humana a través de les seves obres.

Rom 1,20

Ha arribat l'hora de posar fi a aquesta sèrie d'articles. Som conscients que no hem tocat tots els punts importants del desenvolupament històric de la ciència física, ni ens hem entretingut tampoc en explicar totes les implicacions filosòfiques que suggerien els temes tractats. No ens havíem proposat, tanmateix, de fer un estudi exhaustiu del tema, superior a les nostres forces i que també hauria resultat segurament excessiu per als qui ens llegeixen. El que preteníem era simplement donar una idea de la complexitat d'aquesta ciència i mostrar, sobretot, com ha anat progressant en el descobriment de l'ordre de la natura. El lector jutjarà si ho hem aconseguit. Li hauran quedat segurament pendent molts interrogants: els que ningú no ha solucionat encara i d'altres que no hem aclarit prou. Demanem disculpes per la nostra limitació. En el llibre-recull d'aquests articles ja hi posarem una bibliografia que podrà servir perquè el qui s'interessi per la cosa pugui trobar més idees i aclariments. Ara acabarem la nostra exposició amb dues consideracions:

Ordre de la natura i ciència física

És ben clar que el convenciment que hi ha un ordre en el món físic ha dominat totes les recerques en aquest camp. No té res d'estrany que els grecs donessin el nom de "cosmos" (=ordre) al món. Aristòtil considerà que aquest ordre prové de la univocitat de les causes: les substàncies materials estan subjectes a canvis que procedeixen de causes agents que actuen segons certes lleis. Galileu va intuir que aquest ordre "causal" de la natura té una expressió matemàtica, els fenòmens físics es verifiquen d'acord amb unes fórmules o

68. Consideracions finals

equacions. I amb aquest mateix pressupòsit van fer física els qui el seguien. Fins al moment actual, que s'ha arribat a un cert coneixement de les "forces" naturals, és a dir, de les interaccions entre partícules que actuen amb indeterminació mecànica, però també segons unes certes lleis que donen un ordre macroscòpic clar l'abstracció en la ciència física ha anat creixent, però la idea d'un ordre no s'ha perdut. El més indeterminista dels científics d'avui dia concedirà que el resultat macroscòpic d'aquestes interaccions és un ordre expressable amb fórmules matemàtiques.

Ara bé, surt quasi espontani de pensar, davant d'un ordre, en el seu ordenador. No podem deixar de dir-ho. Recordem el que vam dir del principi filosòfic de causalitat: "Tot ésser contingent és causat". És cert que només amb arguments científics no podem afirmar que el món ha tingut començ. La teoria del Big Bang ho afirma fins a un cert punt; però és teoria, no una adquisició certa i indiscutible de la ciència, i fins i tot admetent el Big Bang, hom pot pensar en un univers cíclic o polsant. Però el que la ciència no pot negar, perquè és d'evidència immediata, és que els fenòmens físics i el seu ordre són contingents. Negar el Creador seria, per consegüent, negar el principi filosòfic de causalitat. La ciència actual nega la "causalitat" o el "principi de causalitat" físic entès en el sentit determinista, com ja vam explicar, però és incapaç de desmentir aquell principi filosòfic.

I l'ordre que trobem en la natura fa pensar

encara més en el Creador si es té en compte el "principi antròpic", establert recentment per certs físics actuals, que diu: "El valor de les constants físiques és l'adequat perquè el món sigui el que és amb la possibilitat d'haver-hi éssers racionals que anomenem homes". I és cert que variant només lleugerament, per exemple, el valor de la massa del protó, el càlcul dóna que el cosmos canviaria radicalment i ja seria impossible la vida humana. En el principi antròpic els creients hi podem veure una confirmació del fet d'haver creat Déu el món perquè l'home hi pugui viure.

L'esdevenidor de la ciència física

No ens atrevim pas a fer de futuròlegs! Poc s'haurien pensat els físics del s. XIX els trastorns que tindria la física del s. XX. Qui gosarà ara avançar cap idea sobre el s. XXI? Ni podem dir que ja resta poc per descobrir, ni que tot just som als començos. Qui ho sap? L'única cosa que veiem clara és que si només es fan progressos d'ordre matemàtic, l'autèntica ciència física progressarà poc. Aquí podríem citar allò que ens diu el filòsof basc Xavier Zubiri (1898-1983) que li va dir Einstein en una ocasió: "Hi ha entre els físics qui creu que només és ciència pesar i mesurar en un laboratori, i pensen que tota la resta (relativitat, unificació de camps...) és labor extracientífica. Són els 'Realpolitiker' de la ciència. Però només amb nombres no hi ha ciència. Li cal una certa religiositat. Sense una

espècie d'entusiasme religiós pels conceptes científics no hi ha ciència... D'altres s'abandonen a l'estadística: un fenomen elèctric té associat un valor de probabilitat; bé, probabilitat de la presència de quelcom sotmès a la llei de Coulomb. I aquesta llei? També una probabilitat. No ho entenc. És concebible que Déu hagi pogut crear un món diferent; però pensar que a cada instant està Déu jugant als daus amb tots els electrons de l'univers, això és, francament, 'massa ateisme'" (citat a "Naturaleza, Historia, Dios" Madrid 1955, pàg. 275).

Per a Einstein, ja ho sabem, la ciència era gairebé una religió. No és estrany que parlés així. Nosaltres no ens atrevim a afirmar tant, però sí que estem totalment d'acord amb Einstein en això que diu que fer mesures, obtenir nombres, no és encara fer ciència, que és aprofundir en el coneixement de la veritat. I això és el que desitgem que faci la física del s. XXI. I, per una altra banda, també creiem que l'autèntica ciència acosta a Déu. És aprofundir en el coneixement de la seva obra. Si pel Verb diví han estat fetes totes les coses i "Ni una sola de les que han vingut a l'existència no hi ha vingut sense Ell" (Jn 1,3), estudiant aquestes coses amb esperit de fe, amb actitud franciscana, no podem contemplar-hi la bondat del Pare, la saviesa del Verb i l'amor de l'Esperit Sant?

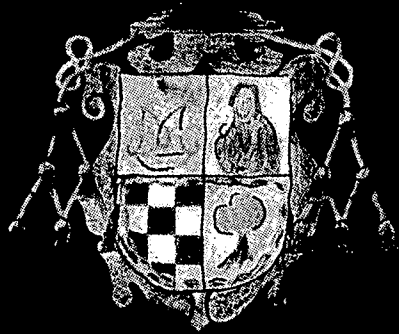
L'esdevenidor de la física en la ment de la majoria dels físics no va per aquest camí, és clar, però nosaltres, els creients, sí que podem millorar la nostra actitud envers la ciència.

■ **Francesc Nicolau**

Professor de la Facultat de Filosofia de Catalunya

ADRO XAVIER

DOCTOR
IRURITA



DEL CONSENSO AL CRIMEN
1876-1936

Fotos, gravats,
444 pàgs. preu 1.500 Ptes.

Gran biografia del que fou bisbe de Lleida i Barcelona

*Nou enfocament de la seva acció i
de la seva època.*

Reparació a un oblit

Comandes: Llibreria Urquinaona - Llúria, 4 - 08010 Barcelona - Tel. 318 18 96



La residència d'avis "Assis", fundada i dirigida pel pare Lleó de Vandellós, caputxí



Claustres del cenobi franciscà de la Bisbal. En Josep Pla diu que aquest convent és "un niu de gavines del Baix Empordà"

En les seves assemblees anuals i trobades ocasionals

L'orde franciscà seglar es qüestiona el lloc que ocupa en l'Església

Durant aquesta primavera l'OFS s'ha aplegat en assemblees anuals i en trobades més reduïdes per qüestionar-se bàsicament el lloc que ocupa avui en la vida de l'Església. L'OFS està vinculada espiritualment amb el primer orde de franciscans, caputxins i conventuals. Informen, en resum, d'alguns dels encontres, així com de certes activitats que duen a terme.

Assemblea general a Sant Quirze de Terrassa

Un caputxí, el pare Lleó de Vandellós, fundà i dirigeix actualment una residència d'avis amb el nom "Assis". Fora del poble, la residència es veu rodejada d'arbres, de verd, de pau i de joia familiar.

Aquí tingué lloc el dia 5 de maig l'assemblea anual de l'OFS -branca caputxina- amb assistència d'uns dos-cents terciaris. El tema central fou una anàlisi i valoració del film "Francesco" de Liliana Cavani, presentat per la ministre de la fraternitat de la Mare de Déu de l'Ajuda, de Barcelona, Francina Foz, ajudada pel moderador, pare Francesc Cortès, caputxí. Es tractava de plantejar fins a quin punt la pel·lícula dóna una versió autèntica de Francesco. Els criteris i opinions foren variats i enriquidors.

A migdia, se celebrà l'Eucaristia, presidida pel provincial dels caputxins, fra Joan Botam, en la qual professà en l'OFS Montserrat Domingo, de la residència "Assis", i renovaren el mateix compromís altres persones de la mateixa residència. Una nota simpàtica fou la Primera Comunió d'una nena.

Després d'un dinar de germanor, tothom pogué visitar les magnífiques instal·lacions de la casa de vellets, admirant-ne la qualitat i organització, l'amor i la competència amb què tot és portat.

A la tarda hi hagué un nou encontre en què es tractà d'assumptes interns de l'OFS: la identitat de la institució, la relació mútua i fraterna, la vida de pregària i, sobretot, la solidaritat vers els que la necessiten.

Els gairebé 200 terciaris s'acomiadaren amb un viu desig de retornar aviat al mateix lloc.

Assemblea general a la Bisbal d'Empordà

El diumenge de Pentecosta, 19 de maig, tingué lloc l'assemblea anual de l'OFS -branca franciscana i conventual- en el convent-noviciat dels mateixos franciscans, que s'alça dalt d'un petit turó.

Uns 200 terciaris vinguts de diverses poblacions de Catalunya, presidits per Encarnació del Pozo, vice-ministre general de l'orde, i per l'assistent provincial, pare Ferran Blancafort, es reuniren després d'haver-los donat la benvinguda Joan Alsina, president

L'orde franciscà seglar (OFS), després d'haver renovat les seves constitucions i estatuts, ha pres una nova volada a tot el món i també a Catalunya. L'OFS és una versió de sant Francesc en clau seglar. Poden ser membres de l'OFS (terciaris) tots els fidels -homes i dones, joves i vells- que no s'hagin compromès a la vida religiosa pròpiament.

de l'OFS de la Bisbal.

Josefina Ferrer, presidenta dels terciaris de Reus, obrí l'acte. Seguidament Encarnació del Pozo féu una exposició molt acurada sobre la visió de l'orde seglar en el món present, que aquest era

precisament el tema de la trobada. L'assistent local i guardià del convent, Joan Pujol, insistí en la necessitat que en l'OFS es promoguin vocacions pel primer orde de sant Francesc.

Seguí una Eucaristia, concelebrada per sis franciscans. Després d'un dinar de germanor, es visità el jardí natural, annex al convent, que porta el nom de "El Calvari". Tots els assistents, rodejats de xiprers i una arbreda esponerosa, s'adreçaren a la creació amb el "Càntic del germà Sol". Com a record dels IV anys de presència franciscana a la Bisbal, els terciaris reberen l'obsequi del llibre "Les floretes de sant Francesc", traducció del franciscà Francesc Gamissans.

Trobada a Arenys de Mar

El diumenge, 21 d'abril, els terciaris -branca caputxina- es trobaren a Arenys de Mar. El comentari matinal fou sobre la pel·lícula "Francesco", que seria estudiada amb més profunditat a Sant Quirze, com ja hem esmentat. Després de la celebració eucarística, es visità la ciutat, el cèlebre museu de puntes i el parc "Lourdes". La jornada finalitzà amb la pregària de Vespres al monestir de les germanes clarisses, on mantingueren una estona de convivència amb elles.

A Sant Feliu de Guíxols

En aquesta ciutat, el 5 de maig, es reuniren els terciaris per celebrar "La Diada del Malalt". Segons informa el pare Josep M. Segarra, caputxí i assistent de la fraternitat de terciaris de la Mare de Déu de l'Ajuda de Barcelona, aquesta jornada és una iniciativa dels terciaris. "Intenem, amb altres cristians de la ciutat, ajudar al màxim nombre de malalts, començant pels de l'hospital i continuant pels que viuen en situacions conflictives de solitud o de caire econòmic. La seva tasca altruista ha estat assumida i sostinguda actualment per les tres parròquies de la ciutat i per diverses entitats cíviques i culturals."

Per acabar, direm que tant en les assemblees anuals com en les trobades ocasionals, hi regnen sempre les virtuts típiques del Pobriçó d'Assis: alegria, senzillesa, esperit de pregària, preocupació pel món marginat i estudi a fons de la pròpia espiritualitat.





Se celebrà a Manresa la Jornada Catalana de Justícia i Pau

A 500 anys del trobament de dos mons

S'ha celebrat a Manresa la Jornada catalana de Justícia i Pau. Enguany el motiu de reflexió dels diferents grups de Catalunya fou "A 500 anys del trobament de dos mons", coincidint amb la proximitat de l'any 1992.

Presentà l'acte el Bisbe de Vic, Mons. Josep M. Guix, tot expressant la seva satisfacció de participar a la Trobada catalana i poder saludar conjuntament els grups que fa un any es van constituir a Igualada, Manresa i Vic que formen Justícia i Pau de la diòcesi de Vic.

El treball es dividí en dues taules rodones. En la primera, hi hagué aportacions d'experts en la situació de Centramèrica i Sud-amèrica i tractava la "Visió d'Amèrica llatina des de diferents aspectes". Mercè Sols, historiadora, va fer una anàlisi del que realment fou el trobament de les dues cultures, on una cultura es va imposar sobre la pròpia d'Amèrica. Sols va comentar textos de Fray Bartolomé de Las Casas i de Fray Antonio de Montesinos defensors dels pobles indígenes.

Miquel Martí, del Centre Unesco de Catalunya, va fer una aproximació des del punt de vista cultural del que es fa actualment per les minories ètniques i les llengües pròpies dels diferents estats americans. Per la seva banda, Luis de Sebastián, professor d'ESADE i expert economista, parlà del deute extern, i de les dificultats d'una política conjunta sobre el problema dels diferents estats americans per la diversa realitat econòmica de cadascun d'ells. De Sebastián va expressar que abans de parlar d'un perdó del deute extern s'ha d'acabar amb la corrupció dels governs que manen els estats.

Posteriorment, es féu una taula rodona, on diferents persones des dels seus àmbits diversos, han tingut una relació propera amb la realitat americana i hi van aportar les seves vivències. Oriol Tuñí, Provincial dels Jesuïtes de Catalunya, aportà el compromís de l'Església i els religiosos, i explicà la diferent dinàmica de la cultura indígena amb la cultura occidental.

M.^a Pau Trayher: parlà del paper de la dona en la lluita per la transformació dels problemes d'Amèrica a través de les vivències de Nicaragua, Xile i Guatemala. Francina Planas aportà la seva experiència de quatre anys de cooperant a diferents zones de Bolívia; i Llorenç Olivé explicà la participació que van tenir una delegació d'entitats cristianes de Catalunya a les "Jornadas por la vida y la paz", per donar suport al procés de pau a Guatemala.

També es va fer un intercanvi dels diferents grups de Justícia i Pau, i s'explicà l'estat de la Campanya "Ajut a estudiants del Tercer Món" que promou el grup de Terrassa i que dona beques a estudiants del Tercer Món per a realitzar estudis universitaris.

La Jornada catalana es va celebrar a La Cova de Sant Ignasi de Manresa, coincidint amb l'any ignasià que enguany es porta a terme. La trobada es va cloure amb unes paraules de Joan Gomis, president de Justícia i Pau i amb una Eucaristia.

■ Llorenç Olivé

El Dia del Malalt, en el psiquiàtric

El "Dia del Malalt", s'està consolidant com una jornada festiva a nivell nacional. Cada any se'n facilita un lema i un material pedagògic amb la finalitat de preparar aquest dia.

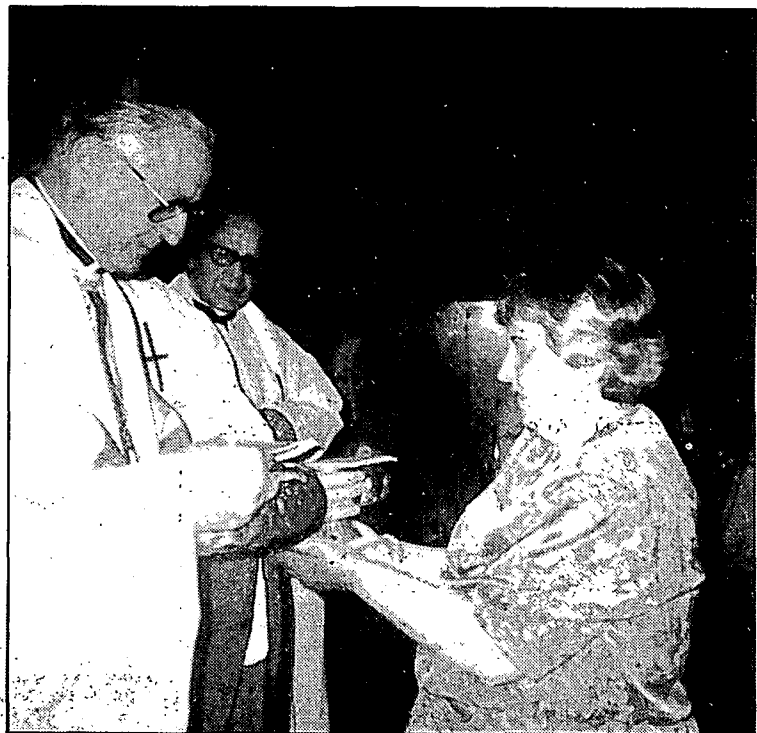
La malaltia no és una etapa de la vida, perquè alguns homes poden morir sense estar malalts, però és força corrent i normal que aquesta realitat es doni en la majoria de les vides. És, doncs, interessant que aprenguem com podem ajudar els malalts i també què va suposar en la nostra vida una malaltia.

En l'Hospital Psiquiàtric de N.S. dels Dolors, de Sant Boi, tenim cura d'aquestes coses especialment sobre el "Dia del Malalt" i amb l'estímul que suposa rebre tot el material aportat per la diòcesi. Però, enguany, encara tinguérem una més gran il·lusió perquè el Sr. Arquebisbe, Ricard Maria Carles, va voler venir a celebrar-ho amb nosaltres. Sempre és estimulante la presència del Pastor però en aquesta jornada ha suposat una gran joia i revestí una gran solemnitat. Tot això és bo a qualsevol lloc, però en un psiquiàtric pren un color singular.

Els nostres jardins plens de flors estaven preparats per a la Missa a l'aire lliure però no fou possible, així que, davant aquella pluja insistent, decidírem celebrar l'Eucaristia a l'Església.

L'alcalde de Sant Boi, Sr. Xavier Vila i les altres autoritats locals vingueren, i amb la seva presència donaren més relleu a la festa. Radio Sant Boi i l'Escola de Periodisme aprofitaren la notícia alegre que això suposava.

L'ambient de banderes i globus, estrena de vestits, parades de ven-



El doctor Carles va ser present en la celebració de l'Hospital de Sant Boi

da, música i, sobretot, moltes famílies dels malalts, voluntaris i treballadors, conflueixen en la cita del dia. L'acte màxim fou l'Eucaristia presidida per l'Arquebisbe i celebrada per quatre sacerdots més de les parròquies de Sant Boi. El cant va ser a càrrec dels voluntaris de l'Hospital, grup Tecla Sala i, al final de l'Eucaristia, la Coral Samboiana Resso ens va oferir un repertori variat que va agradar molt als assistents.

El missatge de l'Arquebisbe

Els presento algunes idees que el Sr. Arquebisbe va posar a la nostra consideració. No són totes. Les fallades tècniques ens jugaren una mala passada però podem trobar el pensament dominant: L'amor de Déu en cada una de les nostres vides. La nostra bondat és important perquè els homes coneguin a Déu. Anem a espigolar algunes de les seves frases.

"La salvació inicial, la salvació radical per a nosaltres, és salvar-nos del no-res, de la no-existència on hem estat tota l'eternitat, en el no-ésser... i hem estat escollits abans de la creació del món en Crist, per viure sants i irreprochables per l'amor. Si això no hagués estat revelat, no ho podríem creure mai, que en el pensament del Pare, hi havia cada una de les nostres persones unides a la de Crist.

L'home és l'únic ésser al qual Déu ha estimat per si mateix. D'aquí es deriva la seva dignitat i mai no serà pel que és, pel que té, pel que posseeix, pel que sap... no; sinó senzillament perquè és imatge de Déu, cosa que no es dona en cap altra criatura de la Creació.

Si l'home té aquest inici de Déu, aleshores cada home mereix tot respecte i tot amor, perquè és objecte de l'amor del Pare i a més ho mereix personalitzadament perquè Déu ens estima personalment i individualment. Qualsevol de nosaltres

davant de Déu és insubstituïble. Igual que els pares no canvieu un fill per un altre i no penseu que de la mort d'un fill us pot compensar el naixement d'un altre. L'amor que tu tens a Déu, si et fallés alguna vegada no li compensa de l'amor que els altres li tenen, perquè Ell t'estima, com a única persona que ets tu, irrepetible i espera el millor de tu, com un amor que Ell, com a Pare, també desitja.

El Pare ens dona Crist com el regal per a la salvació del món, i quan Crist està dient l'última nit: "us estimo tant com el Pare m'estima" està dient... us estimo perquè us veig com un do per al món, com un regal per a la salvació, per al bé dels vostres germans. Quan tu o jo pensem que això no és així, que no ens sentim un do per a nosaltres, Déu no s'ha equivocat, ens hem equivocat nosaltres i hem de buscar la conversió per al bé de nosaltres, com un do per als altres. El millor que us pot succeir en les vostres vides és que l'altre, fos qui fos, en veure-us viure, entengui que sou la millor prova que Déu és bo".

Després de l'Eucaristia el senyor Arquebisbe va saludar els malalts i a tots els que se li apropaven. Va conversar uns moments amb la Superiora Provincial, sor Maria Jesús Echevarría i la Superiora de la casa, Sor Maria Garayoa. Ens animà a seguir amb aquesta obra d'Església significativa a Barcelona. Va visitar Psicogeriatria, una unitat d'ancianes amb demència senil i també va visitar el Pare Joan Comas, de 90 anys i que resideix en aquesta casa per haver-ne estat capellà gairebé vint-i-cinc anys. Cap allà a les dues tornà a Barcelona.

Ens deixà un agradable record d'aquest Dia del Malalt... i a la Casa continuà la festa. A la tarda, hi va haver orquestra, ball, berenar i pluja. Acabarem el dia amb una nova alegria en el cor.

■ Sor Maria Garayoa

El dia 8 de juny
ens aplegarem a Montserrat
als peus de la Moreneta

TROBADA DELS AMICS SUBSCRIPTORS, LECTORS I PELEGRINS DE "CATALUNYA CRISTIANA" A MONTSERRAT

Reserveu la data; us hi esperem

Per una millor organització, demanem de telefonar al (93) 301 37 18, abans del dia 30 de maig, per tal de reservar el dinar, i també el lloc a l'autocar en el cas de no anar-hi amb mitjans propis.

PREUS

DINAR: 1.850 Ptes..

AUTOCAR: 800 Ptes.

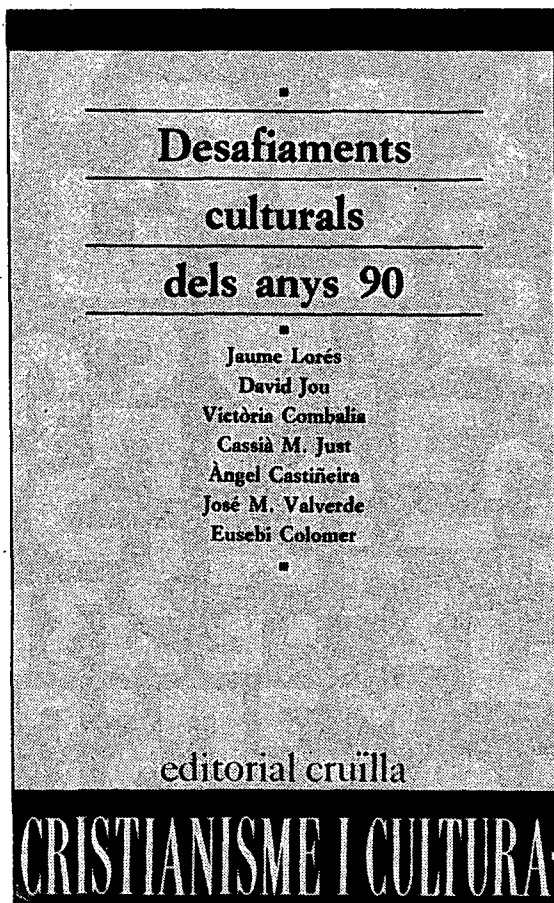
LLIBRES

Un quadre impressionista (1)

Si cap temps de la història ha estat difícil d'analitzar amb un cop d'ull, aquest és el nostre. I més difícil encara és, partint del present, aventurar com es desenvoluparà el futur. La tasca, que sembla impossible, ha estat feta, lúcidament diria jo, pel llibre **Desafiaments culturals dels anys 90**. Es tracta d'un recull de ponències que configuren una imatge de la nostra societat contemporània a la manera de pintar els impressionistes. Per mitjà de diversos ponents ens podem arribar a fer una idea del nostre present i futur immediat: Joan Rigol (pròleg), Jaume Lorés (panorama social, cultural i polític), David Jou (la situació de la ciència i de la tècnica), Victòria Combalia (l'evolució de l'art), Cassià M. Just (la crisi espiritual), Àngel Castiñeira (la filosofia postmoderna), José M. Valverde (reflexions sobre l'estètica) i Eusebi Colomer (el Déu cristià en el món present).

Tot plegat, a través de la diversitat lògica d'estils, mètodes d'exposició, temes, inclinacions ideològiques, i fins i tot qualitat, ens ofereix un quadre no tan sols del nostre complex i inabastable present, sinó les que seran a curt termini (qui gosaria fer una previsió a mig o a llarg termini?) les inquietuds, els problemes i les orientacions d'aquesta estranya dècada. Potser, pel que fa a la presentació del llibre, caldria indicar que les notes de la ponència de P. Colomer en comptes de posar-se al final, hauria estat millor col·locar-les a peu de plana.

Però, sense voler entrar en la temàtica, caldria que ens preguntéssim quina valoració **cristiana** es pot fer, a partir de la lectura del llibre, del nostre moment. Perquè el llibre, ja des de l'inici, ens diu qu' l'experiència cristiana és clau en la nostra societat contemporània i els intel·lectuals que el configuren tenen com a horitzó darrer el lema de la col·lecció, patrocinada per la **Fundació Joan Maragall: Cristianisme i cultura**. La sensació

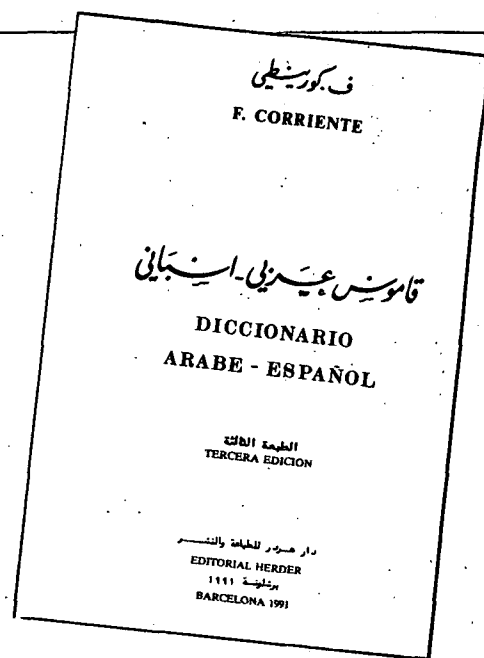


personal que m'ha produït és que els cristians no podem apel·lar a un triomfalisme, ja que no estem en una societat cristiana; però el panorama tampoc no és tan desolador que el pessimisme ens hagi de treure l'esperança. Confio que la lectura del llibre us confirmi aquesta sumària conclusió.

■ **Fra Agustí Boadas i Llavet,**
o.f.m.

(1) **DESAFIAMENTS CULTURALS DELS ANYS 90**, Col·lecció "Cristianisme i Justícia", nº 2, Barcelona. Ed. Cruïlla, 1991.

LLIBRES



Una eina utilíssima

Més de dotze anys han transcorregut des que aparegués per primera vegada aquest Diccionari àrab-espanyol, fill de l'experiència en la docència de l'àrab i fruit de l'esforç de l'autor per millorar els mitjans d'ensenyament als països de parla hispana fonamentalment, per bé que aviat es convertís també en utilíssima eina per a milers d'estudiants àrabs de castellà durant aquest període i fins als nostres dies.

Aquest diccionari està ordenat per arrels, segons un principi ja tradicional en la lexicografia àrab i que continua semblant més d'acord amb la morfologia d'aquesta llengua. Tanmateix, les paraules al·lògenes no assimilades figuren alfabèticament en no poder atribuir-los arrel.

Malgrat l'esforç fet per tenir cura de l'ordenació de paraules no s'ha pogut evitar que plurals fractes i sinònims apareixin en posicions imprevisibles dins d'una arrel, per la qual cosa s'aconsella revisar aquestes a fons abans de renunciar a trobar una paraula en el diccionari.

■ **E.H.**

Federico Corriente. **DICCIONARIO ARABE ESPAÑOL**. Ed. Herder.

Queralt i el seu entorn (1)

Els temes monogràfics, tant si es refereixen a personatges com a institucions o simplement a llocs geogràfics, sempre representen un interès excepcional perquè són fonts de primera mà per escriure posteriors treballs sobre la història global d'un poble, d'un país.

Diem això perquè tenim un llibre sobre el santuari i la muntanya de Queralt (Berga) que ha sortit a la llum pública amb motiu del 75 aniversari de la Coronació de la Mare de Déu d'aquell santuari.

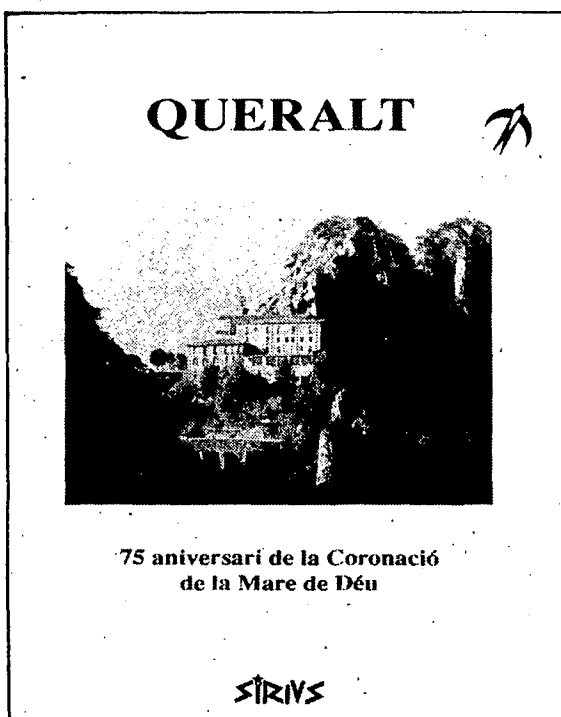
Segons informa una nota prèvia, la majoria dels temes foren ja publicats en la revista comarcal "El Vilatí", però això no treu el seu interès, donat que aplega en un sol volum allò que restaria dispers en distints números de la revista.

Un altre aspecte significatiu, i poc freqüent avui, és que gairebé tots els que signen els temes, són gent jove involucrats d'alguna manera al món del periodisme.

No citarem els noms dels 18 col·laboradors ni els títols dels seus treballs literaris per no allargar-nos. Exposen els trets més característics del famós santuari marian i el seu entorn: la història, la poesia, la geografia, anècdotes viscudes, bibliografia, etc., tot sobre Queralt.

Al final de l'obra van reproduïdes fotografies i fragments de documents, alguns inèdits. És una nova aportació valuosa. Direm per acabar que les quatrícomies de les cobertes que reproduïxen el santuari i la imatge de Maria, donen un relleu artístic de gran bellesa al llibre.

Feciletem el qui ha estat l'ànima d'aquesta publicació, el lletrat i bon amic, Ramon Felipó i



Oriol, així com els altres col·laboradors. També el Consell Comarcal de Berga pel seu suport econòmic. El llibre, titulat "Queralt", és com un tastet o aperitiu de tots els actes religiosos i culturals que es duran a terme amb motiu del 75 aniversari de la Coronació de Santa Maria de Queralt.

■ **Francesc Gamissans**

(1) **QUERALT**. Sirius i "El Vilatí". Barcelona 1991.

CURS D'ESTIU 1991

La Facultat de Teologia de Catalunya organitza, com cada any, el Curs d'Estiu.

Aquest curs és vàlid:

-Com a preparació per iniciar la Llicència, per a les persones que han cursat el sexenni filosòfico-teològic.

-Els quatre anys del Curs d'Estiu serveixen com a sector teològic per a l'obtenció de la Declaració Eclesiàstica d'Idoneïtat (DEI) que capacita per a ser professor de Religió: a) per a EGB i FP I als mestres i altres diplomats i llicenciats universitaris; b) per a BUP i FP II a les persones amb nivell universitari de 1r. cicle i amb una experiència mínima de 5 anys, abans del curs 1980-1981.

Dies: de l'1 al 13 de juliol 1991

Lloc: Casal Borja. Sant Cugat del Vallès

Tema Central:

• **EL FET RELIGIÓS EN EL MÓN:
FENOMENOLOGIA DE LA RELIGIÓ
I FE CRISTIANA**

Informació i inscripcions:

-Facultat de Teologia de Catalunya.

C/ Diputació 231, Barcelona. Tel. 254 16 00

-Institut de Teologia Fonamental. C/ Llaceres 30, Sant Cugat del Vallès. Tel. 674 21 50.

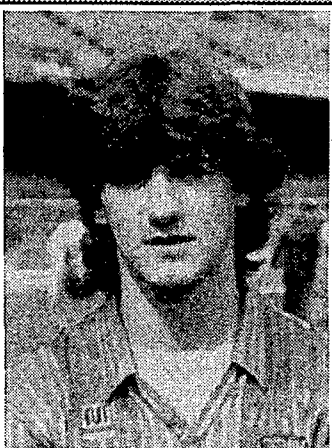


FUTBOL

PRIMERA DIVISIÓ

Zaragoza	2	Mallorca	2	R. Madrid	2	Sp. Gijón	1
Cádiz	2	Sevilla	1	Español	0	Osasuna	1
R. Sociedad	1	Castellón	1	Valencia	2	Ath. Bilbao	1
Logroñés	0	Barcelona	2	Betis	1	Tenerife	1
Oviedo	3	At. Madrid	0	Valladolid	1	Burgos	0

1. Barcelona	56 + 20	36
2. At. Madrid	47 + 11	36
3. Osasuna	43 + 7	36
4. R. Madrid	42 + 6	36
5. Sp. Gijón	40 + 4	36
6. Oviedo	39 + 3	36
7. Valencia	38 + 2	36
8. Sevilla	36	36
9. Valladolid	35 - 1	36
10. R. Sociedad	35 - 1	36
11. Logroñés	34 - 2	36
12. Ath. Bilbao	34 - 2	36
13. Burgos	34 - 2	36
14. Tenerife	33 - 3	36
15. Mallorca	32 - 4	36
16. Español	32 - 4	36
17. Zaragoza	32 - 4	36
18. Castellón	27 - 9	36
19. Betis	26 - 10	36
20. Cádiz	25 - 11	36



Bakero Barcelona

GOLEJADORS

Aldridge (R. Sociedad)	17
Butragueño (Real Madrid)	16
Manolo (At. Madrid)	16
Luhovy (Gijón)	15
Stoichkov (Barcelona)	14
Mel (Betis)	13
Bakero (Barcelona)	13
Pardeza (Zaragoza)	12
Urban (Osasuna)	12
Hugo Sánchez (Real Madrid)	12
Fonseca (Valladolid)	12
Rommel (Tenerife)	12

SEGONA DIVISIÓ

Rayo	1	Elche	2	Figueras	3	Salamanca	2
Las Palmas	2	Murcia	0	Sabadell	3	Celta	0
Bilbao Ath.	0	Levante	1	Albacete	3	Eibar	1
Coruña	5	Lleida	0	Orihuela	3	Jerez	2
Avilés	3	Palamós	3	Málaga	1	Sestao	0

1. Real Murcia	46 + 10	36
2. Albacete	45 + 9	36
3. Deportivo	44 + 8	36
4. Málaga	43 + 7	36
5. Orihuela	41 + 5	36
6. Figueras	39 + 3	36
7. Lleida	39 + 3	36
8. Avilés	37 + 1	36
9. Sestao	36	36
10. Celta	35 - 1	36
11. Eibar	35 - 1	36
12. Bilbao Ath.	34 - 2	36
13. Las Palmas	34 - 2	36
14. Elche	33 - 3	36
15. Rayo	33 - 3	36
16. Sabadell	33 - 3	36
17. Palamós	32 - 4	36
18. Salamanca	31 - 5	36
19. Levante	26 - 10	36
20. Jerez	24 - 12	36



Huguet Sabadell

GOLEJADORS

Comas (Murcia)	23
Pitarch (Orihuela)	20
Cantero (Lleida)	16
Corbalán (Albacete)	16
Andrés (Jerez)	14
Uralde (Coruña)	14
Zalazar (Albacete)	13
Akimira (Figueras)	12
Roberto (Sabadell)	11
Aquino (Murcia)	10
Monchu (Avilés)	10
Márquez (Figueras)	10
Fabiano (Celta)	10

LA TRAVESSA

JORNADA 35 (19-5-91)

1. Zaragoza - Mallorca	X
2. Cádiz - Sevilla	1
3. R. Sociedad - Castellón	X
4. Logroñés - Barcelona	2
5. Oviedo - At. Madrid	1
6. R. Madrid - Sp. Gijón	1
7. Español - Osasuna	2
8. Valencia - Ath. Bilbao	1
9. Betis - Tenerife	X
10. Valladolid - Burgos	1
11. Rayo - Elche	2
12. Avilés - Palamós	X
13. Sabadell - Celta	1
14. Málaga - Sestao	1
Pleno 15	
Deportivo - Lleida	1

PROPERA BUTLLETA

JORNADA 37 (2-6-91)

1. Zaragoza - Burgos	
2. Mallorca - Cádiz	
3. Sevilla - R. Sociedad	
4. Castellón - Logroñés	
5. Barcelona - Oviedo	
6. At. Madrid - R. Madrid	
7. Sp. Gijón - Español	
8. Osasuna - Valencia	
9. At. Bilbao - Betis	
10. Tenerife - Valladolid	
11. Elche - Las Palmas	
12. Levante - Deportivo	
13. Celta - Albacete	
14. Jerez - Málaga	
Pleno 15	
Palamós - Figueras	

LA PROPERA JORNADA

PRIMERA DIVISIÓ

1. Zaragoza - Burgos	
2. Mallorca- Cádiz	
3. Sevilla - R. Sociedad	
4. Castellón - Logroñés	
5. Barcelona - Oviedo	
6. At. Madrid - R. Madrid	
7. Sp. Gijón - Español	
8. Osasuna - Valencia	
9. Ath. Bilbao - Betis	
10. Tenerife - Valladolid	
SEGONA DIVISIÓ	
Rayo - Sestao	
Elche - Las Palmas	
Murcia - Bilbao Ath.	
Levante - Coruña	
Lleida - Avilés	
Palamós - Figueras	
Salamanca - Sabadell	
Celta - Albacete	
Eibar - Orihuela	
Jerez - Málaga	

L'Espanyol, a patir

Els seguidors de l'Espanyol varen sortir del camp de l'Avda. de Sarrià decebuts, amb el cap baix, maleint la seva fidelitat a un equip que els dona més disgustos que satisfaccions. El diumenge era assolellat, la temperatura d'estiu, però els aficionats veien el futur negre. Toca patir una altra vegada. La promoció, per poc que es badi, és a la cantonada.

L'Espanyol va fer, abans d'iniciar-se la temporada, un esforç econòmic important amb el fitxatge d'un entrenador de prestigi i de diversos jugadors amb la finalitat de consolidar-se a primera divisió, evitant els patiments encara recents. L'entrenador no ha fet altra cosa que "coquetejar" amb d'altres equips i els jugadors no han ofert el rendiment esperat.

Davant l'Osasuna es va veure clar que l'equip està mancat d'aquella consistència i fluïdesa en el joc que inspiren confiança

en els seguidors. L'equip navarrès, amb un plantejament tàctic seriós i amb homes que lluiten de valent durant els noranta minuts, va mostrar les limitacions i misèries dels homes que entrena Luis Aragonés. L'Espanyol forma un bloc que trontolla amb massa facilitat i es mostra insegur en moments difícils. No compta, també és veritat, amb recanvis de garanties quan manquen alguns titulars bàsics.

Es va posar de manifest, un cop més, que en el futbol, com en d'altres aspectes de la vida, no depèn tot del talonari. Un equip com l'Osasuna, amb un pressupost modest i una directiva i entrenadors seriosos, ha aconseguit plantar cara als més potents i ha amargat l'existència a d'altres més modestos com l'Espanyol.

■ Tomàs Puntí

UNA VEU EXULTANT

UN EXCEL·LENT REPERTORI DE
CANÇONS DESTINAT A LES
PARROQUIES I CENTRES DE
CULTE

Lletra i música:

Mn. Josep Soler.

Il·lustracions:

P. Oriol M. Diví, monjo de
Montserrat.

★ ★ ★

Cançoners i cassettes

Adquiriu-los a la vostra llibreria o
proveïdor.

Residència Geriàtrica BON VIURE

Estem a Horta, en una torre amb jardí, alimentació adequada, calefacció, ascensor, sala repòs, control sanitari i teràpia humana. Estades per sempre, i per convalescències. Poques places. Tel. 427 44 53.

CENTRE DE RELACIÓ SOCIAL I MATRIMONIAL

Si es troba sola o sol, cerqui la seva parella seriosament. Servei de psicologia, ordinador i vídeo, dirigit per psicòloga col·legiada. COSM. Balmes, 64, 3^a, 2^a. Tels. 317 41 44 - 302 59 83. Pref. Concertar entrevista.

televisió



Programació del 2 al 8 de juny de 1991

TV
3

DIUMENGE, 2
09.15 Sardanes
09.50 Club super 3
12.25 Gol a gol
14.00 Gol a gol
14.30 Telenotícies
15.00 El temps
15.10 Club super 3
15.40 La pel·lícula del diumenge (D): «Cercle de dos»
17.40 Batman (D)
18.05 Exit
18.40 Jim West (D)
19.45 Gol a gol
20.30 Telenotícies
21.00 El temps
21.05 Trenta minuts
21.40 Dallas (D)
22.35 Gol a gol
00.05 **SIGNES DELS TEMPS**

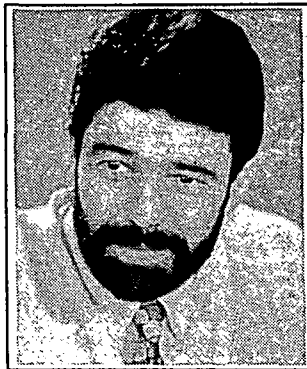
ESPais FIXOS
DE DILLUNS A DIVENDRES:
09.05 La senyoreta (D)
09.35 Gradul's, ara pot!
10.05 Informació agrària
10.15 Universitat oberta (D)
13.25 Gent del Barri (D)
14.00 T/N Comarques
14.20 Vist i no vist
14.30 Telenotícies

15.00 El temps - Bona cuina
20.30 Telenotícies
21.00 El temps - Bona cuina

DILLUNS, 3
10.40 Thalassa
11.25 30 minuts
11.55 Això és massa
12.55 Cos a cos (D)
15.15 Riviera (D)
15.40 Com a casa
16.40 Califòrnia (D)
17.35 Club super 3
19.00 Simon i Simon
19.50 Dicciopinta
21.15 Betes i films
21.45 Pantalla (D): «Superdetectiu a Hollywood»
23.45 Telenotícies
00.15 Tot l'esport

DIMARTS, 4
10.40 Vida salvatge
11.15 Senyals
12.00 Versió directa
12.55 Cos a cos (D)
15.15 Riviera (D)
15.40 Com a casa
16.40 Califòrnia (D)
17.35 Club super 3
19.00 Simon i Simon

19.50 Dicciopinta
21.15 Roseanne 2 (D)
21.45 Això és massa
22.50 Quan es fa fosc (D)
23.50 Telenotícies - Diners
00.15 Tot l'esport



DIMECRES, 5
10.40 Vida salvatge
11.15 Dinastia roja
12.10 Cagney i Lacey (D)
12.55 Cos a cos (D)
15.15 Riviera (D)
15.40 Com a casa

16.40 Califòrnia (D)
17.35 Club super 3
19.00 Simon i Simon
19.50 Dicciopinta
21.20 Cinema 3: «Retrobament»
23.35 Informatiu cinema
00.05 Telenotícies - Diners
01.05 Motor a fons
00.45 Tot l'esport

DIJOUS, 6
10.40 Planeta terra
12.00 60 minuts
12.55 Cos a cos (D)
15.15 Riviera (D)
15.40 Com a casa
16.40 Califòrnia (D)
17.35 Club super 3
19.00 Simon i Simon
19.50 Dicciopinta
21.15 Tres pics i repicó
23.00 Actual
00.05 Telenotícies - Diners
00.35 Tot l'esport

DIVENDRES, 7
10.40 Còmic, el novè art
11.15 Actual
12.10 Dallas
12.55 Cos a cos (D)
15.15 Riviera (D)

15.40 Com a casa
16.40 Califòrnia (D)
17.35 Club super 3
19.00 Simon i Simon
19.50 Dicciopinta
21.15 La vida en un xip
24.00 Telenotícies - Diners
00.30 Tot l'esport

DISSABTE, 8
09.15 Sardanes
09.30 Club super 3
12.00 Tres pics i repicó
13.35 Betes i films
14.30 Telenotícies
15.00 El Temps - Bona cuina
15.10 Les fabuloses tortugues Ninja
15.40 Tarda d'aventures èpiques: «Hèrcules contra els mongols»
18.00 Sereuampions
18.20 Oliana Molls
18.05 Buck Rogers (D)
18.55 El pare Dowling
19.50 Futbol
22.00 Telenotícies
22.30 El temps - Bona cuina
22.40 Cine nit:
00.40 Cinema de mitjanit (D): «El despertar dels zombis»

TV
2

DIUMENGE, 2
08.00 Tribunal popular
09.00 **SANTA MISSA**
10.00 Cine para todos: «El Valle de los hombres de piedra»
11.30 Diumenge esport
14.30 Avanç informatiu
14.35 Diumenge esport
16.25 Avanç informatiu
16.30 Diumenge esport
17.40 Avanç informatiu
17.45 Cine Paraíso: «Cyrano de Bergerac»
19.30 Mira-2
20.30 Las colecciones de la 2
22.00 L'informatiu cap de setmana
22.10 Un año en la vida
23.00 Estudio estadio
00.00 Tennis Roland Garros
00.30 Automovilismo
02.00 Jazz entre amigos
04.00 Revista de cine

ESPais FIXOS
DE DILLUNS A DIVENDRES:
09.00 TV educativa
10.00 Notícies
10.05 TV educativa
12.00 Notícies
14.25 Avanç informatiu
16.25 Avanç informatiu
17.55 Avanç informatiu
20.00 L'informatiu vespre
21.00 Contrapunt

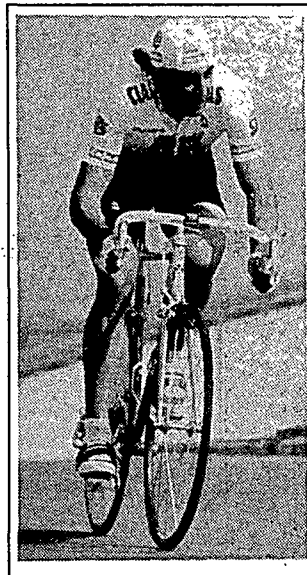
DILLUNS, 3
07.30 Dibuja 2
12.05 Paseo central
13.00 Bellesa i poder
13.25 Menjar i beure

13.30 La palmera
14.30 Estadio 2
15.00 Cheers
15.30 La Barberia
16.00 Cifras y letras
16.30 Primera sesión: «Blanca por fuera, rosa por dentro»
18.00 Historias de cada día
19.00 Basket ACB
19.30 T y T
20.30 Força Barça
21.10 Murphy Brown
21.35 Aquellos maravillosos años
22.00 La estrella es... Katherine Hepburn: «La mujer del año»
00.00 Rápido
00.30 Última sesión de cine: «Amenaza en la niebla»
02.00 Tennis Roland Garros

DIMARTS, 4
07.30 Dibuja 2
12.05 Paseo central
13.00 Bellesa i poder
13.25 Profesor Falco
13.30 La palmera
14.30 Estadio 2
15.00 Cheers
15.30 Força Barça
16.00 Cifras y letras
16.30 Primera sesión: «La patria chica»
18.00 Historias de cada día
19.00 Tendido cero
21.30 L'informatiu vespre
22.30 El abogado Matlock
23.30 Eurocops
00.30 El arte del video
01.30 Última sesión de cine:

«Feliz año nuevo 1949»
03.30 Tennis Roland Garros

DIMECRES, 5
07.30 Això no pot fer-se per TV
08.00 Dibuja-2
12.05 Paseo central
13.00 Bellesa i poder
13.25 Menjar i beure
13.30 La palmera



14.30 Estadio 2
15.00 Això no pot fer-se per TV
15.30 Petits estats
16.00 Cifras y letras
16.30 Primera sesión:

«Secuestro en la ciudad»
18.00 Baloncesto. 100 años FIBA
19.30 T y T
20.30 Transmisiones deportivas
22.00 Estress
23.00 Los Simpson
23.30 Documents 2
00.30 Última sesión de cine: «Pedro Mico»
02.00 Tennis Roland Garros

DIJOUS, 6
07.30 Això no pot fer-se per TV
08.00 Dibuja 2
12.05 Paseo central
13.00 Bellesa i poder
13.25 Profesor Falco
13.30 La palmera
14.30 Estadio 2
15.00 Cheers
15.30 Mec-Mec
16.00 Cifras y letras
16.30 Primera sesión: «Aquí están las vicetiples»
18.05 Historias de cada día
19.00 Tendido cero
21.00 Baloncesto. 100 años de la FIBA
22.00 Dijous cinema: «Matar al Nani»
00.00 Metropolis
00.30 Última sesión: «Zygyfyd»
02.00 Tennis Roland Garros

DIVENDRES, 7
07.30 Això no pot fer-se per TV
08.00 Dibuja 2
12.05 Paseo central
13.00 Bellesa i poder
13.25 Menjar i beure
13.30 Espacio por determinar

14.30 Estadio 2
15.00 La finestra
15.30 Barcelona olímpica
16.00 Cifras y letras
16.30 Primera sesión: «El rebelde»
18.00 Historias de cada día
19.00 NBA
19.30 Atletismo
21.15 Tribunal popular
22.10 El mirall
01.00 Fora de sèrie
02.00 Última sesión de cine: «Vudu sangriento»

DISSABTE, 8
08.00 Bellesa i poder
09.30 Bioman
10.00 Los caballeros del zodiaco
10.30 Cine para todos: «Driftwood»
12.00 NBA
13.30 Video-mix
14.00 Va de cine
14.30 L'informatiu cap de setmana
15.00 Espacio por determinar
15.30 Ponte pilas
16.25 Avanç informatiu
16.30 Dissabte esport
18.00 Avanç informatiu
18.05 Dissabte esport
19.00 Antologia de la zarzuela
20.00 Cine club: «La gran pasión»
22.00 L'informatiu cap de setmana
22.10 Vietnam
23.00 La 2 presenta
00.00 La tabla redonda
01.00 Última sesión de ópera
02.30 El planeta milagroso

canal
33

DIUMENGE, 2
13.45 Sputnik
14.45 Oh, no!
15.15 Més enllà del 2000
16.00 Esports
18.15 Bàsquet
19.45 Sessió de vespre: «Intimitats d'un separar»
21.20 Informatiu cinema
22.00 Còmic el 9è art
22.40 Gran estrena: «Azizah, la noia del riu»
23.35 Informe mundial CNN

ESPais FIXOS
DE DILLUNS A DIVENDRES:
15.30 Ciclisme-Giro d'Itàlia

17.30 Gradul's, ara pot!
18.15 Universitat oberta
18.45 Victor
20.00 Tot l'esport
20.20 Sputnik TV
21.25 Mil paraules
21.30 Les notícies amb Josep Cuni
22.05 Diners

DILLUNS, 3
19.00 Basquetmania
22.15 Versió directa
23.15 Segle XX

DIMARTS, 4
19.00 Vida salvatge - Tot

observant la natura
20.50 Super 10
20.55 Gent del barri
22.15 Teatre
23.40 Cadència

DIMECRES, 5
19.00 Vida salvatge - Tot observant la natura
20.45 Lotto 6/49
20.55 Gent del barri
22.15 60 minuts
23.15 Planeta terra
24.00 Sputnik Concert

DIJOUS, 6
19.00 Vida salvatge - Tot

observant la natura
20.45 Super 10
20.55 Gent del barri
22.15 Fila 33: «Els orgullosos i els profans»
00.20 Més enllà del 2000

DIVENDRES, 7
19.00 Futbol 92
20.55 Gent del barri
22.15 Tres catorze setze
23.00 Canal 33 presenta: «Màrtir»
00.30 Versió original: «La guerra est finie»

DISSABTE, 8

13.15 SIGNES DELS TEMPS
14.00 Cadència
15.00 Vibria
15.15 Senyals
16.00 Ciclisme-Giro d'Itàlia
17.00 Esports
19.45 Telefilm dissabte tarda: «Barnum»
21.20 Lotto 6/49
21.25 Super 10
21.30 Oh, no!
22.00 Thalassa
22.40 Els intocables
23.35 Jazz & Co.
00.35 Informe mundial CNN

TV
1

DIUMENGE, 2

02.00 Deporte noche
08.00 A pie de página
09.00 **TIEMPO DE CREER**
09.15 Informe semanal
10.00 **EL DIA DEL SEÑOR - SANTA MISA**
11.00 **PUEBLO DE DIOS**
11.30 Campo y mar
12.00 Parlamento
12.30 135 escons
13.00 Los vengadores
14.00 Arco de triunfo
15.00 Telediario-1
15.35 Els fruitis
16.00 Sesión de tarde: «Camarote de lujo»
17.35 La hora Warner
18.35 Juego de niños
19.05 El tiempo es oro
20.00 La hora de Bill Cosby
20.30 Telediario-2
21.05 Una hija más
21.40 Domingo cine: «El lugar del crimen»
23.20 Telediario
23.25 Equinoccio
00.15 Línea 900
00.45 Barcelona olímpica
01.15 Va de cine

01.45 Arte y artistas flamencos

ESPAIS FIXOS DE DILLUNS A DIVENDRES:

08.00 Programa informativo
10.00 De par en par
11.00 Avance telediario
12.00 Avance telediario
12.05 Extraña dama
13.00 Teleuma
13.30 Yo compro esa mujer
14.00 L'Informatiu migdia
14.30 No te rías que es peor
15.00 Telediario-1
15.40 La dama de rosa
17.35 Avance telediario
18.10 El duende del globo
18.25 La tira de aventuras
18.50 Juega con nosotros
19.20 L'Informatiu Vespere
20.30 Telediario-2

DILLUNS, 3

09.05 Sesión matinal: «Poker de ases»
16.30 Esta es su casa
17.45 3, 2, 1... contacto
19.30 Las calles de San Francisco
21.05 El precio justo

22.35 Se ha escrito un crimen
23.25 A debate
00.15 Diario noche
00.35 Musical
01.35 Informativo de la CBS

DIJARS, 4

09.05 Sesión matinal: «Angélica»
16.30 Esta es su casa
17.40 Tendido cero
19.30 Las calles de San Francisco
21.05 Los vídeos de primera
21.45 Sesión de noche: «Un loco suelto en Hollywood»
23.30 En portada
00.05 Diario noche
00.35 **TESTIMONIO**
00.40 Mujeres
01.40 Informativo de la CBS

DIMERCRES, 5

09.05 Sesión matinal: «Nota de divorcio»
16.30 Esta es su casa
17.40 Con las manos en la massa
19.30 Las calles de San Francisco

21.05 La ronda
22.05 Falcon Crest
23.05 Historias del otro lado
00.05 Diario noche
00.35 A pie de página
01.35 Informativo de la CBS

DIJOUS, 6

09.05 Sesión matinal: «Terapia al desnudo»
16.30 Esta es su casa
17.40 Llave en mano
19.30 Las calles de San Francisco
21.00 Locos por la tele
22.15 El primi-juego
22.30 Estratos TV: «Laguna ardiente»
00.15 Diario noche
00.45 La gran galeria
01.55 Informativo de la CBS

DIVENDRES, 7

09.05 Sesión matinal: «Una noche de amor»
16.30 Esta es su casa
17.40 Stop, seguridad en marcha
18.20 Festival Hanna Barbera
19.30 Las calles de San

Francisco
21.00 Noche de humor: «Nido vacío» - «Chicas de oro»
22.00 ¡Viva el espectáculo!
23.30 El autoestopista
24.00 Diario noche
00.20 Alucine
02.00 Informativo de la CBS

DISSABTE, 8

02.30 Deporte noche
08.00 La ronda
09.00 **ULTIMAS PREGUNTAS**
09.30 Concierto del sábado
11.00 En jaque
11.30 Olla de grillos
13.00 Encuentro juvenil con Banesto
13.55 Rockpop
15.00 Telediario-1
15.35 Alfred J. Kuak
16.00 Sesión de tarde: «Los cañones de Navarone»
18.40 Club Disney
20.30 Telediario-2
21.00 Informe semanal
22.05 Sábado cine: «Carrie» - «Secreto inconfesable»

antena
3

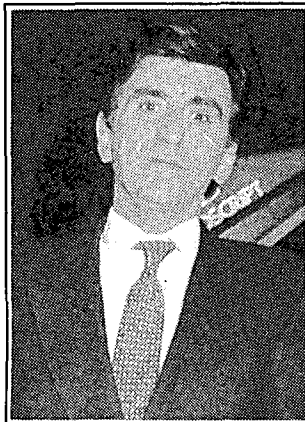
DIUMENGE, 2

08.00 Dibujos animados
09.00 La guardería del domingo
11.00 Departamento S
12.15 Peyton Place
13.15 Cine: «Detrás del Triángulo de las Bermudas»
15.00 Noticias
15.30 El libro de la selva
16.00 La llamada del oeste
16.30 El príncipe de Bel Air
17.00 Chicas con clase
17.30 Ricos y famosos
18.00 La película del domingo: «En el Oeste se puede hacer... amigo»
19.45 La ruleta de la fortuna
20.30 Noticias
21.00 El gordo
22.00 En el calor de la noche
22.50 Noticias
23.00 Noche de lobos: «Noche infernal»
01.00 Al fin música

ESPAIS FIXOS

DE DILLUNS A DIVENDRES:

07.15 Aula 3
07.45 Noticias de la economía
08.00 La guardería
09.30 Noticias
09.33 Viva la vida
10.30 Pasarela
10.55 Pasionaria
11.20 Tan contentos
14.00 Noticias regionales
14.30 Los segundos cuentan
15.00 Noticias



17.15 Noticias
17.18 La merienda
18.45 Noticias
19.45 La ruleta de la fortuna
20.30 Noticias
22.00 Noticias
00.00 Noticias
01.00 Hospital general
01.45 La intrusa

DILLUNS, 3

15.30 Telecine: «La sombra de sartana es la sombra de tu muerte»
18.48 El hombre de los seis millones
21.00 El equipo «A»
22.01 La película del lunes: «How»
00.15 Camuflaje

DIJARS, 4

15.30 Telecine: «Adivina quien duerme en mi cama»
18.48 Bonanza
21.00 El coche fantástico
22.01 De tú a tú, especial noche
23.00 Diamantes
00.15 La casa del terror

DIMERCRES, 5

15.30 Telecine: «Más allá de la razón»
18.48 El hombre de los seis millones
21.00 Un hombre llamado Halcón
22.01 Historias bélicas: «Treinta segundos sobre Tokyo»
00.15 Programa regional

DIJOUS, 6

15.30 Telecine: «La ley de Chicago: sangre mala»
18.48 Bonanza
21.00 El equipo «A»
22.01 Cinturón negro: «Al ataque Ninja Kids»
00.15 Lou Grant
01.00 Escuela de periodismo

DIVENDRES, 7

15.30 Tele cine: «La llanura roja»
18.48 Los invasores
21.00 El coche fantástico
22.01 La clave I

00.00 La clave II
02.30 Cine español: «Hija del mar»
04.00 Oh, video

DISSABTE, 8

08.00 Dibujos animados
09.00 La guardería del sábado
11.00 Aventuras en el lago
11.30 Salvados por la campana
12.00 Lo mejor, tan contentos
13.00 Centímetros cúbicos
14.00 Noticias regionales
14.30 Los segundos cuentan
15.00 Noticias
15.30 Polvo de estrellas: «Suelo sagrado» - «Hermanos Dion»
19.30 Noticias
19.33 ENG
20.30 Noticias
21.00 Un hombre con suerte
22.00 Polvo de estrellas: «Una dama y un bribón»
00.00 Culpable o inocente
00.15 Polvo de estrellas: «Angel 2» - «La basura está en el ático»
03.30 Oh video

tele
5

DIUMENGE, 2

08.00 Dibujos animados
10.15 Pressing catch
10.45 Arco iris
11.15 VIP corazón
12.00 Matinal de cine: «Adiós gringo»
13.45 La 5ª Marcha
15.00 Humor amarillo
15.30 Cine fiesta: «Los conquistadores de Atlantis»
17.15 Tutti frutti 91
18.50 Domingo de acción
20.45 Telecomedia: «Enredos de familia»
21.15 El nuevo Benny Hill
21.45 VIP noche
23.45 Entre hoy y mañana
00.15 Pressing boxeo
01.15 Madrugada pop

ESPAIS FIXOS

DE DILLUNS A DIVENDRES:

08.00 Dibujos animados
08.30 Vip Guay
09.00 Dibujos animados
09.30 Enamorarse
10.15 Telerromance: «María, María»
12.45 Telerromance: «La revancha»
13.30 «Las aventuras de Hacchy»
14.00 Entre platos anda el juego
14.40 Telerromance: «Inés Duarte, secretaria»
15.30 Humor de sobremesa
16.30 Tarde corazón: «Hotel»
17.25 Super Guay
19.00 VIP Guay

19.30 Telerromance: «Topacio»
20.30 Campeones
20.55 Hoy
21.00 Telecupon
21.15 Su media naranja

DILLUNS, 3

11.00 Cine corazón: «La corea»
22.00 Lunes cine: «El cerebro de Frankenstein»

23.50 Entre hoy y mañana
00.15 Hablando se entiende la gente
01.30 Arco iris

DIJARS, 4

11.00 Cine corazón: «Faldas revoltosas»
22.00 Silencio se rie: «La profesora de educación

sexual»
23.45 Entre hoy y mañana
24.15 Hablando se entiende la gente
01.15 Las chicas con las chicas

DIMERCRES, 5

11.00 Cine corazón: «Cuando la ambición

se tñe de rojo»
22.00 Cine 5 estrellas: «Convoy»
24.00 Entre hoy y mañana
00.30 Miércoles miedo: «Vampiros enamorados»

DIJOUS, 6

11.00 Cine corazón: «Españolas en París»
22.00 Gran pantalla TV: «Niños de Laboratorio»
23.45 Entre hoy y mañana
24.15 ¡Ay que calor!
01.00 El inspector Derrick

DIVENDRES, 7

11.00 Cine corazón: «Los defraudadores»
22.00 Gran Pantalla TV: «Niños de Laboratorio»
23.45 Entre hoy y mañana
24.15 Hablando se entiende la gente

DISSABTE, 8

08.00 «Superguay sábado»
10.30 Las chicas con las chicas
11.00 Humor Amarillo
11.30 Pressing catch
12.00 «El gran chaparrab»
13.00 Telecinco, ¡Digame?
15.30 Cine fiesta: «Juntos ante el peligro»
17.15 Sábado de acción
19.15 VIP corazón
20.00 Cine de amor: «Comenzar de nuevo»
22.00 Tutti frutti 91
23.50 Entre hoy y mañana
01.25 VIP noche

COMENTARI TV

Cicle Katherine Hepburn

Quan ens posem davant del receptor per veure cicles com el que cada dilluns podem gaudir des de la programació de TV2 dedicat a Katherine Hepburn, descobrim, de debò, com és el bon cinema. No es tracta de molts mitjans, ni el color, ni l'espectacularitat. Del que es tracta és d'ofertir una bona interpretació, uns bons guions plens de diàlegs d'enginy. Seria bo veure aquestes pel·lícules de ja fa uns anys amb la voluntat d'apreciar el bon cinema, i després comparar-lo amb allò que es fa avui. Potser veuríem menys films dolents i més cinema de qualitat. Penso que del que es tracta en definitiva és de descobrir en quina mesura en el cinema dels darrers cinquanta anys, en molts casos, s'ha anat perdent imaginació, art, subtileses en favor de l'espectacularitat i el pur comercialisme.

Los santos inocentes

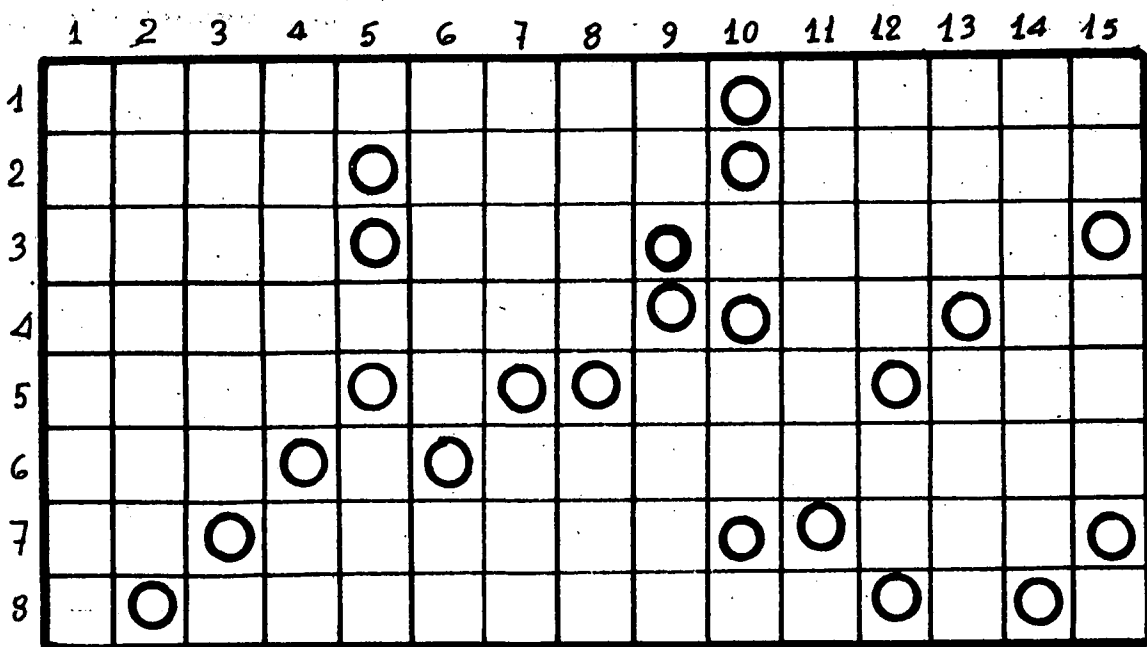
Ho hem repetit més d'un cop: veure televisió pot acostar-nos a la lectura. Aquest és un film que acabarà convidant-nos a llegir la novel·la de Miguel Delibes. Aquest film de 1984, dirigit per Mario Camus i interpretat per Alfredo Landa i Francisco Rabal, no és només una gran adaptació sinó també un gran obra d'art des del punt de vista cinematogràfic. Cal remarcar la gran actuació de la parella protagonista i el viu retrat del camp extremeny als anys seixanta. Cal llogar-la o comprar-la.

■ Ignasi Bofarull



ENCREUATS

per Rosa Collell



HORIZONTALS:

- 1- Població al costat del llac de Genetsaret, estació duanera. Germana de Llätzer.-
- 2- Sigles d'afront. Nom de l'àvia de Jesús. Plena d'ira.-
- 3- Poblet de Galilea al SE de Natzaret. Prefix que vol dir tres. Tret de l'original.-
- 4- Posar el gra en una sitja. Aliment. Nom de consonant.-
- 5- Vocals variades. Preposició. Vocals. Punt cardinal.-
- 6- Estar. Mil. Verd destinat a l'alimentació del bestiar, Pl.-
- 7- A l'inr. lletres consecutives. Mes novè del calendari musulmà. A l'inr. número o guarisme.-
- 8- Preposició. Relatiu al Messies. Vocal. Deu.-

VERTICALS:

- 1- Persona que col·labora en la realització d'un film.-
- 2- Membre de la primitiva comunitat de Jerusalem.-
- 3- Impacientar-se. Mil.-
- 4- Amada. Nota musical.-
- 5- Consonant. Consonant. Masia.-
- 6- Anca. Consonants.-
- 7- A l'inr. amot. Sigles del partit polític anarquista.-
- 8- Reunir, juntar. Agrupació Dramàtica Adriadna.-
- 9- Part final del membre superior humà. Vall formosa del Pirineu.-
- 10- Cent. Metall bo. Conjunció.-
- 11- Curtedat de vista.-
- 12- Instrument musical de corda. Pronom.-
- 13- Vil, dolent. Relatiu a la mar Egea o a les seves illes.-
- 14- A l'inr. pèrdua de massa d'un còdol a causa del frec originat pel transport.-
- 15- Vocal repetida. Del verb ser. Deu.-

FILATÈLIA

per Enric Graupera

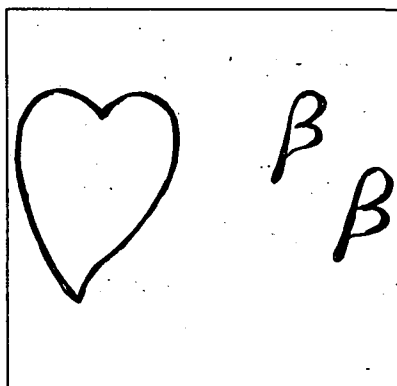


JOAN DLUGOSZ, arquebisbe

Aquest arquebisbe, historiador i fundador, nasqué a Brzesnica cap el 1414, i morí a Cracòvia el 29 de maig del 1480. Fou capellà a Klobuko i a Wislisa, i canonge a Sandomir i a Cracòvia. Fou educador dels fills del rei Casimir. Se li encomanaren diverses missions diplomàtiques a Hongria, Roma, Alemanya, Bohèmia i Jerusalem. El 1475 assistia a la Dieta hongaresa, i pocs dies abans de la seva mort, fou nomenat arquebisbe de Leopold. Fundà hospitals i escoles i un institut. Edificà també una església a Skalkan on fou enterrat.

JEROGLÍFIC

per Núria Albert



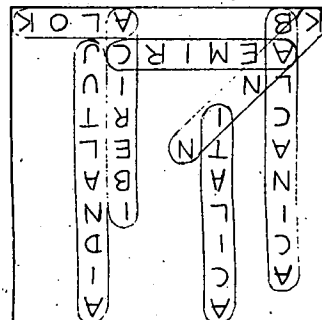
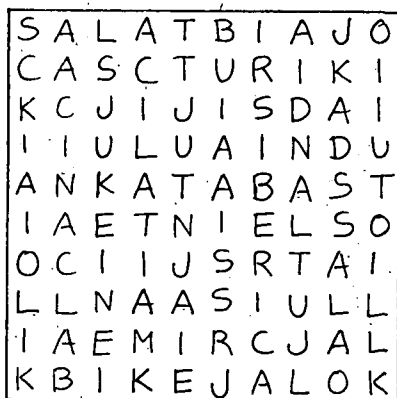
QUÈ HI TENIM AL GOLF?

Solució al 609

GUILLA TS
GUILLATS

SOPA DE LLETRES per Montserrat Albert

BUSCA 7 PENÍNSULES EUROPEES



Balcànica
Ibèrica - Itàlica - Crimea
Jutlàndia - Kanin - Kola

ESCACS

per Jaume Mora

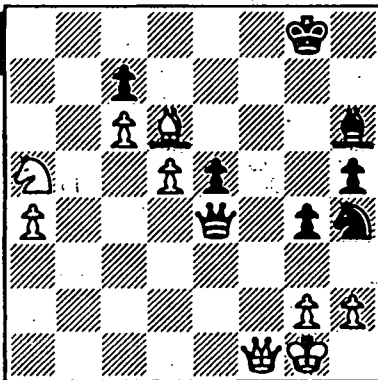
DIAGRAMA 379

Negres juguen i guanyen.

Una demostració més de com una dama pot ser caçada.

Solució al diagrama 378

1 Th1xh6+ g7xh6, 2 g6-g7+ Rh8xg7, 3 Dd5-f7+ Rg7-h8,
4 Tf1-g1 1-0.



20 ANYS

al servei de la pau,
la justícia i els
drets humans



Fes-te soci

Collabora

JUSTÍCIA I PAU

Rivadeneyra, 6, 10e.-08002 Barcelona
Tel. (93) 317 61 77

GERMANOR AMB ELS NOSTRES MISSIONERS

Ja són més de 500 les missioneres i missioners que reben Catalunya Cristiana gràcies a les persones que "apadrinen" la seva subscripció.

"En les meves oracions demano al Senyor els mantingui en la tasca tan formosa que realitzen al servei de l'Evangeli arreu del món." **Fra Juan José Aristi . BOLÍVIA**

MISSIONERS QUE ESPEREN PADRI;

ROSER BLANCAFORT KASUMIGAOKA; 7 - 4 - 4 TARUMI-KU, KOBE-SH-655 JAPO	22.360 Ptes.
MONTSERRAT TRIBO PLANES AVD. CASTRO BARROS, 650 5000 ARGENTINA	16.120 Pres.
MONTSERRAT VERGES BONG YANG RI 252-1 KANG WON DO 230-20 COREA DEL SUD	22.360 Ptes.
JAUME BOADA I RAFI DUVIMIOSO TERRA 1337 MONTEVIDEO URUGUAY	16.120 Ptes.

BUTLLETA DE SUBSCRIPCIÓ

Nom i cognoms.....
Direcció.....Tel.....
Població.....D.P.....Província.....
subscriu a "CATALUNYA CRISTIANA" el missioner.....
(nom i cognoms)

L'import el faré efectiu mitjançant:
☐ taló que adjunto ☐ gr postal
☐ domiciliació segons l'adjunta autorització:
Domiciliació: Banc / Caixa.....
Sucursal nº.....
Nº. compte corrent.....
Població.....Província.....
Prego al Banc / Caixa que consideri aquesta butlleta com la meua autorització per aquest pagament.
Població.....Data.....
Signatura.....

"CATALUNYA CRISTIANA" c/. València, 244, 2º. - 08007 Barcelona - Tel.: 215 27 39

"Els Seminaristes de Missions també són Seminaristes nostres"

OBRA DEL CLERGAT NADIU



AL TERCER MÓN, prop de 82.000 seminaristes joves es preparen, en els Seminaris, per servir els seus pobles, ajudats per les OBRES MISSIONALS PONTIFÍCIES. També s'ajuda els noviciats femenins i masculins de Missions.

Enguany els nostres donatius van dirigits especialment als seminaris majors: "Bon Pastor" de Bengela (Angola); "Esperit Sant" d'Antioquia (Còlombia); "Sant Josep" de Rangoon (Birmània) i "Nostra Senyora de Kandy" (Sri Lanka).

Està comprovat que l'ajuda als Seminaris és la millor inversió en favor del TERCER MÓN.

- UNA BECA de 300.000 ptes. facilita sis anys d'estudi.
- MITJA BECA de 150.000 ptes. facilita tres anys d'estudi.
- UN CURS SENCER per 50.000 ptes.

PER A INFORMACIÓ I DONATIUS: Dirigiu-vos a les Delegacions diocesanes de Missions de Catalunya:

08002 Barcelona
C/ Bisbe Irurita, 5

25280 Solsona
Bisbat

17004 Girona
C/ Albareda, 15

43003 Tarragona
Pla del Palau, 2

25002 Lleida
Plaça de Sant Josep, 2º 1º

43500 Tortosa
Bisbat

25700 SEU D'URGELL
Bisbat

08500 Vic
Seminari diocesà

L'eucaristia (Mc 14:12-16.22-26)

El sopar pasqual

Enguany en la solemnitat del Cos i la Sang de Crist llegim el relat de la institució de l'eucaristia segons sant Marc. Ja l'havíem llegit, també en aquest cicle B de lectures, dintre de la narració de la Passió, el diumenge de Passió. Allà, la lectura d'aquest relat la fèiem en funció de la memòria del sacrifici de Jesús al Calvari. N'era com l'anticipació en signes i alhora la perpetuació sacramental enmig de la comunitat, fins que ell, el Senyor, torni. En llegir novament aquest fragment evangèlic en la solemnitat del Cos i de la Sang de Crist, la litúrgia vol centrar la nostra atenció sobretot en el fet de la institució de l'eucaristia. Per això no es llegeixen els vv. 17-21 que fan referència a l'anunci de la traïció de Judes.

La primera part de la narració (vv. 12-16) ens conta els preparatius del sopar pasqual que Jesús celebraria abans de ser lliurat a la mort. L'evangelista ens fa present la connexió existent entre el sacrifici pasqual i la mort de Jesús: **El primer dia dels Àzims, quan la gent immolava l'anyell pasqual**-textualment: quan sacrificaven la pasqua- (v. 12). Jesús és el vertader Anyell pasqual, la pasqua definitiva, immolat per la salvació de tot el poble. Per altra part, sant Marc subratlla la iniciativa de Jesús en tot l'afer del seu sacrifici. No són les circumstàncies fatals que el portaran irremissiblement a la mort, sinó la seva lliure decisió que, un cop arribada la "seva" hora (Cf Jo 13:1), farà que es lliuri voluntàriament a la mort. Quan els deixebles li demanen on han de preparar el sopar pasqual, Jesús els demostra que ja ell se'ls havia anticipat (vv. 13-15). I anota l'evangelista, que els deixebles **ho trobaren tot com Jesús els ho havia dit** (v. 16). És Jesús mateix, el qui en la seva resurrecció es mostrà Senyor de la història, qui prepara, s'avé, a la immolació de la "seva" pasqua. Val la pena comparar aquest text amb el que el mateix sant Marc ens conta els preparatius de l'entrada triomfal de Jesús a Jerusalem (11:1ss.). Tal com determinava el llibre del Deuteronomi, era propi del Senyor assenyalar on s'havia de celebrar l'àpat pasqual (16:7). Així ara és Jesús mateix qui mana als deixebles que vagin a una casa determinada de Jerusalem i preguntin al amo: **El Mestre pregunta on l'allotjareu per poder menjar l'anyell pasqual amb els seus deixebles** (v. 14). El text grec és molt més expressiu: "El Mestre diu: On és el 'meu' allotjament, on mengi la pasqua amb els meus deixebles?"

El pa partit

D'acord amb el ritual del sopar pasqual, **Jesús prengué el pa, digué la benedicció, el partí i els el donà** (v. 22). Va fer el que el ritual jueu ordenava que fes el cap de taula. Així els comensals celebraven el memorial de l'alliberament d'Egipte. Tots menjaven el pa de la llibertat. I al final del sopar també tots participaven de la copa del vi. Gest de comunió i de reconeixement del do de Déu. En aquell sopar, però, Jesús dona un nou sentit a aquests gestos rituals,

relacionant-ho amb la seva mort. Així, havent-los donat el pa partit -a cadascú el seu mos-, digué: **Preneu: això és el meu cos. Després prengué un calze, digué l'acció de gràcies, els el donà i en begueren tots. I els digué: Això és la meua sang, la sang de l'aliança, vessada per tots els homes** (vv. 22b-24). Jesús revela als seus deixebles el sentit de la seva mort. És ell mateix qui se'ls dona. El mot arameu "cos" expressa tota la persona. L'expressió "sang vessada" posa de manifest el caràcter sacrificial de la seva mort. Amb els signes del pa i el vi fraternals, Jesús diu als seus deixebles: Preneu, sóc jo mateix qui em dono, oferint la meua vida en sacrifici per la multitud -per la humanitat-. En aquest moment solemne, Jesús es manifesta una vegada més senyor de la seva mort i en revela l'eficàcia i el sentit redemptors, que serien realitat plena quan l'endemà seria exaltat a la creu. Amb la immolació del vertader i definitiu Anyell de Déu, el pa i el vi de l'àpat fraternal -la comunió- es converteixen en el sagrament de la presència de Jesucrist entre la humanitat salvada. Presència i aliment, comunió de vida, que ell lliura als deixebles -a l'Església-: **Preneu, diu. I l'Església el pren amb tota l'amplitud del mot: el guarda, el celebra i el menja.**

Cap al banquet definitiu

Després de les paraules que Jesús pronuncia sobre la copa del vi, afegeix: **Us ho dic amb tota veritat: Jo no beuré més d'aquest fruit de la vinya fins al dia que en beuré de novell en el regne de Déu** (v. 25). Així revela que aquell "darrer" sopar, compartit amb els deixebles abans de la mort en creu, és anunci i figura del banquet etern del Regne de Déu, quan ell, Jesús, havent ressuscitat d'entre els morts, se'ns endugui a la fi dels temps per fer-nos seure a la taula del Pare per sempre. El banquet eucarístic és el viàtic -l'aliment de l'Església pelegrina- mentre espera el retorn del Senyor. És amb la institució de l'eucaristia que l'Església es posa en camí cap a la fi dels temps. Camí iniciat entorn d'una taula, la taula de l'acció de gràcies per l'alliberament del poble. Camí de la lluita -l'agonia-, la passió i la mort. Camí de la comunió amb tots els homes i dones que són trepitjats, escarnits, maltractats, dels homes i dones que pateixen i moren. Camí de la glorificació, de la resurrecció quotidiana de les nostres misèries per anar construint l'home nou. Camí a través dels segles per tots els viarans de les cultures dels pobles, proclamant la dignitat dels fills de Déu salvats per la sang de Crist. Camí difícil, no sempre lliure d'entrebanys i d'ensulsiades. Camí per aquest món concret cap al Pare. I amb l'Església -amb nosaltres- Jesús fa camí. Noteu com acaba avui la lectura de l'evangeli: **Després de cantar l'himne** -havent fet l'acció de gràcies, l'eucaristia- **sortiren cap a la muntanya de les Oliveres** (v. 26). Amb l'eucaristia, l'Església avança cap al banquet celestial i, amb ella, tots seiem ja ara a la taula del Crist com a penyora que seurem després a la taula del Pare en el seu Regne.



COSTUMS I

per Esteve Busquets i Molas

TRADICIONS

La processó de la tramuntana

L'antic poble de Requesens del municipi de la Jonquera fou parròquia pertanyent al monestir de Colera, almenys des del segle IX fins al XIV quan el monestir, incorporat al de Sant Pere de Besalú, passà a sufragània de Cantallops. Breument aquesta és la història del santuari mariaà bastit en lloc de la església vella, "molt visitat -segons diu la GEC- a partir del segle XVII per devots de tota la comarca; era especialment important la processó de la tramuntana que organitzava la vila de Figueres el primer diumenge de juny des del 1612 fins al 1868, demanant la tramuntana a fi que eixugués els aiguamolls insalubres."

Concretament, qui organitzava la processó era la confraria de la Puríssima Sang i segons les referències dels folkloristes, la celebració no era fixa, sinó que oscil·lava entre el darrer dilluns de maig i el primer de juny. Sempre començava, però en dilluns i acabava en dimecres car durava tres dies i s'hi anaven afegint devots de tot arreu, fins del Rosselló.

La vigília s'encenia una gran foguera per avisar tothom i ja començada la processó s'anaven encenent d'altres fogueres arreu on passava i s'afegien a la comitiva les autoritats i molts veïns. S'arribava a l'hora foscant i l'endemà començava la festa religiosa principal. La imatge de la Mare de Déu de Requesens, així com la relíquia de la Sang portada de Figueres eren posades damunt l'altar on s'oficiava la missa que acabava amb el

cant dels Goigs.

El tercer dia era el del retorn i s'encenien més fogueres en senyal d'haver-se acomplert el vot. Els confreres havien repartit branquillons de boix grèvol que els assistents movien joiosament al grat de l'aire.

Una nota curiosa era la de les barretines. Segons deien els pagesos de l'Empordà a la Garrotxa, si les barretines es mantenien dretes cridaven la tramuntana. Per tal que això es produís, les omplien de palla o herbes seques. Feia goig -hem de suposar- ho - contemplar l'espectacle.

La tradició diu que la Mare de Déu de Requesens -la imatge de la qual passà a mans particulars- regia els vents i, per tant, la tramuntana, però entorn a aquest vent han sorgit llegendes i tradicions, com la que diu que surt d'un forat a l'Empordà, que mai no ha estat trobat tot i haver furgat moltes terres. Al vent se li donava, també, el nom de Joan de Narbona en record d'un temple gentilici que s'havia alçat a honor d'Eolus, a la dita ciutat occitana. O Maria Gavatxa, de França, la qual quan anava a casar-se, fou abandonada pel nuvi davant de l'altar. Plena d'ira, Maria llençà a l'aire

el seu cenyidor que donà forma als núvols precursors d'aquell vent i que prenen el nom de "barba de tramuntana"

Si de la processó de la tramuntana no en resta més que el record i si la imatge de la Mare de Déu de Requesens no és a la pública veneració, segons sembla, almenys es conserven els seus Goigs. D'una edició figuerenca del 1899 escollim una de les seves estrofes, pintoresca pel lèxic, però encisadora per la ingenuïtat de la devoció:

"Duenya sou, gentil Senyora, / D'aquest jardí terrenal; / Feu que hi creixi sols la flora / De llevor celestial; / Perquè així un trassumptosia / Dels bells empires edens. / Sigueu nostre ajut i guia / Princesa de Requesens."

Una altra curiositat dels Goigs, es troba en la primera estrofa que comença: "Entre dos afraus germanes, / Heu volgut vostre altar d'or..." i segueix: "Rosselló de belles planes, / Y aquest Ampurdà del cor...". Doncs bé, els rossellonesos canviaven els dos versos anteriors per aquests: "L'Ampurdà de belles planes, / Y el gay Rosselló del cor..."

No hi hem trobat cap referència al fet que motivà el vot dels figuerencs que, tanmateix secundaren molts pobles de l'Empordà i del Rosselló. En aquells temps, el lloc pertanyia al bisbat d'Elna. Ara és del de Girona i els Goigs citats foren indulgenciats, pel bisbe Tomàs (Sivilla), caellenc.

BABAR™

i els seus amics a la ciutat

BABAR TORNA DE LA MA D'EDICIONS BEASCOA

-Quin  que tens! -li diu Pom a un nen que no para de moure's al seu .

Una senyora hipopòtam, tota amable, li diu:

-Encara és massa petit per venir a jugar amb tu. A més, ara és l'hora del .

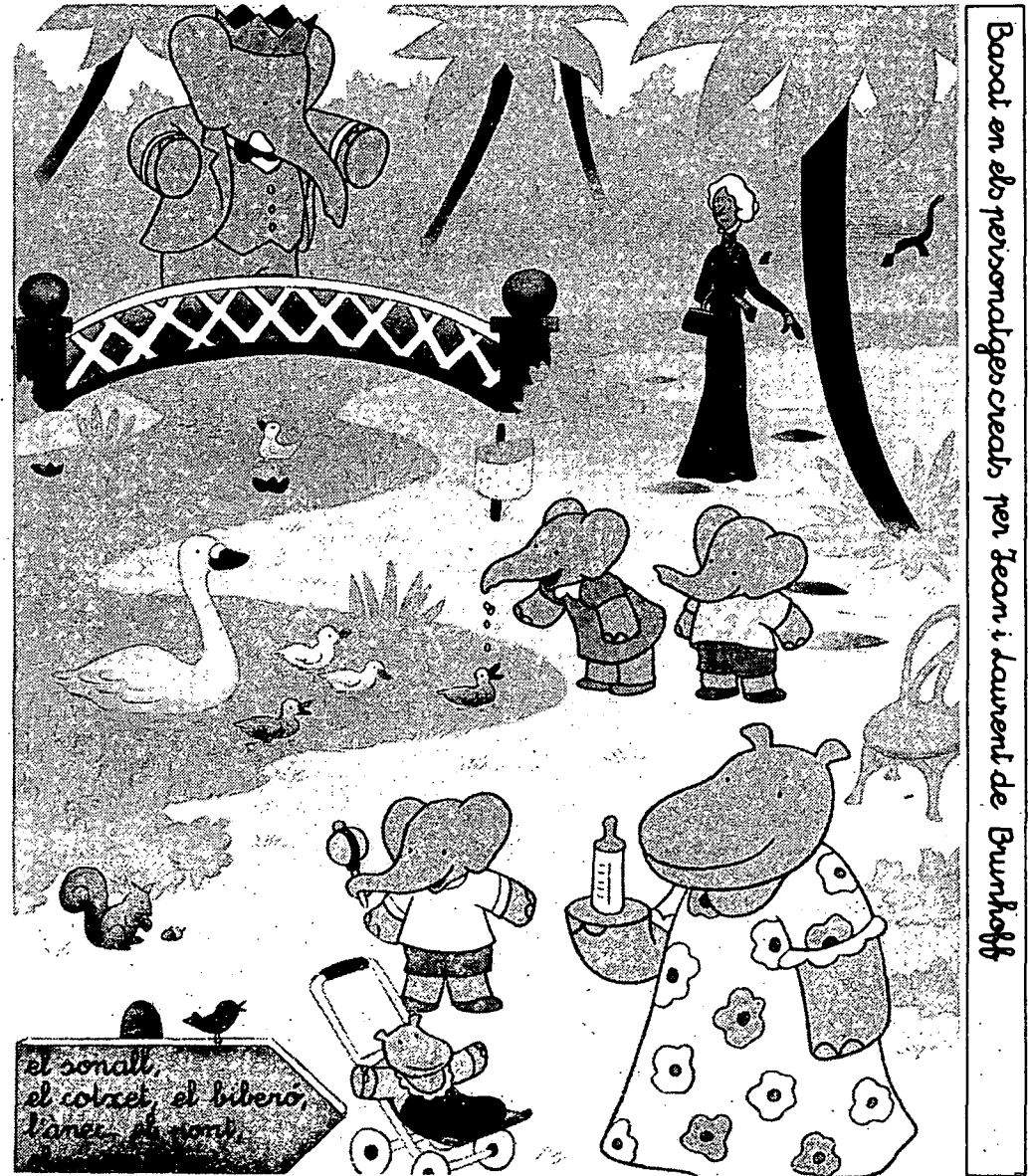
-Oh! Quin  tan bonic! -crida Flora, i corre a donar-li molles de pa. Babar,

que està passant el ,

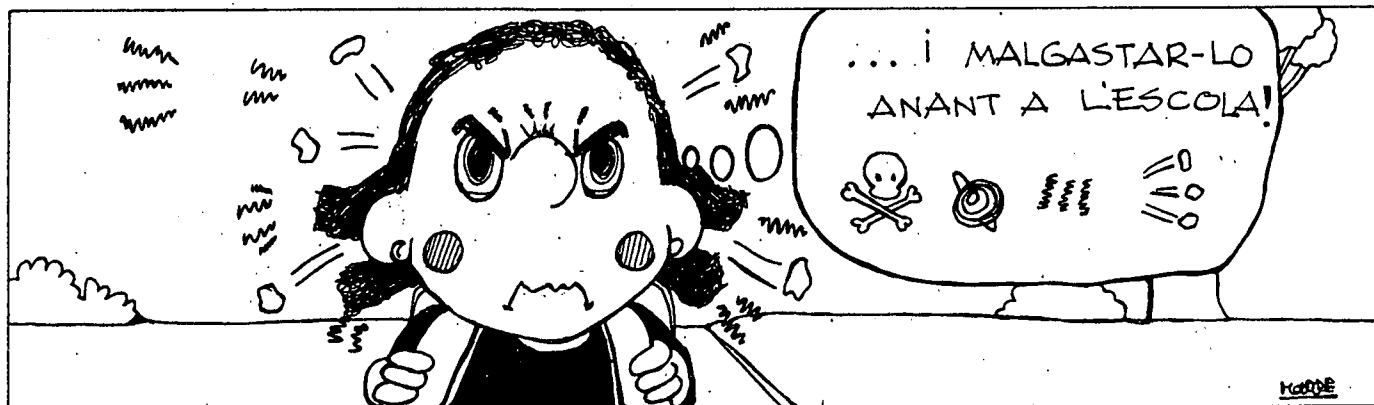
avisa a Flora i Alexànder perquè

es fixin en el  que se'ls acostà.

-Es un golafre -diu-, i s'ho menjarà tot!

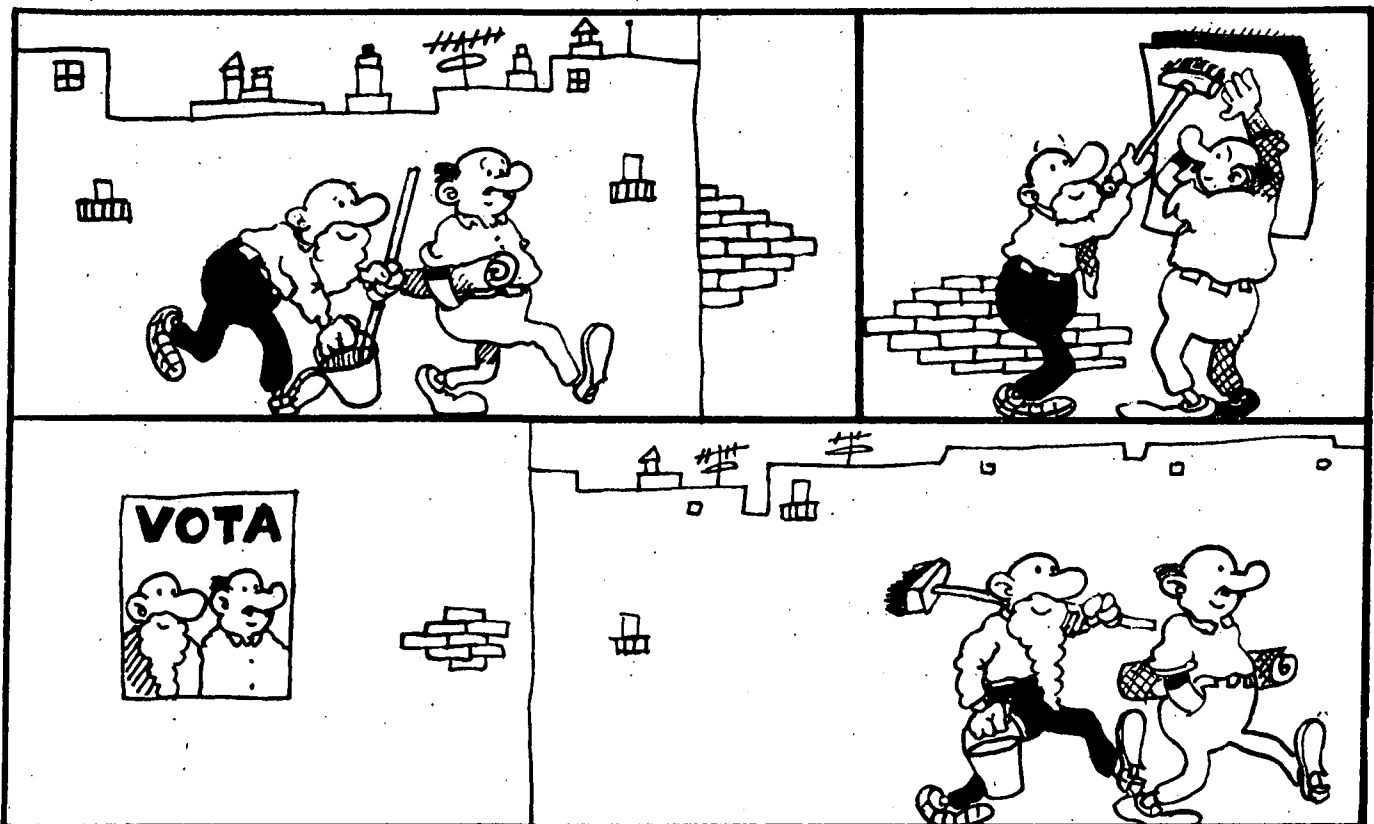


Babar i els seus personatges creats per Jean i Laurent de Brunhoff

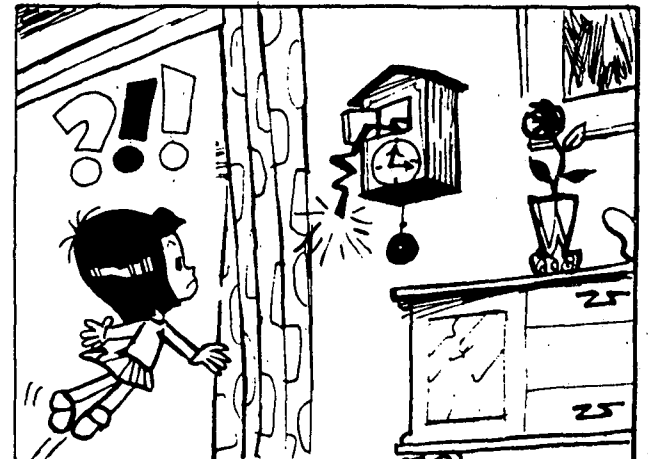
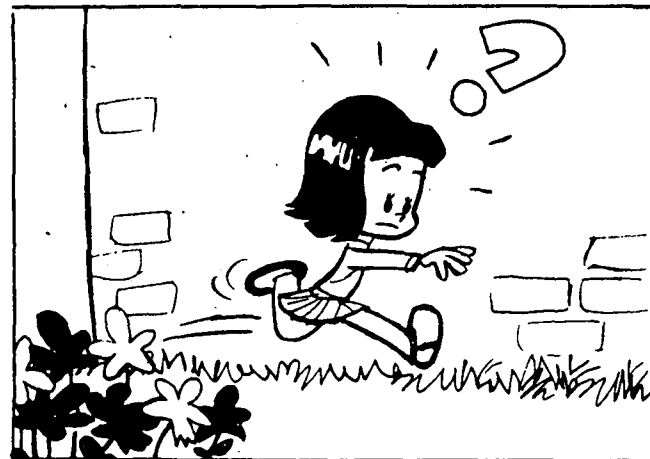
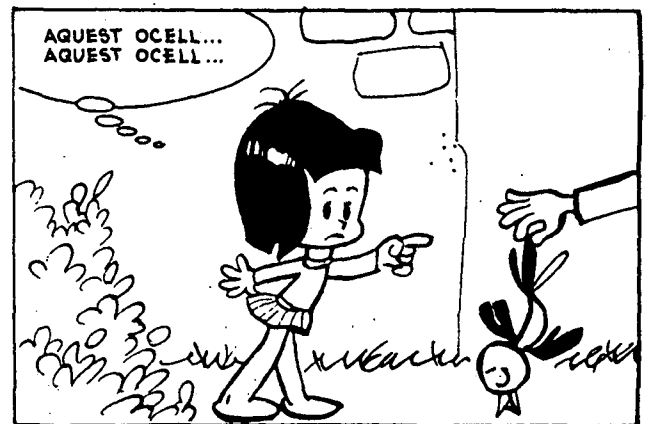
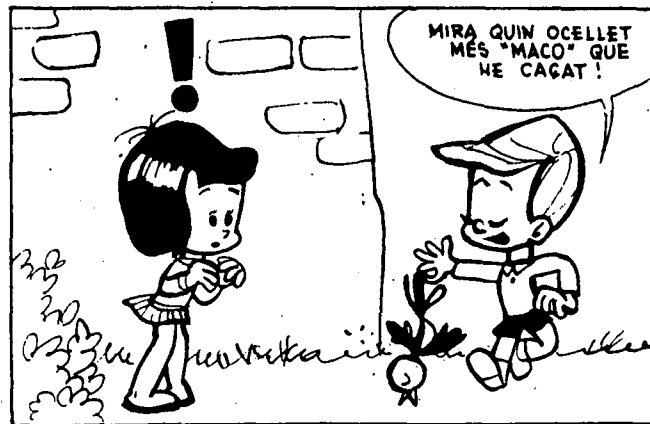
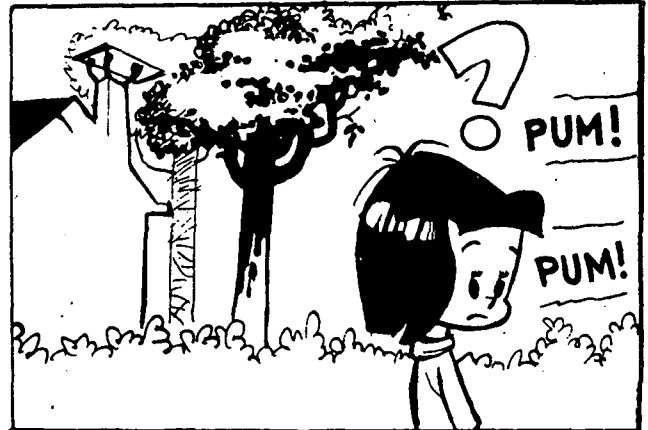
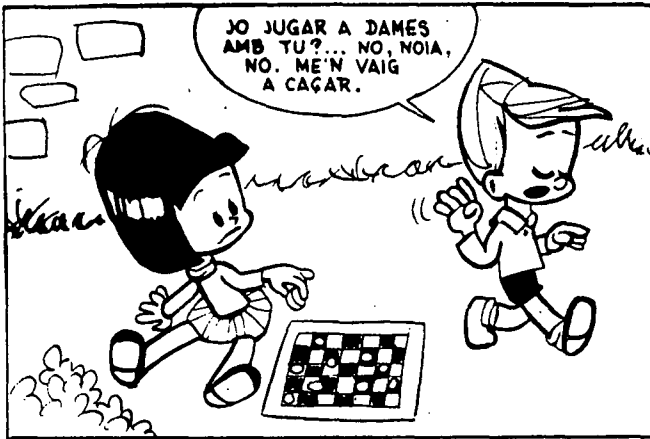


EN BADOSA I EN BASORA

per Martí

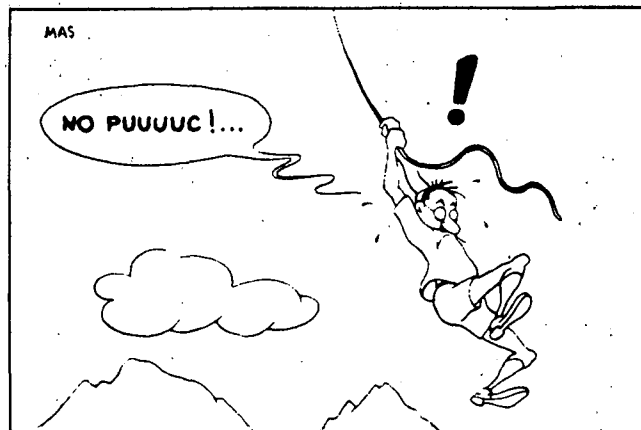
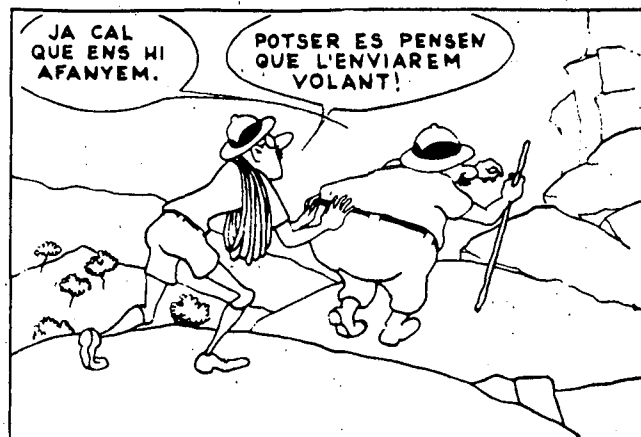


LA MARIONA



EN BUFA I EN PUMPUM

per M. A. Sayrach



Donar la mà a l'esperança (iII)

Després obrí de bat a bat els porticons. S'estranyà del cel blau i del sol esplendorós. Li semblava que el dia, aquell dia després, l'endemà, havia de ser rúfol i trist, fred i plujós. El seu món interior i l'exterior no encaixaven. ¿Com era que la natura no es feia solidària de la seva tristor i de la seva malenconia? La seva melangia era tan gran que li semblava que havia d'envair tot l'univers. ¿Aquell cel blau i aquell sol esplendorós li feien retret de la seva poca fe i de la seva poca esperança en la vida? Per uns moments, el seu cap i el seu cor es varen recloure en el silenci. No sentia res. El seu esperit atut pel dolor de la mort, restava mut. I després... després, l'única veu que sentia era l'innocent cantussejar de la Núria, (i si fos un àngel?) que no havia anat a l'escola i rondava per la casa jugant amb els seus follets amics, sempre entremaliats i faceciosos: "Vosaltres sou els meus amics. Anirem plegats terra endins, bosc enllà fins arribar a la muntanya alta...". Era una vella cançó. ¿I si fos veritat que els àngels canten en el naixement de la persona a la vida eterna?

La Laia anà a la sala d'estar. S'assequé. Els pensaments i els sentiments, esverats i punyents, s'amuntegaven a patolls en el cap i en cor, i l'enfonsaven en el desànim i en la inèrcia. Ara sabia que li costaria molt fer-se a la idea i al fet que la mare ja no hi era, ara, aquí, a casa, vora d'ella, com hi havia estat i viscut sempre des de la seva infantesa. La mare era maca. Una dona de cap clar, cor net i ulls transparents. En Jordi, fent broma, sempre deia: "M'he casat amb la filla, però estic segur que, trenta anys enrere, no m'hauria fet res casar-me amb la mare"; i deia als amics enriolats: "Tinc una sogra que és un sol". La mare, a cua d'ull, se'l mirava tota cofoia. Però, ara, aquell sol, s'havia post per sempre.

S'aixecà. Calia abillar-se i sortir al carrer. S'aixecà pausadament. Una mena de cansament d'ànima i cos, l'induí a moure's com d'esma. Calia revisar què hi havia al refrigerador i al congelador, i sortir al carrer a fer la compra, preparar el dinar, arranjar les cambres. Ahir la tieta Raimunda s'havia preocupat i ocupat de tot. Avui, demà i temps a venir, seria ella que hauria de conjugar la feina al despaxt de la Gestoria Blanch amb les tasques de la llar. Fins ara era la mare qui amb un amor i una cura extraordinaris portava el timó de la llar. Així havia solcat el mar de la vida, dies i mesos i anys. Però això s'havia acabat, sí, s'havia acabat.

Les situacions, al mateix temps que endeguen el desplegament de l'acció personal, familiar i social, també la limiten i condicionen. La vida, formalment personal, es vulgui o no, en el seu sentir, pensar i fer queda configurada per la naturalesa de les circumstàncies. La Laia pensà que encetava un nou capítol de la seva vida. Ja res no seria igual.

S'assequé al tocador. Mirà amb recança el seu rostre reflectit en el mirall. No volia sortir al carrer pàl·lida i ullerosa, inspirant compassió als veïns de l'escala, i a les clientes de la fleca i de les parades del mercat. ¿Era just esborrar les traces que el pas del dolor havia deixat a la seva cara? (I com llevar les del cor?). Segur que ara l'un ara l'altre, li dirien paraules de condol. Ahir li sonaven tan convencionals i metàl·liques! ¿És que hi ha paraules

per assuaujar el dolor íntim i personal per la mort de les persones que estimes? De bona gana hauria dit a tothom: "cal·leu, si us plau, la millor paraula és la vostra amistat i el vostre silenci". ¿Qué li importa al dolor de les arrels, el moviment, el color i les galindaines de les fulles?

De sobte, s'adonà que l'encanteri del mirall l'havia paralitzada. Li havien dit, però mai no s'havia entretingut a constatar-ho atentament, minuciosament, com ara ho feia. Era cert, s'assemblava molt a la mare: els ulls, el rictus de la boca, les faccions de la cara, el cabell... Sí, en Jordi tenia tota la raó quan, mig de broma mig seriosament, li deia: "Ets feta i pastada a ta mare". Les maneres de dir i de fer, les riallades i les empipades d'ambdues, les virtuts i les mancances, portaven el mateix segell, deia. I què tenia d'estrany, ¿no diuen que els textos s'assemblen a les olles? No sabia per què. Però, aquella constatació li semblà un fet pregonament consolador.

-Mare!, cridà la Núria, que no anem a passeig?

-Sí, vine, et pentinaré una mica. No sé pas què has fet que t'has esbullat tot el cabell.

-Jugava amb l'ós bru. Fèiem tombarelles sobre la moqueta del rebedor. L'àvia sempre reia quan feia això.

Sortiren al carrer. Hi havia el mateix trànsit i el mateix tràfec de sempre. La majoria de persones caminaven amb pas adelerat darrere alguna fal·lera. Ni que sigui dolorosament cal engendrar vida sense parar. Guanyar la batalla a la mort. La Laia agafava estretament la maneta de la Núria. Donava la mà a la petita esperança. Caminava, ella també, amb pas adelerat sortejant persones i obstacles, atenta a les acolorides intermitències dels semàfors. La Núria, petitoia, mig caminant mig aixecant el cap, i obrint els seus mirava la seva mare. Hauria tant, mare? ¿Per què tanta encaçar la vida.

Estava acalorada. Hauria de tot el món, no temeu la batalla. Crec en la vida. Amén!

I es perderen carrer de persones, anant i venint caminant la paradoxa del l'humus de l'ahir i obert a demà.

saltironant, ara sí ara també, dos ulls com dues taronges, volgut dir-li: ¿Per què corres pressa? La Laia, però, volia

volgut cridar: "Dones i homes mort. La vida guanyarà la Creu en la vida eterna. Amén.

enllà, enmig d'una multitud com una llançadora, present, arrelat en l'esperança del



■ Xesc Sol·lu

LITÚRGIA - CULTURA

SUPLEMENT DE CATALUNYA CRISTIANA

Nº 7

Cada dia és festa

CALENDARI

L'ESGLÉSIA CELEBRA

D'ACÍ I D'ALLÀ

Diumenge, 2 de juny. IX del temps ordinari. Sts. Marcel·lí i Pere, mrs.; Germà, Paul, i Just, mrs. i Sta. Edelmira. El sol surt a les 4,19 i es pon a les 18-52 -Hora solar-.

Mercat a St. Feliu de Guíxols, St. Hilari Sacalm i altres pobles.

Dilluns, 3 de juny. St. Carles Lwanga i comp. mrs. Stes. Clotilde, reina i Oliva, vg.

Dimarts, 4 de juny. St. Francesc Caracciolo, fdr. Stes. Rut i Noemí, matr.

Dimecres, 5 de juny. St. Bonifaci, b. mr. i Sta. Zenaida, mr.

Fira a Serós.

Dijous, 6 de juny. Sts. Norbert, b. fund.; Artemi, mr. Stes. Càndida i Paulina, mrs.

Divendres, 7 de juny. El Sagrat Cor de Jesús. Sts. Robert. ab.; Pere, pvre. i Licarió, mr.

Dissabte, 8 de juny. El Puríssim Cor de Maria. Sts. Guillem i Maximí, b.b. i Sta. Calfope, mr.

Festa major a Cànoves.

2 de juny. Diumenge. EL COS I LA SANG DE CRIST. Lectures: Primera Ex 24:3-8; Salm 115; segona He 9:11-15; tercera Mc 14:12-16.22-26.

3 de juny. Dilluns de la IX setmana de durant l'any. Lectures: Primera Tb 1:1a.2, 2:1-9; Salm 111; segona Mc 12:1-12.

4 de juny. Dimarts de la IX setmana de durant l'any. Lectures: Primera Tb 2:10-23; Salm 111; segona Mc 12:13-17.

5 de juny. Dimecres de la IX setmana de durant l'any. Lectures: Primera Tb 3:1-11.24-25; Salm 24; segona Mc 12:18-27.

6 de juny. Dijous de la IX setmana de durant l'any. Lectures: Primera Tb 6:10-11.7:1.9-17.8:4-9a; Salm 127; segona Mc 12:28b-34.

7 de juny. Divendres. Sagrat de Jesús. Lectures: Primera Os 11:1b.3-4.8c-9; Is 12; segona Ef 3:8-12.14-19, tercera Jo 19:31-37.

8 de juny. Dissabte de la IX setmana de durant l'any. Lectures: Primera Tb 12:1.5-15.20; Tb 13; segona Mc 12:38-44.

Litúrgia de les Hores Setmana 1

Diumenge: El Cos i la Sang de Crist. Solemnitat.

Dilluns: St. Carles Luanga i Companys, màrtirs. Memòria obligatòria.

Dimarts: De fèria.

Dimecres: St. Bonifaci, bis. i màrtir. Memòria obligatòria.

Dijous: De fèria.

Divendres: El Sagrat Cor de Jesús. Solemnitat.

Dissabte: De fèria. Vespres I de demà.

a cura de Pletat Campmajó

La presència de Déu

L'Esperit de Déu va trucant la porta de la nostra consciència i no el sentim perquè estem ocupats per les nostres antipaties, enveges, gelosia, malicia, egoisme i vanitat.

Algú dirà que l'Esperit de Déu és a tot arreu, la qual cosa és veritat, com també l'electricitat és en tot. És per l'oració i la meditació que ens hem de posar en efectiu contacte amb Déu ni que la seva presència ens envolti.

■ Pere Campàs Bonay Monestir de L'Estany

HOMES I INSTITUCIONS

El nou Centre ERA a Assís, aplega ja un grup de joves per madurar el seu discerniment vocacional.



Trobada de nois a Tarragona i de noies a Barcelona

Per discernir quin lloc pot ocupar un jove en l'Església

"L'Associació Europea de Pregàries" (ERA) organitza enguany una trobada de joves per a nois a Tarragona i a Barcelona per a noies. Es dona l'oportunitat a molts joves procedents

de diversos països europeus de viure una setmana especial per madurar en el seu discerniment vocacional, ajudats per un equip de sacerdots i religioses.

L'intent de ERA és informar i aprofundir sobre el sentit de la fe sobre la hipòtesi d'una crida per una presència més activa en l'Església.

Durant la trobada es descobriren vuit personatges bíblics per reflexionar sobre ells i també se seguirà el camí de Jesús per trobar-lo en vuit llocs distints: Betlem, Natzaret, Betsaida, Betània, Jerusalem i Emaús. Es vol esbrinar la voluntat de Déu sobre el futur de cada jove, seguint els llocs que Jesús sovintejava i que són avui llocs "vocacionals".

El programa del matí, serà una reflexió en base a la celebració de l'Eucaristia, una

xerrada per un teòleg i la meditació personal que culminarà en l'assemblea comunitària. Durant la tarda i el capvespre es procurarà que el jovent es conegui millor a través de la diversió, el diàleg i el joc. Serà suggestiu veure com s'entenen joves de diversos grups lingüístics. L'any passat, en la trobada, hi havia joves italians, anglesos, hongaresos, alemanys, polonesos i espanyols.

ERA a Assís

Des de l'any 1990 ERA ha instal·lat un Centre a la ciutat

italiana d'Assís, lloc de pau i d'un encontre ecumènic internacional volgut pel Sant Pare. Actualment en el Centre conviuen diversos joves procedents de quatre països europeus.

L'experiència sembla positiva, perquè tots els assistents tenen el temps suficient per madurar la seva vocació, ajudats per l'equip de sacerdots. La pregària, l'estudi i el treball omplen les hores del dia. També l'encontre amb altres cultures afavoreix una maduració humana sota el signe de la confrontació i el respecte mutu.

Informació per la trobada de Tarragona i de Barcelona

La trobada d'enguany tindrà lloc del 20 al 27 d'agost pròxim. Per les noies serà a Barcelona i a Tarragona pels nois. Tot jove -noi- que hi vulgui participar pot adreçar-se com més aviat millor al pare Josep Magodi, Centre d'Espiritualitat "Nostra Senyora de Loreto", apartat 11, telèfon 977/23 16 81; 43080 Tarragona. Les noies a "Filles del Diví Zel", Immaculada, 19, telèfon 93/417 07 29; 08017 Barcelona (Sarrià).

■ C.C.

PREGUEM AMB EL SANT PARE JOAN PAU II

Aquest mes de juny, el Sant Pare ens demana pregàries PERQUÈ ELS QUI TENEN CURA DELS MALALTS, EN EL SEU SERVEI, DONIN TESTIMONI DE LA SOL·LICITUD DEL COR DE CRIST.

INTENCIÓ MISSIONAL

El Papa també ens demana pregàries PERQUÈ A L'ÀSIA L'ESGLÉSIA PUGUI ANUNCIAR L'EVANGELI LLIUREMENT I FRUCTUOSAMENT.

El record del colonialisme dificulta la proclamació de l'evangeli. Les religions allí tradicionals es resisteixen al canvi. Els règims polítics dictatorials veuen un perill en l'evangeli perquè afavoreix els drets de la persona. Per tot això, el Sant Pare ens demana una pregària.

■ Antoni M^e Serrallonga s.j.



Una conversa amb el pare

L'altre dia vaig parlar amb el pare. Home, és clar, hi parlo moltes vegades amb el pare. Em pregunta si estic content, si tinc problemes a l'escola, si em porto bé amb la mare, amb la germana i amb els amics, etc. Però l'altre dia va ser diferent. Varem parlar només de mi.

El pare treballa molt. Ens velem poc. Molts dies no ve a dinar. Al vespre arriba tard, sopa, mirem la "tele" i bona nit. Però aquest dia va quedar-se a casa. Em sembla que no es trobava gaire bé.

-Eixerit, voldria parlar amb tu.

-Sí, pare, què vols?

-Res especial. Fer petar la xerrada. Cada dia et fas rnés gran, més xicot. M'agradaria saber si tens quelcom que em volguessis preguntar, ara que estem sols.

-No. Em sembla que no.

-La mare ja em diu que parles molt amb ella, i que també tens molta confiança en Mn. Josep de la catequesi.

-Sí, és veritat! I en tu també, eh?

-M'agradaria que et fessis gran per fora i per dintre.

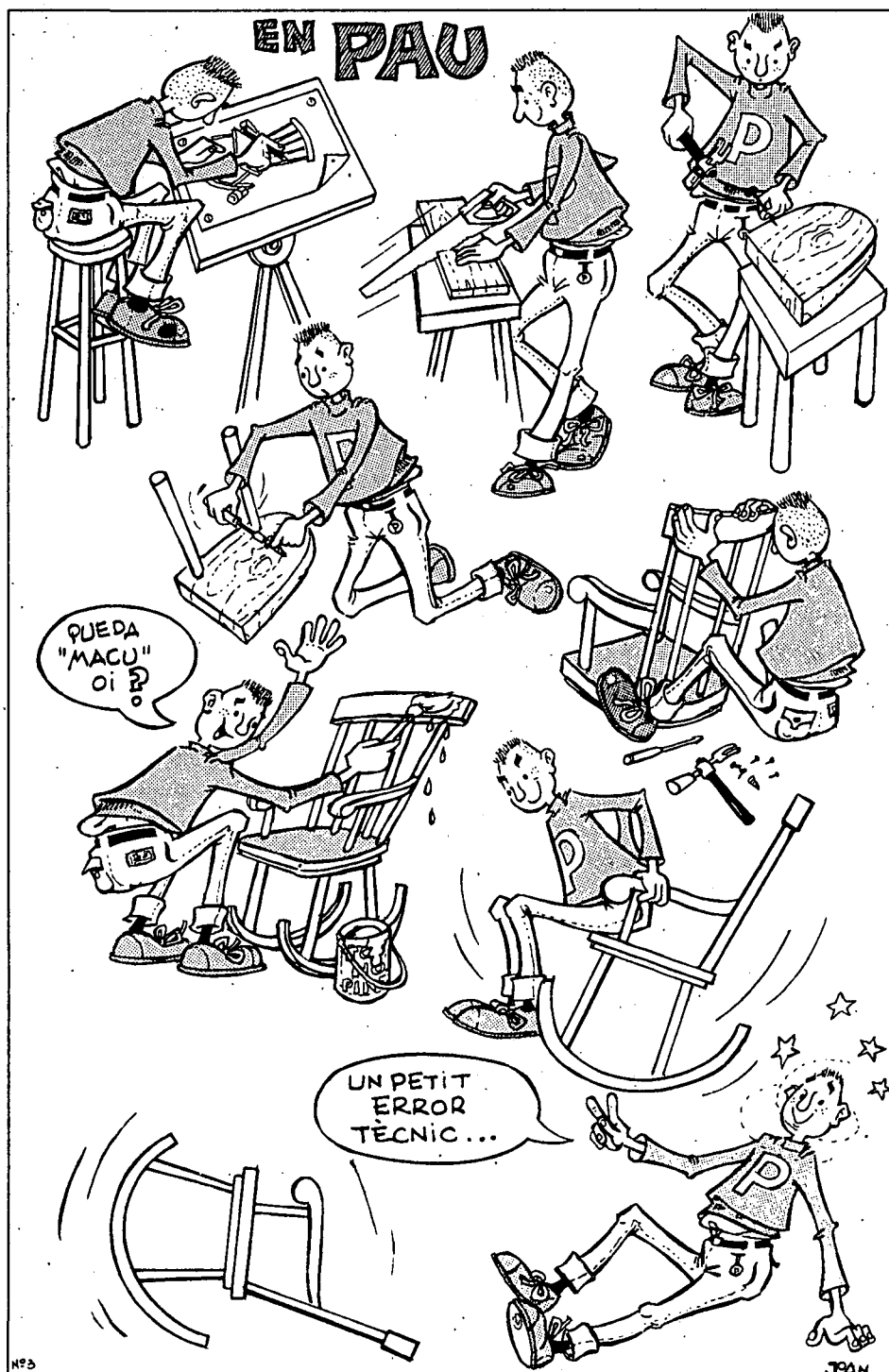
-No sé què vol dir això.

-Doncs, mira, que a mesura que creixes en edat i en coneixements, fessis també més capaç de comprendre les persones i les coses. Tu ja veus que a la vida no tot són flors i violes. Hi ha dificultats i entrebancs. Les persones hem d'estar sempre a punt per afrontar-les i fer que la vida sigui per a tots plena de comprensió i d'estimació. M'entens?

-Potser no gaire. Però m'agrada que em diguis aquestes coses. Tu ja has viscut molt i em pots ensenyar... no sé... què cal pensar i fer quan un es troba amb això o amb allò.

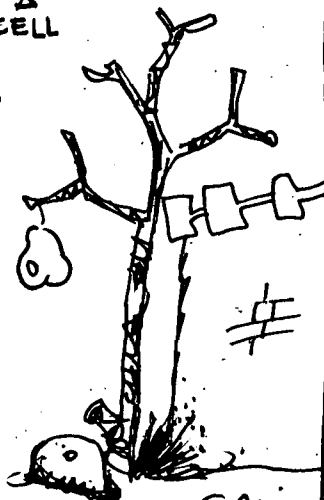
-Escolta, ¿anem a donar un vol?

(I he marxat carrer enllà amb el pare, més content que un pèsol).



LA PERERA DE MOLLÓ

EN PAPITU ES FICA A UN POU SEGUINT L'OCELL QUE S'EMPORTA LES PEREG DE LA PERERA DE CASA SEVA. DINTRE EL POU HI HA UN FOSC PASSADÍS I AL FONS UNA PORTA.



GALI

EL NOI TRUCA I SURT UNA BRUIXA MOLT LLETJA.

ON ÉS L'OCELL, AVIA?



JO NO HO SÉ PAS. SEGUEIX AQUEST PASSADÍS I POTSER EL TROBARÀS.



JA N'ESTIC TIP DE CAMINAR. QUAN TROBI EL PASSARELL M'EL FARE ROSTIT.

VAG QUE VINC!



PERÒ QUAN ARRIBA A LA FI DEL TÚNEL TROBA UN SENYOR ...

A VEURE SI ARA EN TRAURE L'ÀGUA CLARA...



PERÒ QUAN S'HI ACOSTA VEU QUE NO ÉS UN SENYOR SINO UN GEGANT AMB MOLT MALES PUCES.

GRRR. GRR!



Flors, pedres i ocells

La nit és freda que glaça.

Francesc fa oració dins una petita cabana, prop de la Porciúncula. Tremola de fredor: sense llenya, sense foc, sense llum.

El diable el tempta amb uns pensaments insòlits i extravagants: el cos d'una noia seductora podria reanimar-lo, potser. Fa tant de fred! Recorda totes les donzelles bufones d'Assís i rodalia: els seus amors, els seus llavis, els seus ulls i les seves paraules. Toma a la seva ment la música, el ball, els saraus i fardaneres d'aquelles nits de gatzara, als estius...

Francesc reacciona. Per reeixir de la temptació surt fora de la cabanya. Fa un vent gebrat. I és ras i fosc. Es despulla i, nu, es llança damunt un esbarzer, ple de punxes llargues i de drupes negres.

Al contacte de la seva carn, l'esbarzer es transmuta miraculosament en un roser; en un roser sense espines i amb les fulles tacades de vermell.

Més tard escriuria ple d'experiència:

-On el temor de Déu guarda l'atri, l'enemic no troba lloc d'entrada.

Hi ha encara avui rebrots d'aquell roser. I té les fulles igualment rogenques.

El roser vermell, el petit claustre, el pou d'aigua i una imatge de terrissa del sant, sobre les mans del qual, hi fan niu cada any les aloses: tot això és el convent antic de Santa Maria dels Àngels.

Un record de l'amor de Francesc als elements més



bells de la natura: aigua, flors, pedres, ocells i un roser vermell sense espines.

DEL LLIBRE "FRANCESC D'ASSÍS, SANT ECOLOGISTA". EDITORIAL CLARET

Busqueu l'evangel·li del diumenge: Evangel·li segons sant Marc, capítol 3, versets del 20 al 36 (Mc 3:20-36).

Reflexionem: 1. En el nostre cor, i en tot el món que ens envolta, és ben clar que hi ha una lluita entre el bé i el mal. Nosaltres com a noies i nols cristians, sabem que estem compromesos a fer el bé. El cristià és una persona apassionada per fer el bé.

2. Jesús lluità contra el mal. Perquè Déu no el vol el mal, ni vol que les persones pateixin, ni que corrin el risc de perdre la vida eterna. El pitjor mal és aquell que hi ha en el nostre cor. D'aquest mal, només Jesús pot curar-nos-en plenament.

3. De cara a Déu allò més important és tenir el cor obert a l'amor universal. Estimar Déu, estimar tothom, és més important que aquell afecte natural que brota dels lligams familiars. Jesús rodejat de pobres, de malalts, de persones senzilles i humils que escolten la seva paraula diu: "Aquests són la meua mare i els meus familiars."

■ El mossèn

JESÚS ENS PARLA



La cabra que volia la lluna

Anava un dia passejant per la muntanya el vell cérvol gris. El vell cérvol gris tenia fama de ser un dels animals més intel·ligents de tot el bosc i de tota la muntanya.

Vet aquí que aquell vespre, mentre passejava tranquil·lament com tantes altres vegades, va topar-se amb una petita cabra que no parava de saltar.

-Per què saltes, amiga cabra? -va preguntar-li el cérvol- on vols arribar?

-Vull arribar a tocar la

lluna, vull saltar tan alt que pugui agafar la lluna amb la boca -va respondre-li la cabra.

-Cabra boja! No saps que això és del tot impossible?! Mai no ho aconseguiràs!!

La cabra però, no va voler fer-li cas, i va continuar saltant una i una altra vegada sense defallir.

Heus aquí que un temps més tard, el cérvol va tornar a trobar la cabra.

-Saps, vell cérvol gris,

no he aconseguit la lluna, però si t'hagués fet cas ara seria morta o presa -va dir la cabra.

-Què vols dir? -preguntà el cérvol que no entenia res de res.

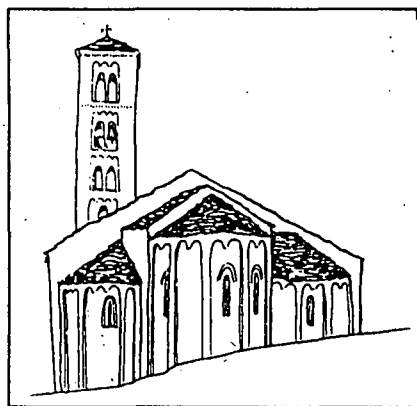
-Tot just després de parlar amb tu uns caçadors van posar-nos una trampa a unes companyes i ami. Ens van tancar entre unes tanques molt altes, i encara hi seria si no hagués après a saltar més alt que ningú. Les meves germanes no es van poder escapar per-

què els seus salts eren massa curts, però jo m'havia entrenat pels meus salts quan intentava arribar a la lluna, i no em va ser difícil saltar la tanca i fugir. -Va explicar la cabra.

Aquell dia el vell cérvol gris va aprendre una bona lliçó: els somnis, malgrat que no arribin a realitzar-se, mentre ens esforcem per fer-los realitat, millorem i aprenem més coses que les que mai podríem somniar.

VIURE EN L'ESGLÉSIA

Corpus



• LA PROCESSÓ

És la tarda de la solemnitat del Cos i de la Sang del Senyor. Les campanes han començat a repicar amb to de gran festa. S'ha acabat la missa solemne, i la processó amb el Santíssim Sagrament es disposa a iniciar el seu recorregut. El pa sagrat de l'Eucaristia -el Cos de Crist- és col·locat en la custòdia resplendent, i així serà mostrat a tothom, pel carrer. A la missa que acaba ha estat al centre de la celebració: sota les aparences del pa i del calze, el Senyor de la glòria s'ha donat una vegada més a la seva Església, perquè aquesta celebrés "el memorial del Senyor", el seu sacrifici pasqual, i perquè ella, l'Església, pogués unir-se a l'ofrena: sacrifici de Crist, donat a l'Església, perquè pugui ser el "seu" sacrifici. L'assemblea ha pogut així participar del banquet del Regne, de la taula que anuncia la taula celestial, perquè el Do és el mateix: la comunió amb el Crist de la glòria.

Però ara aquest pa sagrat, en comptes de portar-lo al sagrari desseguida, on els fidels puguin tenir-ne una Reserva en cas de malaltia, o combregar quan no poden fer-ho durant la celebració d'una missa, és portat en processó solemne i pública pel carrer, oferint-lo a l'adoració dels fidels. Després ja serà portat al sagrari, i allí podrà continuar essent objecte d'adoració en la fe.

La processó del Corpus és, per a molts cristians, un record entranyable, i encara avui és una possibilitat que val la pena ponderar, amb realisme pastoral i sentit de la pedagogia de la fe. La processó del Corpus ha nascut, certament, en un context sociològic de la fe cristiana força divers del que nosaltres vivim en les nostres ciutats, però el context actual segurament ofereix unes altres oportunitats que, en alguns casos, poden donar a la processó un sentit absolutament vàlid: el testimoni de la fe de la comunitat cristiana. Ho insinuava fa anys, el 1980, el papa Joan Pau II en la seva carta sobre "La cena del Senyor": "En la nostra societat pluralista, i a vegades també deliberadament secularitzada, la fe viva de la comunitat cristiana -fe conscient fins i tot dels propis drets respecte a tots els qui no comparteixen la mateixa fe- garanteix a aquest 'sacrum' el dret de ciutadania. El deure de respectar la fe de cadascú és al mateix temps correlatiu al dret natural i civil de la llibertat de consciència i de religió" (vegeu Documents d'Església n. 303, 1980, c. 656).

• LA CUSTÒDIA

Heus aquí, doncs, la processó de Corpus que comença. Al centre de tot, l'Eucaristia portada solemnement a la custòdia. Custòdies admirables les que avui surten al carrer. Quan les generacions que ens han precedit encarregaven als orfebres més competents l'elaboració i la cura de les grans custòdies que encara avui admirem com objectes preciosos d'arts sagrat,

¿què pensaven, què feien? Em sembla que la resposta és bastant òbvia: estaven convençuts que, a la seva manera, retien un homenatge a Jesucrist, el Senyor, la presència real del qual en l'Eucaristia era fermament creguda per ells. Admetem, si volem, que poguéssim haver-hi una punta de competitivitat entre catedrals, per exemple, sobre la grandària i l'ornamentació de la custòdia; ¿en quina obra humana no entra la nostra petitesa? Però, en si mateix, el perquè de l'obra procedia de la fe cristiana, i raonava més o menys així: al Senyor present en l'Eucaristia cal tributar-li el màxim d'homenatge possible, a través dels elements de què disposem, entre els homes, per manifestar la nostra reverència. Tant, si més no, com el valor artístic d'aquestes custòdies, ens impressiona encara avui la força popular de la fe cristiana d'aquelles generacions.

A nosaltres ens toca avui reflexionar sobre les manifestacions que fem de la nostra fe en aspectes paral·lels. Alguna vegada hom sent a dir que, actualment, preferim més esmerçar els diners a subvenir necessitats socials i personals. ¿Qui pot negar que fer això és perfectament cristià? Però em sembla que cal fer dues observacions: una, que això no treu pas el caràcter certament cristià d'esmerçar els diners també en la bellesa i la dignitat del que es refereix al culte litúrgic o popular; l'altra, que les generacions passades, que ens deixaren el testimoni que comentem, no per això deixaren de pensar en els pobres, com ens demostra la història de l'Església.

• L'ADORACIÓ

I quan veiem l'Eucaristia, l'adorem. L'Eucaristia, com recorda el Concili Tridentí, no ha estat instituïda per Jesucrist per ser adorada. En efecte: Jesús ha dit: "Preneu i mengeu-ne tots..." Però això no significa, continua amb raó el Concili de Trento, que no hagi de ser adorat el Senyor, present sota aquestes aparences del pa i del vi eucarístics. Més encara: en la nostra relació amb l'Eucaristia, no hi ha un moment d'adoració separat del moment de la celebració, del menjar i del beure els sagrats aliments. Els cristians celebrem l'Eucaristia amb actitud interna de profunda adoració, perquè la fe ens porta a fer-ho. "No tractem l'Eucaristia -ho deia ja sant Justí a la meitat del segle II- com si fos un pa o un vi qualsevol". No esperem pas a agenollar-nos davant del sagrari, o quan passa la custòdia amb l'Eucaristia en la processó del Corpus.

Però, alhora, és cert que si no hi ha moments en els quals, en el tracte amb l'Eucaristia, predomina específicament l'adoració, aquesta no sorgirà fàcilment en el moment de la celebració. Es tracta, en definitiva, de fomentar una actitud permanent, i aquesta només es fomenta amb actes repetits. Per això avui, en participar a la processó de Corpus, pensem també les hores d'adoració davant del Santíssim Sagrament.

LECTURES DEL DIUMENGE

SOLEMNITAT DEL COS I DE LA SANG DE CRIST

"AQUESTA ÉS LA SANG DE L'ALIANÇA QUE EL SENYOR FA AMB NOSALTRES"

La ratificació de l'aliança entre Déu i el poble, al Sinaí, es fa per la comunió d'una mateixa sang vessada sobre l'altar -símbol de la presència divina- i sobre el poble. La narració de l'Èxode ressona en les paraules de la institució de l'Eucaristia, especialment tal com les presenten sant Marc (vegeu l'evangeli) i sant Mateu. La sang és, a l'Escriptura, la visibilització de la vida. Fer aliança en la sang és entrar en comunió de vida. Quan es tracta d'aliança amb el Senyor, sempre hi ha un desnivell: no és pas entre iguals! L'aliança amb el Senyor és, primer de tot, un do que el Senyor fa al seu poble.

Lectura del llibre de l'Èxode (24:3-8)

En aquell temps, Moïses anà a comunicar al poble tot el que el Senyor li havia dit i tot el que havia ordenat. El poble sencer, a una sola veu, respongué: "Farem tot el que diu el Senyor". Moïses escriví totes les paraules del Senyor, i l'endemà, de bon matí, erigí un altar al peu de la muntanya i plantà dotze pedres, per les dotze tribus d'Israel. Després encomanà als joves del poble d'Israel que oferissin víctimes en holocaust i immolassin vedells com a víctimes de comunió. Ell recollí en gibrells la meitat de la sang, i amb l'altra meitat aspergí l'altar. Després prengué el document de l'aliança i el llegí al poble en veu alta. El poble respongué: "Farem tot el que diu el Senyor, l'obeïrem en tot". Llavors Moïses aspergí el poble amb la sang i digué: "Aquesta és la sang de l'aliança que el Senyor fa amb vosaltres d'acord amb les paraules escrites aquí".

"INVOCANT EL NOM DEL SENYOR, ALÇARÉ EL CALZE PER CELEBRAR LA SALVACIÓ"

El tema de la sang de l'aliança es transforma, en el salm, en el tema eucarístic. L'Església, "per celebrar la salvació" de Crist als homes, fa precisament això que diu el salm: alçar el calze del Senyor, que conté la seva sang preciosa, invocant el seu Nom! És precisament el que el Senyor ens ha manat fer, i per això estem segurs que és la manera de "retornar al Senyor" tot el bé que Ell ens ha fet. Tal com diem en el cànon romà: "dels béns que Vós mateix ens doneu... oferim".

Salm 115: 12-13, 15-16, 17-18 (R.: 13)

¿Com podria retornar al Senyor
tot el bé que m'ha fet?
Invocant el seu nom, alçaré el calze
per celebrar la salvació.

**R.: Invocant el seu nom, alçaré el calze
per celebrar la salvació del Senyor.**

Al Senyor li doldria
la mort dels qui l'estimen.
Ah, Senyor, sóc el vostre servent,
ho sóc des del dia que vaig néixer.
Vós em trencàreu les cadenes. **R.**

Us oferiré una víctima d'acció de gràcies,
invocant el vostre nom,
compliré les meves prometes,

ho faré davant del poble. **R.**

"LA SANG DE CRIST ENS PURIFICARÀ"

La contemplació del misteri de Crist entrant al lloc sant "amb la pròpia sang" ens introdueix al misteri mateix que celebrem en l'Eucaristia: la comunió actual i real amb aquesta sang que purifica, oferta al Pare pel Crist sempre viu a la seva dreta, oferta present sobre l'altar sota el misteri del pa de vida i del calze de la salvació.

Lectura de la carta als cristians hebreus (9:11-15)

Crist ha vingut com a gran sacerdot del món renovat que ara comença. Ha entrat una vegada per sempre al lloc sant, passant per un tabernacle més gran i més perfecte, no fet per mans d'homes, ja que no pertany al món creat; i no s'ha servit de la sang de bocs i de vedells, sinó que amb la seva pròpia sang ens ha redimit per sempre. Segons la Llei de Moïses, la sang dels bocs i dels vedells i la cendra de la vedella, aspergida sobre els qui estaven contaminats, purificava i santificava exteriorment. Ara, però, Crist s'ha ofert ell mateix a Déu, per l'Esperit Sant, com a víctima sense tara. Per això, i amb molta més raó, la sang del Crist ens purificarà de les obres que porten la mort, perquè puguem donar culte al Déu viu. El Crist, doncs, és mitjancer d'una nova aliança, perquè ha mort en rescat de les culpes comeses sota la primera. Per ell, els qui eren cridats a l'herència eterna reben allò que Déu els havia promès.

"AIXÒ ÉS EL MEU COS. AIXÒ ÉS LA MEVA SANG"

La narració de la institució de l'Eucaristia ens porta al moment inicial de les nostres celebracions. Les frases de Jesús, a l'evangeli de Marc, són gairebé estilitzades, sintètiques. Les paraules sobre el calze són paral·leles a les de Moïses en l'aliança sinàtica (vegeu primera lectura).

Lectura de l'evangeli segons sant Marc (14:12-16, 22-26)

El primer dia dels Àzims, quan la gent immolava l'anyell pasqual, els deixebles digueren a Jesús: "¿On voleu que anem a preparar-vos el lloc perquè puguem menjar l'anyell pasqual?" Ell envià dos dels seus deixebles amb aquesta consigna: "Aneu a la ciutat i us trobareu amb un home que duu una gerra d'aigua. Seguiu-lo, i allà on entri digueu al cap de casa: El mestre pregunta on l'allotjareu per poder menjar l'anyell pasqual amb els seus deixebles. Ell us ensenyarà dalt la casa una sala gran, arreglada amb estores i coixins. Prepareu-nos allà el sopar". Els deixebles se n'anaren. Arribant a la ciutat, ho trobaren tot com Jesús els ho havia dit i prepararen el sopar pasqual.

I mentre menjaven, Jesús prengué el pa, digué la benedicció, el partí, els el donà i digué: "Preneu-lo: això és el meu cos". Després prengué el calze, digué l'acció de gràcies, els donà i en begueren tots. I els digué: "Això és la meva sang, la sang de l'aliança, vessada per tots els homes. Us ho dic amb tota veritat: ja no beuré més d'aquest fruit de la vinya fins al dia que en beuré de novell en el Regne de Déu".

Després de cantar l'himne, sortiren cap a la muntanya de les Oliveres.

Dijous, 30 de maig de 1991

25 anys d'adoració perpètua

És característica la silueta del Temple Expiatori del Sagrat Cor de Jesús al cim del Tibidabo, que domina la ciutat de Barcelona. Tots els que arriben a la plaça, amb el funicular o amb cotxe, queden impressionats per l'alçada i els bons materials d'aquesta construcció dirigida per Enric i Josep Maria Sagnier, pare i fill, marquesos pontifics de Sagnier. La construcció va durar uns 60 anys, del 1902 al 1961, i si el seu exterior impressiona, encara captiva més l'interior de la Cripta, esplendorosa pels mosaics i les estàtues.

Malgrat tot, la riquesa del Tibidabo no es troba en aquests elements que es veuen immediatament, sinó en la vida cristiana que anima com a parròquia, escolania, casa d'espiritualitat i, especialment, l'Adoració Perpètua a Jesús Eucaristia.

Cinc anys després de la conclusió de les obres es va inaugurar solemnement. Era la nit del dissabte següent a la festa del Sagrat Cor de Jesús, el 18 de juny de 1966. Ara es compleixen els 25 anys, les Noces d'Argent.

Catalunya Cristiana s'uneix a l'efemèride amb aquest especial que, després d'unes pinzellades sobre el temple i les seves activitats, presentarà els trets de l'Adoració Perpètua, completats amb uns altres més generals sobre l'Adoració Nocturna, tant masculina com femenina, en àmbits més amplis.

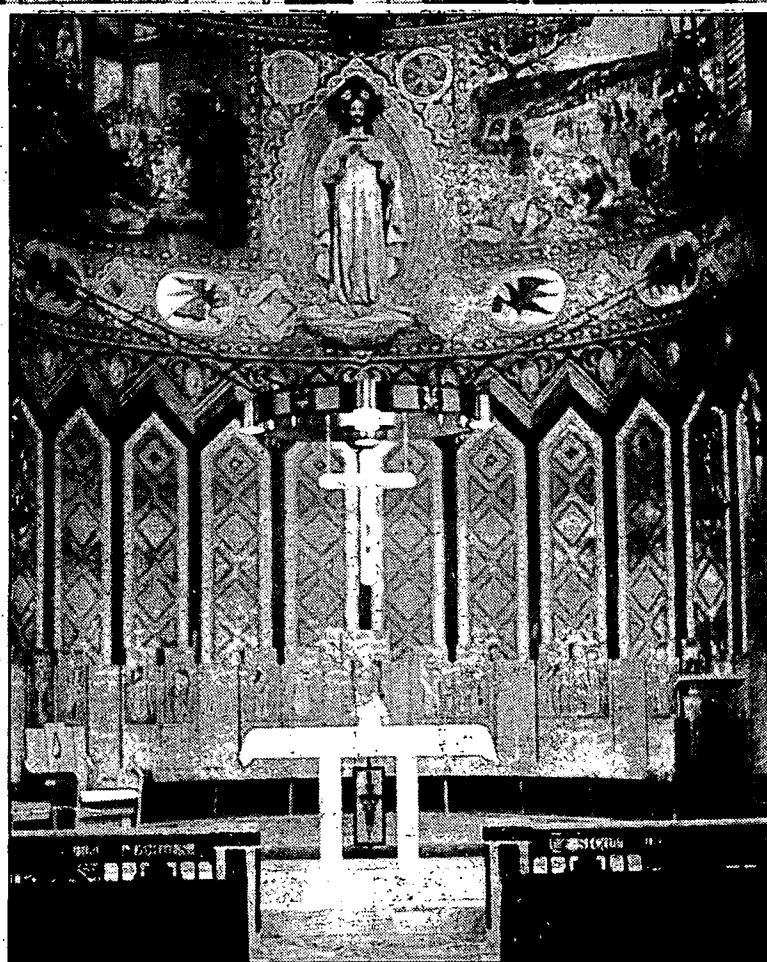
La celebració s'està realitzant des del dia del Sagrat Cor de l'any passat, el 22 de juny de 1990. El Sr. Nunci, monsenyor Mario Tagliaferri, va presidir la solemne Eucaristia i va oferir una profunda reflexió als adoradors en l'homilia. Durant aquest any s'ha renovat, d'acord amb l'evolució de la Litúrgia després del Concili, l'altar de la Cripta (27 de gener de 1991). El dia 7 de juny, festa del Sagrat Cor, monsenyor Ricard Maria Carles, arquebisbe de Barcelona, presidirà l'Eucaristia. Heus aquí el programa:

7 de juny de 1991

**SOLEMNITAT DEL SAGRAT COR DE JESÚS
EN EL SEU TEMPLE EXPIATORI DEL TIBIDABO
EN CELEBRAR-SE LES NOCES D'ARGENT DE L'ADORACIÓ PERPÈTUA**

Misses a les 8, 10'15, 11'15, 12'15 i 13'15

- 16'30** Concentració a la Basílica de l'APOSTOLAT DELS MALALTS amb Eucaristia, oració, plàtica i benedicció eucarística a càrrec del P. Julio Otero SI, director de l'obra.
- 19'00** CONCELEBRACIÓ EUCARÍSTICA, presidida pel senyor Arquebisbe de Barcelona, monsenyor RICARD MARIA CARLES. Cants litúrgics fets per l'Escolania del Tibidabo. Hi estan invitats els devots del Sagrat Cor, especialment els feligresos de la Parròquia del Tibidabo i els caps de torn de l'Adoració, tant Nocturna com Diürna. En acabar, des del balcó central de la façana de la Basílica, benedicció de la ciutat.
- 23'15** Inici de la Missa de la Vetlla Extraordinària d'Adoració a la mateixa hora en què començava fa 25 anys.



Dijous, 30 de maig de 1991

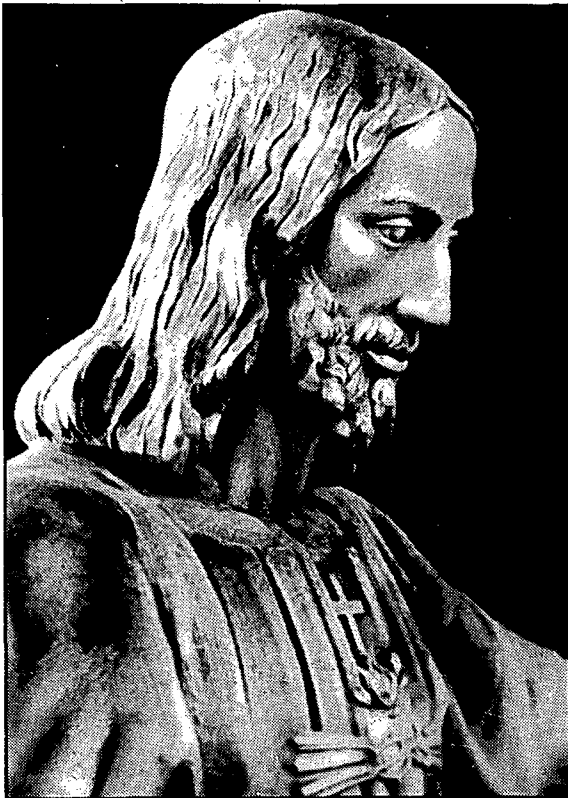
El Temple del Tibidabo, forçosament de poca superfície si no es volia rebaixar considerablement l'altitud del seu emplaçament, fou concebut des d'un principi com a pedestal d'una gran estàtua del Cor de Jesús: això apareix clarament des del primer esbós de l'arquitecte Enric Sagnier. La gran estàtua plasmarà el desig de proclamar que Crist és l'Amor sobre tot amor per als creients, i de col·locar-lo en el seu lloc suprem de l'univers, amb afirmació de la seva senyoria o reialesa universal, amb un **"regne de la veritat i la vida, de la santedat i la gràcia, de la justícia, l'amor i la pau"**.

Per tot això Jesús no apareix coronat o beneït amb els braços una mica caiguts; s'ha preferit presentar-lo amb el cor visible i amb els braços horitzontalment estesos recordant la seva creu i la seva voluntat d'acollir tothom per formar un sol poble. Un detall important: l'estàtua actual ha pres les seves faccions de l'Home de la Sinode (o Llençol Sant), trets en veritat nobles i amables per damunt de qualsevol altra representació.

Allarg dels 75 anys de la construcció del temple, col·locar Crist en el vèrtex i fer-lo visible fins i tot de nit a través d'una adequada il·luminació ha estat un objectiu anticipat pels constructors i donants: l'estàtua va estar a punt abans d'acabar el pedestal tant la del 1935 -destruïda poc més d'un any després- com la col·locada en la terrassa davantera el 1950, la qual va haver d'esperar allí durant onze anys la seva col·locació en el lloc definitiu.

La primera estàtua era obra de Frederic Marés, de 8 metres d'altura i 5 tones de pes, fosa en els tallers Gimeno.

L'estàtua del Sagrat Cor



En la seva preparació s'utilitzaren 20 tones de fang, 15 de guix, 60 de carbó, 40 de llenya i 15 de bronze.

Fou beneïda el 3 de febrer de 1935 pel doctor Iruja, bisbe de Barcelona, davant de 14.000 persones, i fou enderrocada el 25 de juliol de 1936, destruïda per l'odi antireligiós que produí tants màrtirs i tantes destruccions.

En reparació d'aquest acte, tres anys justos després, el 25 de juliol de 1939, en una processó reparadora de 8.000 persones des de la plaça Borràs fins a dalt de la muntanya, es portà a coll i s'entronitzà en el mateix pedestal de l'estàtua una gran creu de 9 metres de longitud i uns mil quilograms de pes.

L'estàtua actual, obra de Josep Miret, es va fondre en bronze en els tallers Barberí d'Olot. Té 7 metres i mig d'altura i pesa 4.800 quilograms. Fou beneïda en la terrassa davantera del temple el 3 de desembre de 1950 pel doctor Modrego, bisbe de Barcelona, i fou pujada al punt més alt del temple el 10 d'octubre del 1961, en complir-se els 75 anys de la donació dels terrenys a Sant Joan Bosco.

Joan XXIII, en encendre per primera vegada la il·luminació exterior del conjunt (21-10-1961) havia dit: "En il·luminar aquest monument al Sagrat Cor i la muntanya del Tibidabo, corona de Barcelona, pedestal i tron de Crist Rei, volem invocar la seva benivolència sobre aquesta magnífica ciutat i sobre Espanya sencera, que paternalment beneïm".

♦ J.C.

Com estan organitzats els adoradors del Tibidabo

Cal distingir de bon començament l'adoració diürna, que naturalment també fa més de 25 anys que funciona, està formada per persones que es van comprometre a pujar una o més hores del dia en una data determinada del mes, per exemple, de 4 a 6 de la tarda del tercer dijous, i gràcies a una intensa gestió en molts ambients es va aconseguir omplir tota la agenda mensual. D'això ja fa 25 anys. Després, els anys que van passant, les malalties, els tres o quatre transports públics que s'ha d'agafar successivament per arribar dalt del Tibidabo amb el seu cost creixent, el temps que exigeixen i fins i tot el problema de pujar i baixar, han disminuït el nombre de persones que, tot i que poden pujar en grups familiars, pugen quasi tots indivi-

dualment i a hores diferents, a l'adoració nocturna, com s'explica més avall.

Es comprèn, doncs, que l'Adoració Diürna es realitzi de manera irregular segons l'hora del dia i el clima. De tota manera, està assegurada la presència d'alguna persona en oració des de les 6 del matí (quan marxen els adoradors nocturns) fins a les deu del vespre (quan arriba el capellà del torn). En el cas que faltin adoradors que pugin de la ciutat, hi ha algun Salesià de la Casa o algunes persones que viuen dalt de la muntanya que cobreixen les hores extremes o bé de 2 a 4 de la tarda. Les estades i les pelegrinacions mensuals no acaben de donar consistència comunitària als adoradors diürns, i és difícil precisar-ne tant el nombre

com les hores dedicades men-

L'Adoració Nocturna

La seva organització té una antiguitat de més de cent anys, i per tant el seu funcionament és més precís. Els 25 anys llargs de funcionament del Tibidabo han anat perfeccionant detalls que ajuden a la seva estabilitat i satisfacció. Ja que l'hora d'inici i d'acabament, les 11 de la nit i les sis del matí, és fixa, un viatge de microbús és efectiu per a la major part de les vetlles, ja que hi ha adoradors que no pugen amb cotxe particular. Se'n poden veure més detalls a **Impressions d'una nit de Vetlla**.

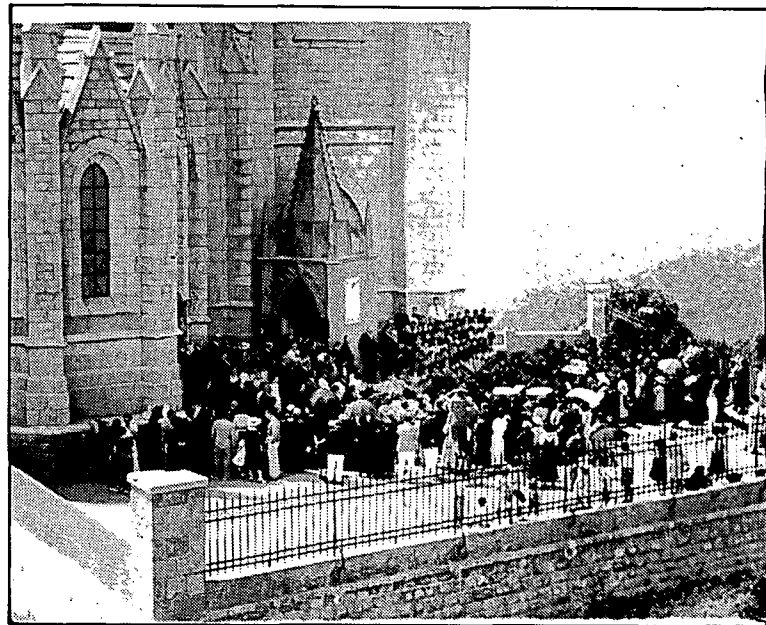
Durant aquest any s'han revisat les llistes de cada torn. El 31 de desembre, el total d'Adoradors Nocturns era de 566; la mitjana de presents en cada Vigília és de 12, aproximadament dos terços dels inscrits, ja que no tots poden assistir tots els mesos al seu torn, i recuperen unint-se a un altre. El torn més nombrós és el de Santa Maria de Gràcia de Cornellà, del tercer dimarts, amb 50 adoradors; després hi ha el del Sagrat Cor amb 26, i els de Sant Lluís Gonçaga amb 36 i el de Nostra Senyora de Lourdes i de Santa Teresina amb 29 fins a finals de setembre, que es van partir per formar un altre torn en substitució d'un altre que havia quedat reduït a un mínim. Un gran sentit de solidaritat facilita la solució dels problemes que es presenten per causes molt variades: ancianitat, canvi de treball o de domicili, estudis, etc. Amb aquest propòsit cal mencionar el torn 32, sota la protecció de Sant Rafael: s'hi agrupen, més que res espiritual-

ment, els que, pel fet de ser ~~admiradors~~ de tenir un treball irregular, han de buscar cada mes una data compatible amb les seves obligacions per poder seguir fent el seu torn mensual.

Els 31 Torns del Tibidabo -i aquest excepcional Torn 32 del que acabem de parlar- formen

amb una capacitat total per a 22 llocs. S'ha renovat amb bastants detalls la sala dels Adoradors, entre els quals cal destacar una fornícula, sempre il·luminada, amb la imatge de la Verge.

La Junta, amb reunions bimensuals, estudia i pren les decisions convenients per al bon funciona-



una Secció de l'Adoració Nocturna de l'Arxidiòcesi de Barcelona. Davant de les insistències de les esposes, filles, o d'altres familiars dels Adoradors, i sabent que existeix a Barcelona i molt ben organitzada la Casa d'ANFE amb l'Església del Santíssim Sagrament per l'Adoració Nocturna Femenina, només s'admeten per excepció **dos torns familiars** d'Adoració Nocturna al Tibidabo. A la Diürna no s'hi posa cap limitació.

Durant aquest any s'ha completat el mobiliari dels dos dormitoris distribuïts en cambretes

ment sense problemes de tots i cada un dels torns, i cada vegada aprova les despeses necessàries. Malgrat tot, reconeixem que no paguem ni la meitat del que ens costaria el lloguer d'un microbús, ni molt menys la gran reforma que va representar fa pocs anys la pavimentació i la subdivisió dels dormitoris. En aquest aspecte s'ha de dir que, juntament amb la disponibilitat de capellans pels torns que no en tenen, la Comunitat Salesiana procura que no ens falti res.

♦ Joan Canals

Altituds sobre el nivell del mar

196	Montjuïc
223	Peu del funicular del Tibidabo
359	Plaça de Vallvidrera
410	Sant Pere Màrtir
414	Observatori Fabra
445	Base de la Torre Collserola TV
500	Plaça del Tibidabo
504	Paviment de la Cripta
518	Cim del Tibidabo
	Ermita Primitiva
	Esplanada sobre la Cripta
	Paviment del temple superior
539	Fi de l'ascensor
558	Vèrtex de les quatre torres laterals
564	Mirador prop de l'estàtua
575	Punt més alt de l'estàtua
713	Punt més alt de la torre Collserola.

Dijous, 30 de maig de 1991

Impressions d'una nit de vetlla

Sóc del torn del tercer divendres... Ho dic per despistar, perquè vull restar inidentificable, o sigui, en l'anonimat. Enguany en fa trenta que pujo al Tibidabo una nit al mes, i a més la Vetlla de Crist Rei i la Nit de Cap d'Any. Només hi he faltat tres cops: una bona grip, un viatge amb la data fixada per uns altres, i una tanda d'exercicis.

La pujada

Des de dos quarts d'onze de la nit -és clar-, estic esperant en aquesta complicada plaça Lesseps, xamfrà amb Pérez Galdós. Llums repartits desigualment, pintades a les parets, cotxes que passen ràpid cada un al seu túnel o a un altre lloc, fora dels taxis lliures que afliuen la marxa veient-me com un possible client. S'equivoen. Jo espero un microbús. Arriba a dos quarts i mig, conduït com sempre pel senyor Àngel Carol, que coneix tots els cotxes que han passat pel Tibidabo durant aquests trenta anys. Coneix tots els Adoradors de la seva línia especial, que puja cap a les onze i baixa cap a les sis, amb petites variants segons els torns: alguns li donen vacances totals, uns altres vacances al matí. Una línia molt discrecional, vaja.

L'arribada

A un quart de dotze -perquè hem esperat uns minuts més els possibles endarrerits- ja som dalt. Premem el timbre sabent que la resposta és de dos temps, com alguns motors.

-O ens obren de seguida, perquè el capellà és a la sagristia, mentre algú altre és a la capella de l'Adoració resant en aquestes hores tranquil·les, o ha arribat abans d'hora;

-O triga una mica en obrir, i això passa perquè ha de creuar la cripta ja que ell hi és sol de guardia.

Salutacions, notícies... i anem seient a les quatre butaques canòniques de la sagristia o a les cadires plegables, mentre uns altres van arribant cadascun a la seva hora, ja que tenien cotxe propi.

Des del setembre se'ls van acabar els problemes d'aparcament causats durant juliol i agost per la gran afluència a les atraccions renovades fins a mitja nit; ara, gràcies a Déu, la gentada se'n va a dos quarts de deu i tenim el terreny lliure.

No tots passen el temps xerrant. Hi ha qui li treu un rendiment espiritual, ja que alguns aprofiten aquests minuts per a confessar-se.

L'engegada del motor

A dos quarts de dotze es passa llista i es distribueixen els torns; uns altres prefereixen fer-ho més tard i sense tanta solemnitat. I després de les breus oracions de la pàgina XXXI (xifres romanes, recalquen els veterans davant d'algun nouvingut), el Capellà ens comenta els punts sobre l'oració extrets de l'Evangeli pel Conseller Nacional, doctor Salvador Iglesias. D'aquests moments jo en diria engegar el motor; a mi em deixen a punt per la Missa i l'hora de Vetlla i per la meua oració diària dels dies següents.

L'experiència enriquida per aquestes reflexions em fa pensar que l'oració és un paisatge infinit que m'arriba a exhaurir, o millor, una conversa que sempre ofereix novetats.

Els comentaris espontanis d'alguns Adoradors ofereixen nous suggeriments que -a vegades amb molt de sentiment- s'han de tallar a les dotze o a les dotze i cinc.

Veniu, Adoradors

Amb el cant eucarístic més popular, "Cantemos al Amor de los amores", ens n'anem cap a la Missa.

Creuem la Cripta, a voltes dibuixant com un cinc començat per sota, i així passem els dotze o vint del torn fent una processó, procedits per la bandera i seguits pel sacerdot revestit.

Arribem a la Capella, i comencem la celebració, que inclou les vespres abans de les lectures. Segueix l'homilia, breu, perquè ja hem escoltat uns minuts abans el mateix sacerdot que ens ha animat a l'oració.

Després de l'oració dels fidels, la litúrgia del sacrifici, amb algun

El Tibidabo és un mirador excepcional de la ciutat de Barcelona. És totalment lògic, per tant, que els monjos, jerònims, establerts a la Vall d'Hebron el 1393, donessin aquest nom cristià al Puig de l'Àliga -518 m-, el punt més elevat de la Serra de Collserola. Molt a prop hi ha la Muntanya del Carmel. Aquests tres noms bíblics, aplicats a paratges aleshores una mica allunyats de la reduïda ciutat de Barcelona (120.000 habitants el 1800; 1.720.000 al 1986), ¿quan començaren a generalitzar-se? És difícil precisar-ho. Ramon Ferrer, a **Barcelona cautiva I** (1815), pàgina 509, menciona el nom de Tibidabo, malgrat que prefereix continuar usant Collserola.

El nom Tibidabo

Tibidabo, és la unió de dues paraules llatines **tibi dabo** (= et donaré) manlevades de Mateu 4,9, versicle que ens dona les paraules de Satanàs en la tercera temptació de Jesús al desert: **Tot això et donaré, si et prosternes davant meu per adorar-me**. Els jerònims imaginaren que el diable podia haver temptat Jesús oferint-li des d'aquesta muntanya tota la riquesa de la ciutat de Barcelona. L'artista plasmà aquesta idea en un finestral del temple superior.

El nom donat pels jerònims a aquesta muntanya preanunciava ja el seu destí religiós, que va quallar en la iniciativa de dotze cavallers barcelonins, acceptada i potenciada per Sant Joan Bosco, que va visitar Barcelona el 1886.



cant, es rendeix bandera durant la consagració i es resa el Magnificat després de combregar.

Comencen els torns

A l'una menys vint la Missa ja s'ha acabat. Fins a dos quarts de sis hi haurà quatre o cinc torns, i ens tornarem a reunir tots per resar junts els Laudes i despedir-nos amb les oracions finals, acabant amb la Salve a la Verge.

Nosaltres resem el Rosari en aquesta hora; d'altres torns prefereixen fer-ho per grups en la seva hora particular de vetlla.

Els que s'encarreguen dels temps intermedis han de partir el seu temps de descans, però sempre hi ha germans adoradors disposats a cobrir aquestes hores més incòmodes. Amb una salut acceptable, i unes bones ganes, no costa massa adaptar-s'hi.

Cada torn resa la Litúrgia de les Lectures continguda en el Manual i d'altres oracions, que encara ens deixen mitja hora lliure per a l'oració personal. Ho veig tot molt ben repartit, ja que reso amb l'Església i per l'Església, i em queda temps per a demanar per mi, pels meus familiars i pels meus amics, o bé per a lloar Jesús Sacramentat pels dons que m'ofereix en la seva bondat.

El comiat

Quan estem a punt d'acabar, cap a les sis del matí, ve a acompanyar-nos don Fidel, que fa veritable honor al seu nom, ja que, als seus vuitanta anys, cada dia és el primer

de la comunitat Salesiana que va a la Capella, i just darrera d'ell ve un altre salesià, el senyor Juan Auledas, que a aquesta hora comença a preparar la sagristia, el temple i els voltants per acollir els visitants durant tot el dia que ara comença.

Mentre, el senyor Carol ha vingut, i el seu cotxe ens deixa altre cop a la plaça Lesseps, on es veuen els primers signes de la ciutat desvetllant-se.

I jo dic en el meu interior: Gràcies, Senyor, perquè t'he pogut dedicar aquesta nit, vigília del gran dia en què et podré gaudir per sempre contemplant-te cara a cara!



Capella de l'Adoració

Des de la cripta, a mà dreta mirant a l'altar major, s'arriba a la capella de l'adoració, que, excavada a la muntanya, se situa per sota de l'escalinata exterior dreta, que condueix a l'ermita primitiva.

Dues parelles de columnes divideixen aquesta capella, d'uns 12 metres d'amplada: a la nau central hi ha constantment exposat Jesús Sagramentat; a la dreta hi ha l'altar de Sant Joan Bosco, amb una talla de Joan Puigdollers i un relleu, en alabastre policromat, del mateix sant acompanyat de molts joves, dalt la paret lateral; aquest relleu, compost de divuit figures, ha estat tallat en una sola peça de 2,38 metres per Josep Miret i pesa 1.800 quilograms. Davant mateix, a la nau esquerra i també d'alabastre, un altre relleu d'infants centrat en Sant Pius X, el Papa que reduí l'edat per admetre els infants a l'Eucaristia. Aquesta nau té a la seva entrada un confessional i en comptes d'altar una petita sagristia.

Terres i parets de tota la capella estan revestits de marbres i mosaics, les voltes estan decorades amb pintures il·luminades per una llum central. Destaquen en el conjunt les pintures de Miquel Farré (1901-1978) en els tres àbsis, especialment

el central, realitzades des del 1947 fins al 1949, amb una extensió de 31 metres quadrats. Ric de color i d'expressió sòbria i profunda és l'Última Cena de l'àbsis central; l'àbsis lateral dret presenta la Mare de Déu amb Jesús en braços amb un grup de Salesians a una banda i les Filles de Maria Auxiliadora a l'altra; l'àbsis lateral esquerre és gairebé un esbós: la Verge protegeix un seminarista i un infant.

Amb tots aquests elements la capella, inaugurada l'octubre de 1949, és un agradable espai de línies senzilles i modernes amb capacitat per a unes cinquanta persones; les seves discretes dimensions fan que grups més reduïts hi trobin un espai proporcionat i tranquil per resar reposadament.

Una porta de la cripta, propera a l'entrada de la capella de l'Adoració Perpètua, dona accés a una escala de cargol que porta a dos pisos col·locats sobre aquesta capella, amb uns vint llits: repartits entre diverses habitacions, permeten el descans dels adoradors en les hores lliures del torn de vetlla. Uns altres prefereixen fer-ho a la sala propera a la sagristia, proveïda d'autoservei de refrescs i butaques per descansar o conversar.

♦ J.C.

Parla el l'Adoració

Com que ha estat reelegit el propassat 17 de març, portem aquí les seves paraules, recollides pocs dies després de la seva primera elecció.

-Quants anys fa que pugues al Tibidabo?

-El meu pare va pertànyer durant uns cinquanta anys a l'Adoració Nocturna al Santíssim Sagrament de l'Altar, i li agradava endur-se'n quan jo era un nen de set anys. Al seu costat i en companyia seva vaig conèixer l'Adoració Nocturna, i a ell li dec goig d'aquest coneixement d'estar en la Presència de Jesús, de nit; i sempre li tindrè una gratitud especial, que no oblidaré mai.

Quan ja era més gran, a vegades no em venia de gust anar amb ell, i deixava d'anar a l'Adoració, però el meu bon pare m'insistia suaument perquè hi tornés. Durant aquell temps em va arribar a les mans una propaganda sobre l'Adoració, precisament Nocturna, on hi havia una frase de Jesús des de la Creu prou coneguda de tots, i era: Tinc sed... El Senyor va fixar la meua atenció en aquestes dues paraules de tal manera que em vaig proposar amb un desig nou reempendre la meua adoració de nit. Realment, quan el Senyor toca el nostre enteniment tot pren sentit i fins i tot es torna fàcil allò que sembla penós. Es compleixen aquelles paraules: el meu jou és suau i la meua càrrega lleugera.

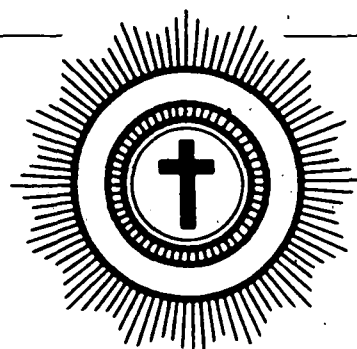
Fèiem l'Adoració a la Parròquia de Santa Anna, on n'érem bastants, però més tard ens van traslladar i vam haver de fer-la a la Capella de Lauria 7; allà en quedàvem pocs. Recordo que demanàvem a Déu en les nostres pregàries que augmentés el nombre d'adoradors del nostre torn; últimament, entre morts i vells, érem només quatre adoradors.

Jo pensava que el Senyor no escoltava la nostra oració, que no ens ho concedia, i m'estranyava, però més tard vaig rebre la resposta en incorporar-me a l'Adoració del Tibidabo. Vaig comprendre que allà el Senyor, al cim de la muntanya i als peus del Sagrat Cor, havia plantat un lloc de pregària i havia cridat a molts que l'adressin.

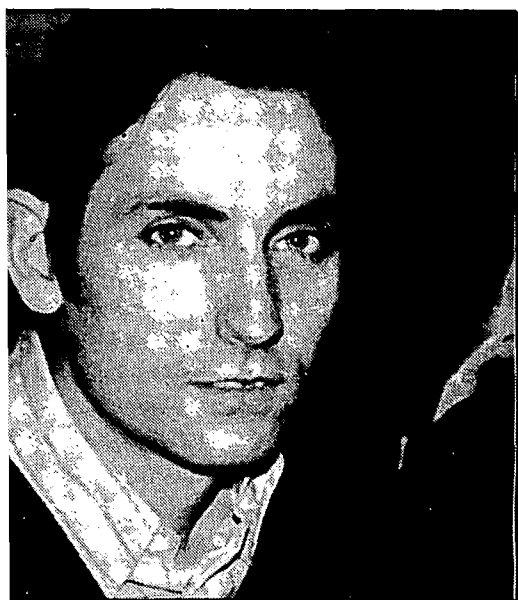
Un primer dissabte de mes, de 1966, després de resar el Rosari a la muntanya, a la Ciutat de la Immaculada, quan ja baixàvem amb l'autocar cap a Barcelona, l'amic senyor Costa -e.p.d.- em va ensenyar des de l'autocar el Temple del Sagrat Cor del Tibidabo, i em va dir: "Mira, en aquell temple fan Adoració Nocturna", i em va convidar a que anés a veure'l. Hi vaig anar, vaig fer una vetlla nocturna i em va agradar. Vaig demanar fer-me adorador i em van indicar que per ser fix hi havia d'assistir tres mesos consecutius, com era costum segons el Reglament. Així ho vaig fer i em vaig inscriure al tercer torn de la Immacula-



President de ó del Tibidabo



ADORACIÓN NOCTURNA TIBIDABO



da; des de llavors sempre hi he anat, gràcies a Déu i a la Verge Maria. Aquest Temple del Cor de Jesús sempre és per a mi un lloc predilecte, un lloc de Pau de Déu. És així, doncs, com vaig saber que hi havia adoració al Tibidabo, i, responent a la seva pregunta, des del 1966 fa vint-i-un anys que pujo al Tibidabo com a Adorador nocturn.

Com a adorador, i per acabar, vull afegir que el que compensa absolutament el sacrifici de la son d'una nit és saber que Ell hi és present i que nosaltres podem apropar-nos-hi i estar sols amb Ell, amb qui sabem que ens estima..., com expressa santa Teresa o com ens diu sant Joan de la Creu: "Aquella eterna fonte està escondida, ¿qué bien sé yo dó tiene su manida, aunque es de noche!"

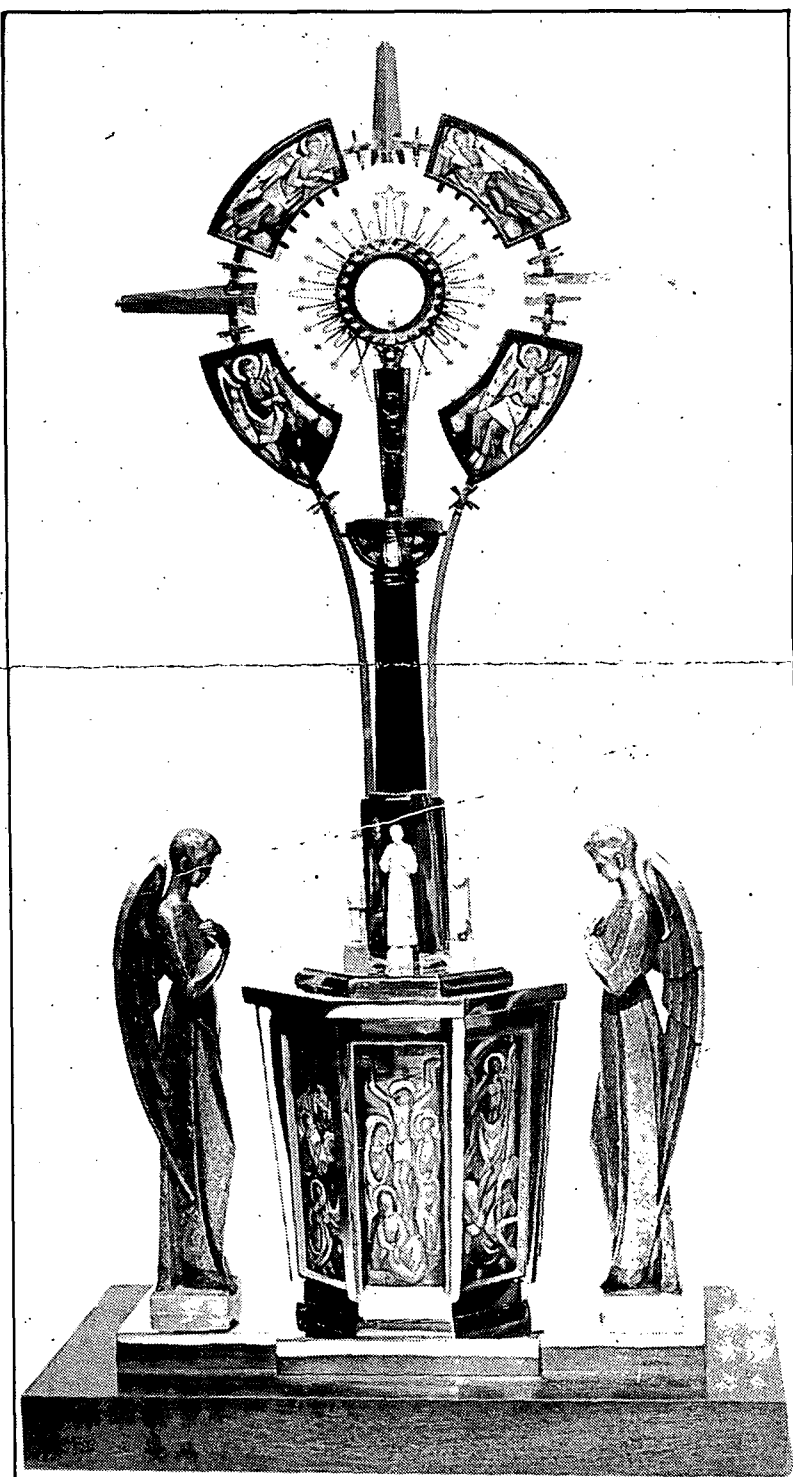
Algunes vegades, durant l'Adoració, i sense adonar-nos-en, gairebé hem palpat la seva presència; d'altres, en canvi, el volem sentir però no ens és possible, com voldríem. És el moment de mirar-lo amb els ulls de la Fe, i sense queixar-nos; ja que com ens deia un adorador, anem allà, no a canvi de res, sino per a ser-li grats. I amb la nostra presència demostrarem que Ell per a nosaltres és el primer, en el nostre temps.

-Quins projectes tens entre mans?

-Un desig que voldria veure fet realitat, en un futur no molt llunyà, és que els Adoradors Nocturns del Tibidabo arribéssim al miler d'inscrits; això suposaria ser gairebé el doble dels que som ara. Amb aquest fi hi ha al projecte de dur a terme una forma de divulgació vertical, en perscna, d'uns a altres, parlant de l'Adoració i donant un follet explicatiu. Malgrat tot, vull recordar aquí especialment que, abans de tot, per molt que poguem intentar humanament en aquest sentit, hem de tenir present que farà més un buf de l'Esperit que tots els nostres esforços. El més efectiu crec que seria que cada adorador demanés en la nit de la seva adoració, amb fe i amor, que augmentés el nombre d'Adoradors Nocturns, per a glòria de Jesús Sagramentat.

Tinguem present que en una ciutat tan poblada com és Barcelona s'han de poder trobar 500 germans que tinguin interès per aquesta bella activitat que és l'Adoració. Per altra banda, tampoc es tracta de ser molts, sino que, els que siguem, tractem per tots els mitjans de ser autèntics adoradors i fidels a Nostre Senyor.

Un altre desig, més que un projecte, és treballar per tal que tots els adoradors coneguem millor la Verge Maria, Mare nostra, i elevem la nostra atenció cap a Ella, al seu Cor Immaculat.



Consell Directiu de la secció del Tibidabo

Don Joan Canals i Pujol
Don Josep Maria Rovira i Alegret
Don Josep Maria Alsina i Roca
Don Gaietà Huguet i Pareja
Don Cecilio Giménez Bernal
Don Gerard Manresa i Presas
Don Robert Ripoll i Aparicio
Don Josep Garreta i Trenchs
Don José Luis Domínguez Urefia
Don Antonio Sáenz Ródenas
Don Jacint Duran i Gisbert

Director espiritual
President
Vice-president
Secretari
Tresorer
Secretari 2n.
Vocal
Vocal
Vocal
Vocal
President honorari

Dijous, 30 de maig de 1991

L'Adoració Nocturna Masculina a l'Arxidiòcesi de Barcelona

Entrevista amb el Sr. Ramon Sanmartí, President



El dijous, 25 d'abril, el President de l'Adoració Nocturna Arxidiocesana, de Barcelona, Sr. Ramon Sanmartí, em rep en el seu despatx de Lúria, 7, 3er.

-Sr. Sanmartí, esteu recuperat totalment de l'accident sofert fa 16 mesos?

-Onze fractures, i quan un s'acosta als setanta anys, una cosa o altra et deixen. Però no em puc queixar perquè he avançat els terminis previstos pels metges i em puc moure gairebé perfectament. Però per acabar aquest tema personal t'he d'afegir una cosa: la meua estada a la clínica, des de Cap d'Any fins al Dijous Sant, tres mesos i mig, em va fer comprovar que els Adoradors estem units, no tan sols al peu de l'altar sinó també al costat del qui ho necessita. Fou una cosa molt exemplar i estimulante breu tant de visites.

-Els Adoradors, per la seva banda, m'han dit que no tornaven de buit: es feien creus del tremp del seu President que des del primer dia mantingué una moral tan elevada que els metges havien de frenar la seva energia en la recuperació. Però parlem de l'Adoració Nocturna. Com està a Catalunya?

-De les altres diòcesis poca cosa en puc dir en detall. Hi ha els seus alts i baixos, com aquí a Barcelona després de la crisi de tantes associacions catòliques després del Concili, i un xic més

accentuat en les més "devocionals". El quadre que et dono mostra, amb tot, que llevat de Vilanova i la Geltrú, totes les seccions actuals es troben a la ciutat de Barcelona o dintre d'un radi d'uns 30 quilòmetres.

-Llavors, és més devota la població urbana que la rural?

-Nom'atreveixo a dir-ho. Però aquí es poden veure les poblacions amb Seccions de l'Adoració Nocturna Masculina de l'Arxidiòcesi de Barcelona.

-I què preteneu els Adoradors?

-Tens la resposta en l'article quart dels nostres Estatuts: "L'objecte de l'Adoració Nocturna és practicar l'adoració al Santíssim Sagrament durant la nit, units a l'oració constant de l'Església".

-Quantes hores?

-Les vetlles tindran una durada mínima de cinc hores; diu el nostre article 42. En alguns casos la manca de sacerdot, la seguretat de l'església i d'altres motius obliguen a reduir les hores, de vegades les dues o tres següents a la Missa vespertina d'un dissabte.

-Però la Missa, no és al final de la vetlla?

-Una major coherència litúrgica obliga a veure i a realitzar l'adoració a Crist realment present com a continuació de la Missa. D'ençà de poc temps després del Concili hem canviat. I en el cas de les misses vespertines tenim aquest avantatge: en algunes poblacions s'uneixen bastantes persones als Adoradors Nocturns.

-Però, què feu quatre hores després de la Missa?

-Els participants ens distri-

buen per hores, diguem-ne, de guàrdia. I els de cada guàrdia acostumen a dividir l'hora en dues meitats: la primera, d'oració en comú començant per l'Ofici de Lectures, i la segona meitat, d'oració silenciosa, en diàleg individual amb Crist.

-Per allò de "divideix i venceràs"?

-No és pas això. N'hi ha que es passen quatre hores en vetlla i agenollats, perquè el seu dinamisme personal els ha familiaritzat amb l'oració. Com una ajuda a la majoria -i per fer més comunitària l'oració- l'experiència de més de cent anys ha arribat a aquest equilibri de preferir pel començament l'oració de l'Església i algunes oracions més en comú, que deixen a cada u temes per poder aprofundir en silenci si espontàniament no li'n surten d'altres.

-I llavors com acaben?

-Hi ha torns que prefereixen resar el rosari quan estan repartits per hores. Uns altres prefereixen resar-lo tots junts al final. Però tant els uns com els altres acaben amb els Laudes i l'oració litúrgica del matí, ja que s'acaba la vetlla passades les quatre de la matinada. Un cant a la Mare com a salutació és el final de la Vetlla.

-El res en comú, es fa en català o en castellà?

-Això va segons el gust de cada grup i per això disposem del Manual editat en les dues

llengües.

-És més difícil avui l'Adoració Nocturna? Oï que hi entren pocs joves?

-Si no hi ha una fe profunda, és difícil pregar i més difícil sacrificar per això una nit. Depèn molt de l'educació rebuda i assimilada... Però hi ha joves, ja ho crec! Hi ha diversos torns de joves al Tibidabo, alguns d'ells constituïts en Cursets, i cal que digui que la darrera Secció erigida, la de Sentmenat, és de joves.

-Secció, torn, vetlla... Què signifiquen aquests mots?

-Secció és tot el grup d'Adoradors d'una localitat (llevat de la del Tibidabo, cosa comprensible pel seu volum). Torn és el grup que es reuneix una nit cada mes. Vetlla és cada nit d'adoració que realitza un torn.

-O sigui, l'obligació de l'Adorador és fer una vetlla cada mes?

-Sí, aquest és el seu compromís. Al qual s'afegeixen cinc vetlles extraordinàries: Dijous Sant, Corpus, Espigues, Difunts i Cap d'Any.

-I no cansa fer la vetlla 12 i fins 17 vegades l'any?

-Al contrari, com més s'hi va, més beneficiat un se sent; per això no són pocs els qui arriben a ser Veterans (amb 144 vetlles) i veterans constants (amb 250 vetlles) i veterans constants exemplars (amb 500 vetlles), cosa que correspon a uns 10, 20 i 30 anys de fidelitat aproximadament.

-Hi ha fruits constatables?

-El principal és el creixement en amor a Déu i al próxim, cosa difícil de mesurar; però és just de suposar-ho en veure la constància a participar i, sobretot, l'alegria profunda que reflecteixen tots per haver-la pogut realitzar. Entre els més joves sorgeixen vocacions al sacerdot i a la vida religiosa contemplativa, de la qual cosa en dona un indici la poesia que ens va dedicar Verdaguier el 1893...

Gràcies per tot, Sr. Sanmartí. A Déu siguin sempre donades.

♦ Jordi Castells i Puig

Record de la Vetlla Nocturna

Solet vos hi estau a dintre el Sagrari, Jesús amorós,
solet vos hi estau, com dalt del Calvari, mes jo estaré amb Vós.
Jo amb Vós vetllaré; la llàntia apagada mon cor suplirà;
jo amb Vós vetllaré del vespre a l'albada, d'avui a demà.
I un any i l'altre any, vindré fins que mòria, de vespre i matí;
ja en faré el cabdell a dalt de la Glòria dels somnis
d'amor que filo ara ací.

(Capella de la Sang del Pi, 9 d'abril de 1893. Roser de tot l'any, 25 de maig)

Jacint Verdaguier

L'Adoració Nocturna Masculina a l'arxidiòcesi de Barcelona

Seccions	Torns	Adoradors
1. Barcelona-Ciutat	11	140
2. Barcelona-Tibidabo	32	566
3. Badalona	1	47
4. L'Hospitalet	1	21
5. Mataró	1	23
6. Premià	1	10
7. Sabadell	3	15
8. Sant Andreu de Llavaneres	1	19
9. Sentmenat	1	18
10. Vilanova i la Geltrú	1	17
11. Vilassar de Mar	1	6
Totals	54	882

Adoració Nocturna Masculina Consell Arxidiocesà de Barcelona

President: Sr. Ramon Sanmartí i Clota
Vice-president 1er.: Sr. Enric Blesa Cateura
Vice-president 2n.: Sr. Josep M. Rovira i Alegret
Secretari: Sr. Antero Muñoz Muñoz
Tresorer: Sr. Nicolau Sant i Mercader
Vocal: Sr. Josep Oriol Cuyàs i López
Vocal: Sr. Jacint Duran Gisbert
Vocal: Sr. Joan Estorch i Surroca
Vocal: Sr. Juan Manuel Fernández Layos
Vocal: Sr. Rogelio Rodrigo Valladolid
Director espiritual: Rvnd. Francesc Muñoz i Alarcón
Vice-directors espirituals:
Rvnd. Josep Lluís Fernández Padró
Rvnd. P. Joan Canals i Pujol
També són membres del Consell els Presidents o Delegats de les Seccions locals.

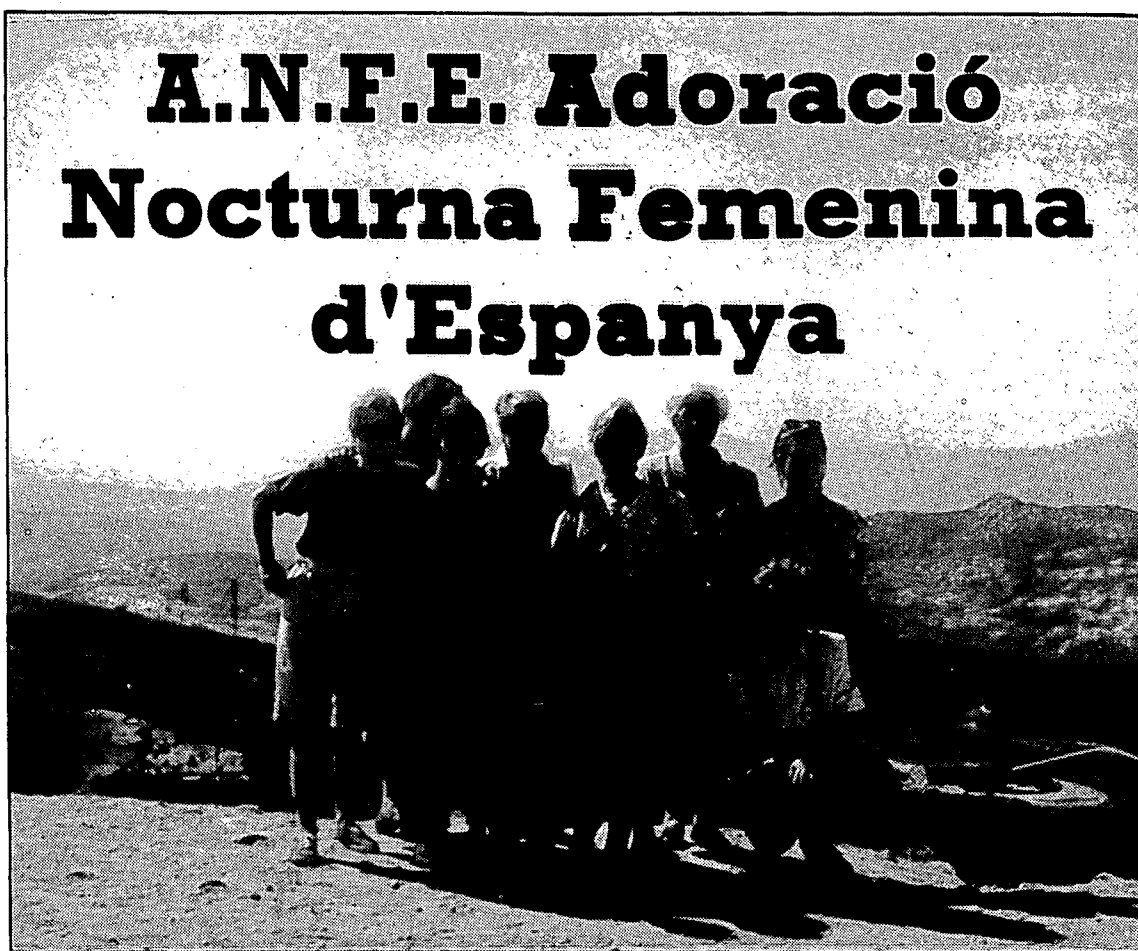
Dijous, 30 de maig de 1991

L'AN.F.E. és en definició de l'Estatut: "...una associació pública de fidels d'àmbit nacional, erigida per la Comissió Episcopal, que té per finalitat adorar i vetllar davant de Jesús Sacramentat, durant la nit, unida al culte de tota l'Església. D'acord amb el seu esperit contemplatiu i expiatori, promourà altres formes de devoció i culte a la Sagrada Eucaristia, en perfecta obediència eclesiàstica". (Art. 1er.).

A.N.F.E. és també el fruit d'una inquietud que prengué forma com a associació i que va néixer a València el 1925, i s'estengué amb el temps a 55 diòcesis amb vint mil Adoradores aproximadament.

Des del 1953 -II Assemblea Nacional a Saragossa-, s'integren els Consells Diocesans en un Consell Nacional amb seu a Barcelona, seu fins ara del màxim òrgan de govern de l'associació.

Des del seu naixement, A.N.F.E. ha tingut molt clar la seva condició d'associació eclesial. I és per això que amb l'ajut de l'Esperit Sant, ha trobat camins de renovació i presència en la fidelitat als seus orígens: "acabar Jesús present en l'Eucaristia, durant les hores de



la nit".

A.N.F.E. ha sabut acceptar i assimilar les successives reformes de la Litúrgia i de la participació dels fidels en la vida de l'Església. I amb l'ensenyament dels qui varen saber aprofundir en ella, va descobrir

l'especificat de la seva espiritualitat. La que ens fa ser, davant Jesús Eucaristia, en actitud de criatures que adoren el seu Creador "presència del món al qual pertanyem i estem contribuint a forjar"; i en el món, presència viva, activa i vigilant,

d'un Déu que és amor, pallesc i repartit.

Amb els **Temes de reflexió** que el Consell Nacional confecciona per a totes les Seccions, les JORNADES NACIONALS i DIOCESANES DE FORMACIÓ, i les diverses

trobades amb ocasió d'Assemblees i Vetlles extraordinàries, A.N.F.E. manté una línia d'actuació i espiritualitat que configura una personalitat definida. I procura des d'aquests mitjans, una perfecta sintonia amb els temes que la Jerarquia proposa pel temps actual de l'Església Catòlica.

A.N.F.E. vol ser una resposta a una crida, vivència d'una vocació: la d'adoradores de la "Presència permanent i real de Déu-Crist entre nosaltres". I per mitjà de la Litúrgia de les Hores i la Litúrgia Eucarística viscudes en profunditat pretén assolir la comunió de sentiments d'unitat fraternitat i caritat que va configurant la manera de SER cristià.

A.N.F.E. té oberts els braços per acollir totes les dones de qualsevol edat que vulguin progressar en la seva voluntat de ser orants, adoradores eucarístiques i vigilants -és a dir, de nit- "sentint l'alè i la força que comunica viure la fe al costat dels germans.

Tenim una meta: arribar a ser tal com ens va definir el papa Joan Pau II "porció viva i perseverant de l'Església que prega".

◆ Amalia Romero (Murcia)

ANFE en Barcelona

L'Adoració Nocturna Femenina té la seva seu a Barcelona al carrer d'Aragó, 268. En la part baixa de l'immoble, que ens deixà en herència la Sra. Rosa Espona Vda. de Perdigó, hi ha l'església del Santíssim Sagrament. En el principal d'aquest immoble es reuneix cada dos mesos la Comissió Permanent del Consell Nacional, i cada mes, el Consell Diocesà de Barcelona.

En la diòcesi de Barcelona, l'Adoració Nocturna Femenina va començar la nit del 31 de desembre del 1939. Acaba, per tant, de celebrar les Noces d'Or.

Tot l'any que va durar la celebració del 50è. aniversari ha estat marcat per diversos actes i celebracions que han anat destacant la importància d'aquesta efemèride. Entre aquests cal subratllar el **pelegrinatge a Terra Santa**, del 29 d'abril al 7 de maig del 1990, i la **Vetlla jubilar**, la nit del 14 d'octubre, que es va celebrar a la Catedral i fou presidida pel cardenal Jubany, que havia estat consiliari d'A.N.F.E. en els seus primers temps. Assistiren a aquesta Vetlla nombrosos adoradores i adoradors de Barcelona, de Catalunya i de tot

Espanya.

A.N.F.E. celebra els Torns d'Adoració en l'església del Santíssim Sagrament que fou inaugurada el maig del 1956 i és oberta al culte durant el matí i la tarda. A més de la celebració de l'Eucaristia hi ha confessions i Exposició del Santíssim cada tarda, l'església s'ofereix com un lloc idoni per l'oració, com un oasi de silenci i recolliment en el centre mateix de la ciutat.

Actualment en la nostra diòcesi hi ha diverses seccions on hi ha Adoració Nocturna Femenina:

Badalona - 1 Torn al mes
Barcelona - 6 Torns al mes
Cornellà - 2 Torns al mes
Sabadell - 2 Torns al mes
Sant Andreu de Llavaneres - 1 Torn al mes

La Secció de Barcelona és la més nombrosa. En els seus Torns mensuals, acull més de 120 Adoradores actives i gairebé 300 d'honoràries. Aquestes últimes són les que per motius de salut o d'edat no poden assistir físicament al Torn, però s'uneixen espiritualment des de les seves llars

al Torn que tenen assignat, participant així de la Litúrgia i de l'oració.

Cada Torn comença a les 10 de la nit. En primer lloc es llegeix i es posa en comú el tema de reflexió que envia el Consell Nacional i que prèviament cada Adoradora ha rebut en el seu domicili.

Després se celebra l'Eucaristia que es prolonga en adoració continuada, rellevant-se les Adoradores d'hora en hora durant tota la nit.

L'hora d'adoració té una part d'oració eclesial -Ofici de Lectura- i una altra, més llarga, d'oració personal en silenci.

Durant el temps que no els toca vetllar, les Adoradores poden quedar-se a l'església, retirar-se a una sala adjunta per a una estona d'intercanvi i convivència o retirar-se a descansar fins al moment de començar la seva hora de vetlla davant el Santíssim.

Així, fins a les 7 del matí en què, novament totes reunides, reprenem l'Oració oficial de l'Església amb el rès de Laudes, lloant el Senyor i oferint la jornada que comença, disposades, cada una, a portar als seus diferents ambients de treball,



família, etc. el compromís adquirit durant la nit. I la joia d'haver vetllat intercedint per tots els homes, mentre dormen...

A més de les nits d'adoració, A.N.F.E. celebra durant l'any diversos actes per tal de facilitar la formació i la convivència:

- Dues tardes d'oració (Advent i Quaresma)
- Jornades de Formació i Convivència una vegada l'any
- Assemblea Diocesana
- Pelegrinatge a un Santuari marí durant el mes de maig
- Festa de Sant Pere i Sant Pau
- Diverses Vetlles d'adoració obertes a tothom: Corpus, Espigues, etc.
- Vetlla de Cap d'Any

Com a projecció, i per tal de donar a conèixer l'associació als joves, la Secció de Barcelo-

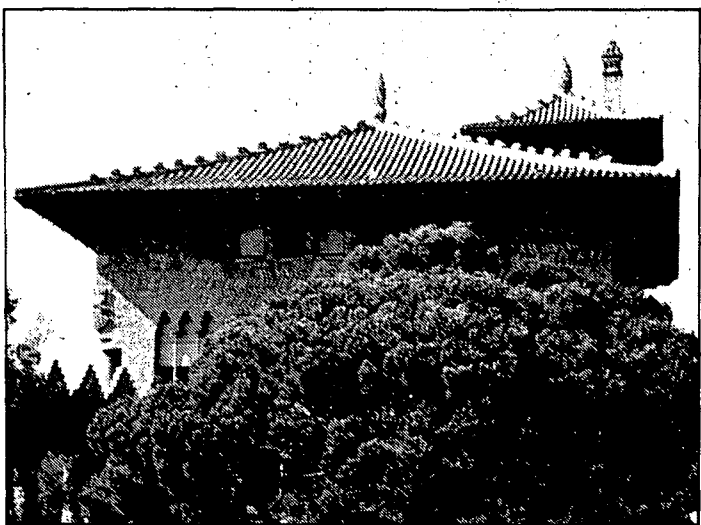
na organitza cada mes una Pregària per a Joves a fi d'iniciar-los en la vida d'oració i en l'adoració eucarística.

També hi ha el projecte de fer l'experiència d'un Torn en el qual participin persones d'ambdós sexes: Matrimonis, parelles de promesos, nois i noies. Creiem que és una projecció que A.N.F.E. ha de fer per tal de cobrir les aspiracions de molts joves i parelles que surten i es diverteixen junts i que també volen pregar i adorar junts. Aquests Torns començaran a les 10 de la nit per acabar al voltant de la una de la matinada.

Actualment el Director diocesà d'A.N.F.E. és mossèn Joan Martínez i Porcel. La Presidenta diocesana és Fidela Jiménez i Romero, resident a Cornellà i treballa en un laboratori mèdic. La Presidenta de la Secció de Barcelona és Rosa Navarro Infante, resident a Barcelona i ATS de l'Hospitalet de la Vall d'Hebron.

◆ Rosi Navarro
(Barcelona)

Dijous, 30 de maig de 1991



La Casa d'Espiritualitat Mater Salvatoris

Es troba a 200 metres del temple i el seu nucli és una elegant torre modernista. És un valuós complement a l'activitat del temple que funciona des del 1961 com a casa d'exercicis, convivències, reunions de formació, capítols provincials, etcètera.

Disposa de 80 habitacions individuals completes, capella, bosc, diverses sales de reunions i un auditori amb 300 butaques. Telèfon 212 02 54.

♦ J.C.

Les muralles de la ciutat



Per a un observador atent, l'exterior de la cripta apareix com una fortalesa. Aquesta impressió és més gran si es prescindeix de la portada, que no pot desmentir la finalitat religiosa de l'edifici.

Contribuïren a donar-li aquest aspecte de fortalesa diversos elements: el conjunt en forma de bloc compacte, amb grans carreus a la seva base, flanquejat per quatre sobries torrasses. La línia superior de merlets remata l'edifici comparable a una fortificació, darrera la qual s'aixeca el temple pròpiament dit.

Aquesta semblança de l'exterior de la cripta a una muralla no es deu alatzar, ni a pur caprici. L'arquitecte la va voler a plena consciència, responent al desig de persones

destacades, i harmonitzant la idea en el conjunt amb notable encert. Heus aquí l'origen:

El 1859 eren enderrocats els darrers trams de la muralla de Barcelona. La febre del progrés la portava a estendre's fins els rius Llobregat i Besòs, sense cap més muralla que les aigües i la serra de Collserola. Militarment ningú trobaria a faltar uns murs impotents ja per defensar la ciutat davant les modernes màquines de guerra. Però els creients barcelonins trobaven a faltar a la perifèria de la ciutat una visible representació del guardià espiritual de la ciutat.

Sant Vicens Ferrer, el 1398, passava pel Portal dels Orbs o Portal de la Muralla, camí del Vallès. Se li aparegué dalt de la muralla un àngel guerrier amb espasa:

-Què fas ací, àngel de Déu?

-Estic vetllant la ciutat de Barcelona per ordre de l'Altíssim.

En commemoració es col·locà una imatge, i el lloc va canviar de nom: **Portal de l'Àngel.**

Dues vegades parla de les muralles el manifest del Cardenal Casañas de 1902: el santuari s'eleva sobre el punt més alt de la serralada de muntanyes que són les muralles donades per Déu a la Ciutat dels Comtes. I insistí sobre la mateixa idea en la plàtica que acompanyà la col·locació de la primera pedra.

En els primers esbossos del temple apareixia un àngel de tres metres d'altura sobre la façana de la cripta. Més tard, simplificant les línies, la figura de Sant Miquel es tallà en la pedra principal de la porta central del temple superior. És obra de l'escultor Eusebi Arnau, al qual també es deuen les estàtues de la porta de la cripta.

El pecat és el pitjor enemic de l'home, i Miquel, vencent l'instigador del pecat, ve a dir-nos al **entrada del temple**: el culte al Cor ha de ser victòria i reparació del pecat.

♦ J.C.

L'Escolania



Iniciada el 2 d'octubre de 1927, està composta per uns 50 alumnes de Sisè, Setè i Vuitè d'EGB (de 18 a 20 per aula) que viuen interns a la residència annexa al temple durant el curs escolar, sense més vacances que les de Nadal, Pasqua i estiu, atesos a les aules i en la vida de l'internat per educadors salesians.

A l'horari escolar habitual hi afegeixen cada dia mitja hora de música vocal i una altra mitja d'instruments, dues hores setmanals de mecanografia, dues d'informàtica i diversos moments d'esports i jocs, dues sortides setmanals al camp i exercici de teatre infantil unes quantes vegades l'any. Cada dia solemnitzen amb el seu cant les vespres (i els que volen resen el rosari que les precedeixen) i els diumenges, a més, la missa major. Tots aquests elements són apreciats pels pares que desitgen afavorir els germans vocacionals dels seus fills.

♦ J.C.

AVÍS IMPORTANT

Per consultes referents a l'ADORACIÓ NOCTURNA, o per visitar l'exposició permanent sobre Crist i el Sant Llençol de Torí, telefoneu al número **417 56 86**